

CUPRINS

Originile campaniei

..... 9

Originile campaniei 9

Cronologie

13

Comandanți

14

Comandanți Aliați.

14

Comandanți Germani.

19

Tabere adverse

21

Americanii.

21

Germanii

27

Planuri ale combatanților. . . .

31

Înălțimea St. Mihiel

31

Foch își schimbă planurile. . . .

34

Trupe americane.

40

Forțe aeriene

41

Forțe de tancuri.

42

Disponerea germană și Planul Loki

.

. .

44

Inducerea în eroare

.

50

St. Mihiel

52

Desfășurarea

54

Începe atacul

62

Peste vârf

64

Înaintarea continuă

104

Potolirea avântului

110

Cursă pentru Vigneulles

113

13 septembrie

120

14 septembrie

132

Consecințe

138

Câmpul de luptă, astăzi.

142

Bibliografie

144

david bonk

st. mihiel

1918

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

St. Mihiel 1918

David Bonk

Copyright © 2011 Osprey Publishing Ltd

All rights reserved

Publicat inițial în Marea Britanie în 2011

de Osprey Publishing Ltd

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372;

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Primul Război Mondial – St. Mihiel 1918

David Bonk

Copyright © 2017, 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

O ediție publicată prin înțelegere cu Osprey Publishing,

un imprint al Bloomsbury Publishing Plc

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

Roxana Claudia Olteanu

Editor: Vidrașcu și fiii

Coordonare colecție și redactare: Ilieș Câmpeanu

Corectură: Georgiana Enache

Copertă, tehnoredactare și prepress: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BONK, DAVID

Primul Război Mondial. – București: Litera, 2020

10 vol.

ISBN 978-606-33-1522-0

Vol. 10: St. Mihiel 1918 / David Bonk

; trad.: Roxana

Claudia Olteanu. il.: Howard Gerrard – ISBN

978-606-33-1413-7

ISBN EPUB 978-606-33-5902-6

I. Olteanu, Roxana (trad.)

II. Gerrard, Howard (il.)

david bonk

Proba de foc pentru Forțele Expediționare Americane

ilustrații de Howard Gerrard

st. mihiel

1918

David Bonk este un cercetător pasionat al istoriei militare.

A scris pen-tru diverse publicații, inclusiv Midwest

Wargamer Magazine și SAGA newsletter. Este membru al

Historical Miniatures Gaming Society și a fost vreme de

șase ani într-un consiliu al directorilor acestei organizații.

În ultima vreme a fost captivat de istoria implicării

americane în Primul Război Mondial. Trăiește în Carolina

de Nord, SUA.

Howard Gerrard a studiat la Școala de Artă Wallasey și

a fost vreme de peste douăzeci de ani designer și

ilustrator independent. A lucrat pentru o serie de edituri

și este membru al Guild of Aviation Artists. A obținut

Premiul Societății Companiilor Aerospațiale Britanice și

Trofeul Wilkinson Sword; a ilustrat mai multe cărți pentru

Editura Osprey. Locuiește și lucrează în Kent, Marea

Britanie.

Editura Osprey a fost fondată în 1968 pentru a publica

Aircam Aviation, prima ei colecție gândită de Dick Ward,

ilustrator de renume în dome-

niul aviației. Prima carte a

apărut în 1969. De-a lungul anilor, numărul seriilor și al colecțiilor a crescut considerabil, cărțile Osprey impunând un stil propriu, care combina un text de autoritate, scris de istorici militari, cu ilustrații sugestive și fotografii de epocă, alb-negru și color. Astăzi, Osprey este lider de piață în ce privește abordarea istoriei militare ilustrate.

Notă

Toate fotografiile din această carte provin de la US National Archives.

Legendă simboluri militare

Harta strategică a crestei St. Mihiel

Originile campaniei

Originile campaniei

În martie 1918 armata germană a lansat o serie de lovituri năprasnice în sectoarele britanice și franceze de pe frontul de vest, împin-

gându-i pe britanici înapoi spre

Canalul Mânecii și pe francezi spre Paris. Operațiunea

Michael a fost primul dintre numeroasele atacuri pe care germanii le-au lansat în lunile următoare cu intenția de a zdrobi moralul Aliaților și de a-i forța să accepte un acord de pace înainte ca forța de luptă a trupelor americane să facă victoria imposibilă.

Hindenburg (stânga) și Ludendorff (dreapta), împreună cu kaizerul Wilhelm. Cei doi generali speraseră că

Ofensiva de Primăvară îi va forța pe Aliați să negocieze

pacea înainte de a fi aruncate în luptă toate trupele americane.

9

9

Comandantul suprem al arma-tei americane, John J. Pershing, a găsit înaltul comandament aliat în stare de derivă. După o întâl-nire pe care a avut-o cu generalul Philippe Pétain pe 21 martie 1918, Pershing a fost surprins să afle că situația pe frontul britanic este mult mai gravă decât se sugerase până atunci. Pe 25 martie, Pershing a avut o altă întâlnire cu Pétain, deoarece începuse să circule zvonul că guvernul francez ar fi demarat pregătiri pentru abandonarea Parisului pentru Bordeaux. Pétain a recunoscut că ordonase transferarea cartierului general la Chantilly și că pierderile aliate depășeau cifra de 150 000. Mai tulburător era că francezii dădeau impresia că nu aveau de gând să-și respecte înțelegerea anterioară de ajutor reciproc încheiată cu britanicii. În loc să țină legătura cu Sir Hubert Gough, a cărui Armată V ținea piept cu greu atacurilor germane, Pétain părea că își transferă rezervele pentru a apăra căile de acces dinspre nord către Paris.

Ca răspuns la această criză, generalul francez Ferdinand Foch (deve-nit mareșal al Franței pe 6 august) a fost numit comandant suprem al trupelor aliate. Pe 28 martie

1918, Pershing i-a oferit lui Foch posibilitatea de a angaja trupe americane. În primăvara aceluiași an Statele Unite aveau aproape 300 000 de soldați în Franța, în diverse stadii de pregătire. În ciuda dorinței lui Pershing de a implica în luptă și trupe americane, abia la sfârșitul lui aprilie Divizia 1 americană a fost folosită la înlocuirea a două divizii franceze la Montdidier. Diviziile 2, 26 și 42 tocmai își încheiau instrucția primară și ulterior Mareșalul francez Ferdinand Foch (stânga) a fost numit comandant suprem al forțelor aliate la începutul anului 1918, după succesele germane obținute în bătăliile purtate în cadrul Ofensivei de Primăvară.

10

Primul Război Mondial

au fost trimise în diverse sectoare ale frontului. Diviziile 3, 5 și 23, care urmau să fie organizate sub comanda Corpului III american, au primit ordin să întărească divizii franceze. Pe lângă armata britanică au fost atașate Diviziile 28 și 77 americane.

Pe 27 mai 1918, chiar ziua în care germanii au deschis Operațiunea Blücher, Divizia 1 a capturat satul Cantigny. Ca reacție la noua ofensivă germană, Pershing a dat ordin Diviziei 2 să-i sprijine pe francezi, stăvilind avântul cu care germanii se îndreptau spre Paris. Divizia 2 a oprit înaintarea germană pe 3 iunie, iar în săptămânile următoare a dat lupte disperate pentru recucerirea

pădurii Belleau. Elemente din Divizia 3, cu toate că nu aveau instrucția încheiată, au fost detașate sub comandă franceză și au ajutat la stoparea înaintării germane la Château-Thierry.

Generalul Erich Ludendorff și feldmareșalul Paul von Hindenburg erau tot mai îngrijorați de influxul constant al trupelor americane și și-au calculat cu grijă următorul pas. Obiectivele Operațiunii Rheims au fost să atragă trupe aliate la sud de frontul din Flandra, unde germanii intenționau să dea o lovitură nimicitoare britanicilor, după care să izoleze și să captureze orașul Rheims. Capturarea orașului le-ar fi permis germanilor să se folosească de rețeaua feroviară care ar fi fost utilă pentru sprijinirea trupelor de la înălțimea Marna.

Serviciile franceze de spionaj au descoperit planurile germane încă de pe 5 iulie 1918, iar pe 11 iulie francezii

Generalul-maior Liggett a fost comandantul Corpului I american. Liggett era favoritul lui Pershing, iar în timpul războiului a primit funcții tot mai importante.

11

St. Mihiel

știau precis data și obiectivele atacului german. Ofensiva germană finală, Operațiunea Rheims, a început pe 15

iulie și a implicat 24 de divizii pe linia frontului, sprijinite de 17 divizii în rezervă. Divizia 3 americană a ținut linia fluviului Marna la Château-Thierry în fața repetatelor atacuri germane, iar Diviziile 26, 28 și 42 au luptat sub comandă franceză în cadrul corpurilor de armată sau al armatei. Atacurile germane nu au avut rezultate prea bune și ofensiva a fost abandonată pe 17 iulie.

Ludendorff a recunoscut că neputința de a-i lovi decisiv pe Aliați în această ofensivă a reprezentat un moment de cotitură. „Încercarea de a împinge națiunile Antantei către pace printr-o victorie germană, înainte de sosirea întăririlor americane, a dat greș. Armata nu a avut destulă energie să dea o lovitură decisivă inamicului înainte ca americanii să ajungă o forță considerabilă. Pentru mine era limpede că situația noastră generală devenise acum foarte gravă.”

Eșecul Operațiunii Rheims le-a permis Aliaților să înceapă contraatacul la înălțimea Marna. Pe 18 iulie, Diviziile 1 și 2 americane, împreună cu Divizia 1 Marocani francezi, au atacat înălțimile de la sud de Soissons. În aceeași perioadă, Diviziile 3 și 4 americane au fost subordonate comandamentului francez. Divizia 26 din Corpul I american comandat de generalul-maior Hunter Liggett a fost angajată în sprijinirea atacului de la Soissons, fiind ulterior înlocuită de Divizia 42 și de o divizie franceză.

În perioada 15 iulie–6 august, forțele americane erau complet angajate în atacul de la înălțimea Marna. Pe 18 august, generalul Pétain a folosit Corpul III american, alcătuit din Diviziile 28 și 77, ca vârf de lance în atacul dat între Rheims și râul Oise. Multe alte divizii americane au intrat prin rotație pe linia frontului în timpul ofensivelor aliate care au continuat până la sfârșitul lunii august.

Deși unitățile americane au jucat un rol esențial la stoparea înaintării germane peste Marna, desfășurarea lor fusese una haotică, iar Pershing a propus încă o dată concentrarea forțelor americane sub comandă unică în cadrul unei armate americane independente.

12

Primul Război Mondial

1917

6 aprilie Congresul american declară război Germaniei.

13 iunie Generalul John J. Pershing și statul său major pleacă din Londra în Franța.

26 iunie Divizia 1 americană și Regimentul 5 debarcă în Franța.

septembrie–decembrie Diviziile 2, 26 și 42 americane sunt desfășurate în Franța.

1918

21 martie Germanii încep Ofensiva de Primăvară cu

Operațiunea Michael.

20 aprilie Germanii atacă la Seicheprey.

27 mai Germanii lansează Operațiunea Blücher și

resping forțele franceze de la Chemin des Dames.

28 mai Divizia 1 americană atacă și capturează satul Cantigny.

3 iunie Înaintarea germană spre Paris este stopată la ferma Les Mares.

6-25 iunie Divizia 2 americană capturează pădurea Belleau.

15-17 iulie Operațiunea Rheims obține succese limitate.

Diviziile 3, 26, 28 și 42 americane sunt angajate în

stoparea ofensivei germane.

18 iulie-6 august Ofensiva fran-co-americană Aisne-Marna.

Diviziile 1 și 2 americane și Divizia Marocani francezi sunt vârf de lance în atacul de lângă Soissons.

24 iulie Conferința aliată de la Bonbon finalizează planul pentru ofensiva americană de la St. Mihiel.

10 august Foch și Pershing decid înființarea unei armate americane independente.

2 septembrie Deși are obiecții la propunerea lui Foch de a limita scara ofensivei de la St. Mihiel pentru a pregăti atacul de la Meuse-Argonne, Pershing acceptă.

12 septembrie Armata I americană atacă înălțimea St.

Mihiel. Germa-nii încep retragerea.

13 septembrie Diviziile 1 și 26 americane se întâlnesc la Vigneulles, izolând înălțimea St. Mihiel.

14 septembrie Se încheie ofensiva St. Mihiel. Câteva unități ameri-cane încep o retragere etapizată și transferul spre Meuse-Argonne.

2-9 octombrie Diviziile 2 și 36 americane sprijină ofensiva Arma-tei IV franceze între Rheims și Argonne. Divizia 2 capturează Mont Blanc.

26 septembrie-11 noiembrie Armata I americană participă la ofensiva Meuse-Argonne.

Cronologie

13

Comandanți

Comandanți Aliați

John Joseph Pershing a fost mulți ani profesor înainte să intre la Academia Militară West Point, în 1882, când avea 22 de ani. În 1886, după absolvire, Pershing a servit în Regimentul 6 Cavalerie, la granița americană de vest. Pershing a predat științe militare la Universitatea Nebraska și a obținut o diplomă de jurist. A servit în Cuba în Regimentul 10 Cavalerie (Negro) în timpul Războiului hispano-american și a fost decorat pentru acțiunile lui de la dealul San Juan. A avut de timpuriu succese militare în trei misiuni desfășurate în Filipine. A fost atașat militar în Japonia și a studiat evo-luția

tacticilor militare în timpul Războiului ruso-japonez din 1905.

În 1906, Pershing, acum căsătorit cu fiica unui senator republican, a fost avansat la gradul de general de brigadă de președintele Theodore Roosevelt înaintea altor 862 de ofițeri. A fost guvernator al provinciei Moro din Filipine, iar în 1915 a fost numit comandant al forțelor americane care îl urmăreau în Mexic pe Pancho Villa. Deși nu a reușit să-l captureze sau să-l ucidă pe Villa, perioada petrecută în sud-vest i-a oferit prilejul de a aduna experiență în supravegherea unei forțe expediționare americane dependente de linii extinse de aprovizionare. Prestația lui Pershing i-a impresionat pe președintele Woodrow Wilson și pe secretarul de război Newton Baker în primul rând pentru că a respectat întru totul instrucțiunile lor care intenționau limitarea intervenției americane în Mexic.

După declarația de război făcută de America în aprilie 1917, pe 24 mai Pershing a fost numit la comanda forțelor americane din Europa. Pe 8 iunie, când a ajuns în Europa, Pershing a început să lucreze la construirea unei armate americane, iar munca lui a fost

14

încununată de rezultatul ofensivei St. Mihiel. Pershing a avut conflicte mari cu liderii politici și militari britanici și

francezi în legătură cu instrucția și desfășurarea trupelor americane în anul 1917 și 1918. El a rezistat în fața propunerii ca unitățile americane să fie incluse în unitățile britanice și franceze. La început, propunerea de comasare a fost susținută de ideea că aceasta ar fi fost cea mai bună modalitate de instrucție pentru soldații americani, dar după criza creată de ofensiva germană de primăvară din 1918, britanicii doreau această infuzie de trupe americane doar pentru completarea unităților lor împuținute. Pershing a reușit să reziste în fața presiunilor uriașe făcute de britanici și francezi pentru modificarea politicii americane, dar a fost de acord să modifice programul pentru a răspunde crizei din primăvara și vara lui 1918.

După ce, la sfârșitul lui august 1918, mareșalul Foch și-a schimbat planurile, Pershing și-a angajat proaspăt formată Armată I într-o serie de operațiuni la Meuse-Argonne pentru care nu era suficient pregătită. Deși după ofensiva de la St. Mihiel reușiseră capturarea a peste 15 000 de soldați germani și respingerea lor de pe înălțime, grosul trupelor germane scăpase; acceptând limitarea obiectivelor acelei ofensive, Pershing a ratat, poate, ocazia de a da o lovitură strategică prin capturarea orașului Metz și a bazinului Briey.

George S. Patton s-a născut pe 11 noiembrie 1885 într-o familie cu puternice tradiții militare. Înaintașii

Mareșalul Foch și Pershing au avut relații cordiale, dar încordate. Pershing respecta funcția de comandant suprem al forțelor aliate, deținută de Foch, dar insista să i se permită să organizeze o armată americană separată cu care să desfășoare operațiuni independente.

15

St. Mihiel

Lui Patton luptaseră în Revoluția Americană, în Războiul Mexican și în Războiul Civil American. Patton a absolvit West Point în 1909 și a fost repartizat la Regimentul 15 Cavalerie. Un spadasin excelent, Patton a devenit primul Maestru al Spadei la Mounted Service School, în Fort Riley, Kansas. Patton a comandat patrule de cavalerie la granița mexicană și a fost alături de Pershing în campania împotriva lui Pancho Villa.

În octombrie 1917, căpitanul Patton, ofițer de stat major în subordinea lui Pershing în Franța, a cerut să fie repartizat la nou formatul Corp Tancuri american. În noiembrie 1917 a devenit comandantul Școlii de Tancuri Ușoare a Forțelor Expediționare Americane la Langres. Patton, care nu știa nimic despre tancuri, s-a familiarizat. Locotenent-colonelul Patton a fost un membru-cheie al nou formatului Corp Tancuri american și a avut responsabilitatea organizării și instruirii inițiale.

16

Primul Război Mondial

rapid cu modelul britanic Mark VI și cu modelul francez Renault. După două săptămâni în care a vizitat tabere de instrucție franceze și britanice, a condus tancuri și a vizitat fabricile unde se construiau tancurile Renault, Patton și locotenentul-major Elgin Braine au propus oficial înființarea unei structuri americane cu forțe de tancuri. Patton a arătat cum poate fi utilizat tancul francez Renault, dar a propus și un sistem de aprovizionare, transport strategic, recuperare, salvare și instruire.

Patton a fost cel care s-a ocupat de Școala de Tancuri Ușoare de la Bourg. La sfârșitul lui martie 1917, Patton avea și oameni, și tancuri. Cât timp a răspuns de programul de instruire a tanchiștilor, inspirat fiind de ecusonul Diviziei 82, Patton a autorizat și crearea simbolului blindate, cu petlițe speciale.

În august 1918, când pregătirile pentru ofensiva St. Mihiel erau gata să înceapă, Patton, acum promovat locotenent-colonel, a primit comanda Brigăzii 1 Tancuri, alcătuită din două batalioane de tancuri ușoare. Patton avea să joace un rol esențial în desfășurarea tancurilor care au sprijinit ofensiva St. Mihiel.

George Marshall s-a născut pe 31 decembrie 1880, în Union-town, Pennsylvania, și a urmat cursurile Institutului Militar Virginia, pe care le-a absolvit în 1901. A intrat în

armata americană în 1902 și a servit în Filipine, de unde s-a întors în 1906 și a intrat la școala de pregătire pentru ofițeri de la Fort Leavenworth, Kansas.

După absolvire, a revenit în serviciu în Filipine. S-a întors în Statele Unite în 1916 și a fost atașat la Divizia 1 ca șef de operațiuni, fiind trans-ferat în Franța în iunie 1917, împreună cu Pershing.

Marshall și-a petrecut anul care a urmat pregătind Divizia 1 pen-

tru intrarea în luptă. El a fost responsabil cu coordonarea instrucției și aprovizionării diviziei, iar mai târziu a fost însărcinat cu alcătuirea planurilor operative pentru atac. În mai 1918 a supravegheat pregătirea planului pentru atacul Diviziei 1 la Cantigny. În iulie 1918, a fost transferat la marele stat major de pe lângă marele car-

tier general, la secțiunea operațiuni, și a primit imediat misiunea de a planifica o ofensivă pentru reducerea înălțimii St. Mihiel.

17

St. Mihiel

Luna care a urmat, Marshall a tot modificat planurile, deoarece numărul diviziilor americane și franceze angajate în operațiuni se schimba frecvent. Pe 20 august 1918, Marshall a fost numit asistent al șefului de stat major la Armata I și a continuat să lucreze la pla-

nurile de atac. Când mareșalul Foch a decis să limiteze operațiunea St. Mihiel, lui Marshall i s-a cerut să revizuiască planurile pentru atac și să conceapă și planuri pentru transferul de soldați și echipa-mente pentru ofensiva Meuse-Argonne.

Născut în Tarbes, Franța, Ferdinand Foch a urmat Colegiul lezuit din St. Etienne și a intrat în armata franceză în 1870, unde a avut experiența înfrângerii în catastrofalul Război franco-prusac. Foch a intrat la École Polytechnique în 1871, a devenit locotenent în 1873, iar în 1885 a intrat la Școala de Ofițeri având gradul de căpitan. Numit instructor în 1895, Foch s-a aflat în fruntea unui grup de studiu care a analizat înfrângerea franceză din 1870 și a încercat să redefinească doctrina militară. În următorii 15 ani, Foch a înaintat treptat în grad, având alternativ funcții de ofițer combatant și ofițer instructor la Școala de Ofițeri. La izbucnirea Primului Război Mon-

dial, Foch era general-locotenent și comanda

Corpul XX francez.

Criza din martie 1918, când arma-tele franceze și britanice au fost pe punctul de a ceda din cauza presiunilor impuse de succesivele atacuri germane, a dus la numirea lui Foch

Locotenent-colonelul George Marshall (dreapta) și generalul Pershing. Marshall fusese adus la secțiunea

planificare din Armata I și a avut responsabilitatea de a concepe o serie de planuri ofensive pentru St. Mihiel și a planurilor logistice pentru transferul trupelor americane în vederea ofensivei Meuse–Argonne.

18

Primul Război Mondial

în funcția de comandant suprem al trupelor de pe frontul de vest. În această calitate, el a fost responsabil de coordonarea strategiilor aliate și de alocarea resurselor. Pe 6 august 1918, Foch a devenit mareșal al Franței.

În august 1918, Foch a făcut o schimbare de direcție și a aprobat înființarea Armatei I americane și ofensiva de la St. Mihiel. La rugă-mintea feldmareșalului britanic Douglas Haig, Foch a adoptat un plan strategic general, în care se prevedea ca Armata I americană să fie transferată la Meuse–Argonne în timp util pentru a declanșa atacuri la sfârșitul lui septembrie 1918. De asemenea, a limitat și obiectivele ofensivei St. Mihiel. Reducerea obiectivelor și scurtarea timpului alocat ofensivei au pus o presiune imensă pe trupele americane implicate în atac.

Comandanți Germani

Max von Gallwitz s-a născut la Breslau, Germania, în 1852. A intrat în armată în 1870 și a servit ca ofițer de artilerie în Războiul franco-prusac. Într-o armată

dominată de aristocrați și predominant protestantă, Gallwitz, om simplu și catolic, a reușit totuși să ajungă colonel și să devină șeful artileriei în Ministerul de Război.

În 1902 a devenit general și în 1911 a fost numit inspector pentru artileria de câmp. În 1913, kaizerul Wilhelm I-a introdus în rândul nobilimii prusace.

Transferat din nou pe frontul de vest la sfârșitul lui 1915, Gallwitz a comandat în sectoarele Verdun și Somme. Considerându-l unul dintre cei mai buni ofițeri ai săi, Ludendorff l-a numit la comanda regiunii Metz în 1916. După eșecul Ofensivei de Primă-vară, Gallwitz a primit misiunea de a apăra sectorul Meuse-Moselle. Când a trebuit să se implice în ofensiva de la St. Mihiel, Gallwitz a ripostat în forță la atacul american, identificând corect zona principală de atac și aducând în grabă rezerve pentru a întări Michel Stellung și a proteja Metz. A fost păcălit de lipsa de acțiune a americanilor după atacul inițial, convins fiind că obiectivul final era Metz.

19

St. Mihiel

După înfrângerea de la înălțimea St. Mihiel, Gallwitz s-a mai con-

fruntat o dată cu Pershing și Armata I la

Meuse-Argonne. El a profitat de avantajul pe care i-l dădeau terenul dificil și de lipsa de experiență a armatei americane și a ținut pe loc atacul acestora, angajându-și

rezervele limitate cu mare iscusință. Efortul reînnoit al americanilor de la începutul lui octombrie a măcinat rezistența germană și a dus la capitularea de pe 11 noiembrie 1918.

Erich Ludendorff s-a născut în Kruszevnia, Posen, în aprilie 1865. A devenit locotenent în 1885, după ce a absolvit Școala de Cadeți din Plon. În 1893 a fost selectat pentru Academia de Război și a primit recomandare pentru marele stat major. În 1911 a devenit colonel, iar în 1914 a fost promovat general-maior. Între 1904-1913 a servit ca ofițer de stat major, iar la izbucnirea războiului a fost numit șef de stat major în Prusia Orientală. Alături de Hindenburg, Ludendorff a obținut victorii decisive la Tannenberg (1914) și Lacu-rile Mazuriene (1915). În 1916, a fost numit șef al marelui stat major. Mereu în parteneriat cu Hindenburg, Ludendorff a făcut pre-siuni asupra kaizerului Wilhelm pentru a-i ignora pe ofițerii care susțineau negocierea păcii. El a fost creierul ofensivelor germane de la începutul anului 1918, în urma cărora Foch a ajuns comandant suprem al forțelor aliate. În iulie 1918 a preluat controlul tuturor aspectelor care vizau efortul german de război. După retragerea Rusiei din război, el a conceput Ofensiva de Primăvară, care urmărea câștiga războiului înainte ca americanii să poată înclina balanța în favoarea Aliaților. Neputința de

a-i înfrânge pe Aliați după Ofensiva de Primăvară a dus la epuizarea capacității ofensive germane. Până în momentul ofensivei St. Mihiel, Ludendorff suferea de epuizare psihică și fizică. Mai târziu avea să spună că veștile despre ofensiva americană au fost „cele mai urâte zile din viața mea”.

20

Primul Război Mondial

20

Tabere adverse

Americanii

Armata I SUA

La sfârșitul lui august 1918, unitățile americane din Franța trecu-seră proba focului după o serie de lupte grele, care au arătat punctele tari, dar și slăbiciunile infanteriei americane. Deși triumfaseră la pădurea Belleau, la Chateau Thierry, de-a lungul râului Vesle și la Soissons, pierderile înregistrate fuseseră mari.

Părerea germanilor despre oponentii americani exprima o mare admirație pentru „moralul, curajul și pregătirea lor fizică”, dar și dispreț pentru tacticile lor „stângace”. Atât serviciile germane de informații cât și ofițerii din statul major al lui Pershing au observat incapacitatea generală de a combina focul cu mișcarea. În mai 1918, când făceau instrucție cu tancurile înainte de atacul de la

Cantigny, consilierii francezi au subliniat necesitatea de a apela la salturi scurte, dintr-o groapă de proiectil în alta, și au fost frustrați de faptul că americanii nu profitau de acoperirea pe care o aveau la dispoziție.

După primele bătălii din iunie și iulie 1918, Pershing și comandanții din subordinea lui au înțeles erorile tactice pe care le făceau chiar și unitățile cu mai multă experiență și au căutat să folosească relativa pauză din luptă pentru a corecta cele mai grave probleme. Pe 5 august, corpurile de armată și diviziile au primit directive detaliate privind instruirea trupelor. În aceste directive se sublinia necesitatea instruirii unităților de mici dimensiuni și se afirma că „nici un comandant de pluton, companie sau batalion nu va adopta pentru atac în câmp deschis o formațiune prestabilită, ci va face tot posibilul să se folosească de particularitățile terenului și de diversele

21

arme pe care le are la dispoziție. Salturile soldaților și ale unităților mici trebuie să fie acoperite cu foc”.

Până în august 1918 calitatea diviziilor americane a fost diferită, de la veterani căliți până la nou-veniții „pifani”, neverificați. Majoritatea diviziilor veterane luptaseră la sfârșitul primăverii și vara la pădurea Belleau, la Chateau Thierry și la râul Vesle. La Diviziile 1 și 2 se

adăugaseră acum ca unități solide și Diviziile 3, 4, 26 și 42. Celelalte, printre care Diviziile 5 și 89, avuseseră prestații pro-mițătoare în roluri limitate, dar Diviziile 82, 90 și 91 erau aproape lipsite de experiență.

Expansiunea rapidă a Armatei I americane în 1917 și 1918 se făcuse prin încorporarea de imigranți din tot felul de țări. Pe 9 sep-tembrie 1918, Pershing se pregătea să trimită în luptă cea mai mare forță americană de la Războiul Civil până atunci; de la cartierul său general s-a emis un ordin prin care soldații străini care serveau în Europa puteau solicita cetățenie americană fără să fie nevoie să ajungă în Statele Unite.

Serviciul Aerian al Armatei

La St. Mihiel a fost puternic angajată și forța aeriană.

Organizarea puterii aeriene americane în Franța a început să prindă contur în ianuarie 1918, odată cu înfiin-

țarea Centrului 1 Urmărire și Instruire de lângă

Chalon, în sectorul Toul. Esca-dronul 95 Aero a ajuns aici în februarie, iar la începutul lui martie au venit și cei 136 de oameni ai Escadronului 94 Aero. Ofensiva germană de pe 21 martie i-a silit

Infanterist american echipat complet. La momentul ofensivei de la St. Mihiel, infanteria americană adop-tase diverse haine adaptate rigorilor luptei. În plus, din cauza ploilor frecvente, soldații americani au purtat impermeabile

În faza inițială a atacului.

22

Primul Război Mondial

pe americanii abia organizați să se relocheze la Epiez.

Escadronul 94, „Hat in the Ring”, a făcut prima victimă

pe 14 aprilie; la sfârșitul lunii, a fost urmat și de

Escadronul 95. Escadroanele și personalul de asistență

au revenit la Toul la începutul lui mai, iar pe 1 iunie au

venit și Escadroanele 27 și 147, ca Grupul 1 Urmărire.

În tot acest timp, americanii au avut misiuni pe frontul

Toul-St. Mihiel-Pont-à-Mousson și s-au duelat cu unitățile

64 și 65 Jagdstaffeln și cu diverse grupuri de

recunoaștere cu baza la Mars-la-Tour, la est de Metz.

În timp ce escadroanele americane de urmărire erau

organizate, Escadronul 1 Observație a început să

opereze pe 11 aprilie cu misiuni de patrulare în zona

Seicheprey-Flirey. Până pe 3 mai, Escadronul 12 s-a

alăturat acestei unități, urmat la câteva săptămâni de

Escadronul 88 Aero, și toate au fost reunite în Grupul 1

Observați. În iunie au intrat în activitate Escadroanele 90

și 99 în sectorul Toul.

Escadronul 95 Aero american făcea parte din Organizația

1 Urmărire. „Catârii năvălași” au avut primele misiuni de

luptă în martie 1918. Quentin Roosevelt, mezinul

președintelui Teddy Roosevelt, a căzut la datorie în

timpul unei misiuni a acestui escadron, care a încheiat

războiul cu 65 de decese confirmate.

23

St. Mihiel

Escadronul 96 Aero, antrenat pentru bombardament de zi, a ajuns la Gondrecourt pe 18 mai 1918 și a făcut primul raid ope-

rațional pe 12 iunie. În următoarele

șase săptămâni, acest escadron a atacat diverse obiective, inclusiv facilități de cale ferată și magazine de muniții în zona Metz.

Deși Forța Aeriană Americană și-a făcut instructajul inițial în sectorul Toul, ofensi-vele germane din iunie și iulie, urmate de contraatacuri aliate, au avut ca rezultat deplasarea ei în sectorul Château-Thierry. Grupul 1 Urmărire și Grupul 1 Observație, alături de trei companii de baloane, au câștigat o experiență considerabilă și au zburat sute de ore peste pădurea Belleau, Fismes și Soissons. Piloții americani au fost destul de încercați, dar s-au pregătit să se întoarcă la St. Mihiel. În timp ce formațiunile americane veterane se aflau în sectorul Château-Thierry, Grupul 2 Urmărire, alcătuit din Escadroanele 13 și 139, era în curs de organizare la Toul. În alcătuirea grupului au intrat ulterior și Escadroanele 22 și 49. Grupul 3 Urmărire se organiza și el în această perioadă și în alcătuirea lui au intrat veteranul Escadron 103, cunoscut mai bine cu numele

Escadrila Lafayette, dar și Escadroanele 93, 28 și 213.

Alături de Grupurile II și III Urmărire a sosit și nou

creatul Grup Bombarda-

ment de Zi, alcătuit din

Escadroanele 96, 11 și 20. Pentru ofensiva St. Mihiel,

Grupul Observație al Armatei I a fost compus din Esca-

droanele 91, 24 și 9.

La începutul lui august 1918, colonelul William „Billy“

Mitchell a fost promovat comandant al Serviciului Aerian

al Armatei I, iar pe 26 august acesta a plecat la

cartierul său general de la Ligny-en-Barrios pentru a

supraveghea planificarea și implementarea sprijinului

Căpitanul Eddie Rickenbacker după ce a primit Crucea

Serviciu Distins. Rickenbacker, care, înainte de război,

era un cunoscut pilot de curse de automobile, a fost cel

mai bun pilot american în război, creditat cu 26 de

avioane inamice doborâte.

24

Primul Război Mondial

aerian coordonat pentru ofensiva St. Mihiel. Pe 11

septembrie 1918, Mitchell avea în subordine cea mai

bogată colecție de unități aeriene alocate în sprijinul unei

singure ofensive din Primul Război Mondial. Serviciul

Aerian American detașase 12 escadroane de ur-mărire,

10 de observație, unul de observație pe timp de noapte

și trei de bombardament de zi. Mitchell avea la dispoziție

și Divizia Aeriană franceză, 42 de escadroane de urmărire și bombardament de zi, opt escadroane britanice de bombardament de noapte și mai multe unități de aviație italiene. În total, Mitchell avea în subordine 1 481 de avioane care operau de pe 14 aerodromuri.

Corpul Tancuri AEF

Pe 1 ianuarie 1918, Corpul Tancuri american din Franța era coman-dat de colonelul Samuel Rockenbach. În timp ce Serviciul Aerian al Armatei se putea baza pe sprijinul piloților expatriați care serveau alături de francezi și britanici, forța de tancuri era încă la început. Ca și Serviciul Aerian, Rockenbach trebuia să apeleze la echipament

Bombardier Breguet din Escadronul 96. Piloții americani au folosit mai multe tipuri de avion franceze în timpul războiului.

25

St. Mihiel

și sprijin francez și britanic pentru a înființa centre de instruire. Patton a fost numit comandant al Școlii de Tancuri Ușoare înființată la Bourg în ianuarie. În martie, Patton avea deja la dispoziție zece tancuri pentru instruirea celor două companii pe care le înființase. În aceeași lună, Rockenbach a revizuit schema de organizare a Corpului Tancuri, iar acum existau cinci

batalioane de tancuri grele și 20 de batalioane de tancuri ușoare, fiecare cu cartierul său general și cu organizațiile de sprijin respective. Batalioanele de tancuri ușoare purtau numere de la 1 la 40, iar cele de tancuri grele de la 41 la 50. Batalionul 1 Tancuri Ușoare a fost înființat pe 28 aprilie 1918. La cererea lui Patton, ofițerii din subordine au creat un ecuson de umăr care înfățișa o piramidă împărțită în trei secțiuni, colorate în roșu, galben și albastru, simbolizând puterea de foc a artileriei, mane-

vrabilitatea cavaleriei și abilitatea infanteriei de a ține obiective terestre. Un al doilea batalion de tancuri ușoare a fost organizat

Balon american de observație. Baloane de acest tip se foloseau frecvent pentru colectarea de informații legate de dispunerea inamicului. Erau extrem de vulnerabile în fața avioanelor de vânătoare, iar cei doi membri ai echipajului erau dotați cu parașute.

26

Primul Război Mondial

pe 6 iunie 1918. În timpul acesta, Patton, recent avansat locotenent-colonel, a conceput, împreună cu ofițerii săi, o doctrină tactică unică, inspirată de experiența britanicilor și a francezilor. Tancurile grele trebuiau să se afle în fruntea atacului, deschizând drum prin sârma ghimpată și peste tranșee și atacând redute

inamice. Tancurile ușoare, sprijinite de infanterie, trebuiau să avanseze la 100 de metri în spatele celor grele și să elimine orice concentrare inamică rămasă în urma lor. Tot în această perioadă s-a modificat și protocolul de numerotare, iar Batalioanele Tancuri Ușoare 1 și 2 erau acum Batalioanele 326 și 327.

Germanii

Deși germanii își întăriseră pozițiile defensive pe toată înălțimea St. Mihiel – adăugând centuri de sârmă ghimpată, cazemate de beton armat și adăposturi subterane –, sectorul ajunsese un front secundar pentru ei, susținut de unități alcătuite din formațiuni des-completate. Perimetrul era apărat doar de opt divizii cu efective incomplete, având în medie 5 000 de soldați. Două divizii suplimentare erau păstrate în rezervă. Dintre cele opt divizii din prima linie, numai una era considerată divizie de elită.

În timpul Ofensivei de Primăvară, germanii adoptaseră o nouă doctrină ofensivă, caracterizată printr-o pregătire intensă de artilerie și prin tactici de infiltrare. Această nouă tactică a avut succes la început și i-a silit pe Aliați să se adapteze. Aceștia implementaseră deja politica defensivei în adâncime, pe care o perfecționaseră ca răspuns la ultima ofensivă germană de la sfârșitul lui mai 1918. Succesul atacului de la Amiens de pe 8 august a dat la iveală neajun-surile desfășurării apărătorilor

germani, care au permis surprinde-rea soldaților din prima linie și anihilarea lor cu baraje de artilerie. Ca răspuns, doctrina germană a început să prevadă crearea unei zone adânci în avanpost, în fața principalei linii de rezistență, punând accent pe îmbunătățirea serviciilor de spionaj care să aducă informații despre planurile inamice.

27

St. Mihiel

Strategii americani au aflat că formațiunile germane de infanterie primiseră un număr suplimentar de mitraliere ușoare, astfel încât fiecare companie avea la dispoziție până la nouă astfel de arme, suplimentând capacitatea defensivă. În forța aeriană germană care sprijinea apărarea crestei erau 213 avioane, dintre care aproximativ 84 de vânătoare, 105 de recunoaștere și 24 de bombardiere.

Pe 11 august 1918, înaltul comandament german a emis un memorandum care analiza înfrângerea suferită de Armata II cu câteva zile în urmă. Comunicatul îi avertiza pe comandanți să construiască împreună cu soldații un front adecvat, mai ales la nivel de defensivă antitanc, arătând că la Somme anumite tancuri au reușit să avanseze câțiva kilometri și să treacă peste cartierele generale divizionare. Mai direct, era condamnată lipsa de dorință a trupelor de a se apăra până la ultima suflare.

În comunicat se critica și tendința liniei fron-tului de a se retrage după ce câteva mici unități inamice reușeau să treacă de redutele din prima linie.

Patton (centru) alături de ofițeri din statul său major și de tanchiști, în timpul instrucției. Patton a fost convins de potențialul de luptă al tancurilor și s-a ocupat de organizarea inițială a batalioanelor americane de tancuri.

28

Primul Război Mondial

Poziționare a germanilor

Așezarea germanilor pe înălțimea St. Mihiel a inclus mai multe zone defensive. Sectorul de avanpost era compus din zonele Wilhelm și Schroeter. Zona Wilhelm ocupa cea mai mare parte a sectorului avansat și avea o adâncime de circa 5-10 kilometri. Zona Schroeter, mai îngustă, a fost botezată astfel după genistul-șef al grupului de armată comandat de prințul moștenitor, care construisese această defensivă în 1917, și era localizată în ariergarda zonei Wilhelm, fiind ultima linie defensivă care proteja zona de interior în care intrau Vigneulles și Doncourt.

Zona Michel, aflată la baza crestei, includea trei linii defensive separate: Hagen Stellung, Volker Stellung și Kriemhild Stellung, toate trei incluse în Linia Hindenburg. Defensiva înălțimii era asigurată de Detașamentul C comandat de generalul-locotenent Fuchs. În mod normal, Detașamentul C era compus din 12 divizii organizate în

trei corpuri de armată. Versan-tul de vest era ținut de trei divizii, Grupul Combres, din care făceau parte Diviziile 8 și 13 Landwehr și Regimentul 35 austro-ungar.

Tancuri și tanchiști americani. Tancul din dreapta este echipat cu o mitralieră Hotchkiss de 7,92 mm, iar cel din stânga are în turelă un tun de 37 mm.

29

St. Mihiel

Pintenul înălțimii și o parte din versantul sudic erau apărate de Grupul Mihiel, alcătuit din Divizia 5 Landwehr și Divizia 192 saxonă. Restul versantului sudic era ținut de Divizia 10 și Divizia 77 Rezervă din Grupul Gorze. La est de Grupul Gorze, peste râul Moselle, se afla Divizia 255 din Armata XIX. Diviziile 31, 88, 123 saxonă și 195 alcătuiau rezerva armatei. Detașamentul C făcea parte din Grupul de armată Gallwitz comandat de generalul Max von Gallwitz.

Încă de la începutul lui iulie 1918 generalul-locotenent Fuchs și-a exprimat îngrijorarea privind calitatea trupelor care apărau înăl-

țimea. Pentru eventualitatea în care aceasta ar fi trebuit evacuată, a cerut patru divizii de asalt, două regimente de artilerie de câmp, zece batalioane de artilerie grea și substanțiale întăriri de aviație.

În vara anului 1918, eficiența de luptă a unităților

germane a variat foarte mult fiindcă a lipsit posibilitatea de a alege dintr-un bazin mai mare de forțe.

30

Primul Război Mondial

Planuri ale combatanților

Înălțimea St. Mihiel

Francezii îi spuneau crestei St. Mihiel „l’Hernie” („Hernia”).

Partea de vest era formată de înălțimile fluviului Meuse.

Orașul St. Mihiel se afla în vârful acestui triunghi, iar partea de sud se întindea pe un teren plat până spre râul Moselle. Lărgimea era de 40 de kilometri, iar în adâncime avea circa 24 de kilometri.

Germanii construiseră o linie defensivă puternică, Michel Stellung, alcătuită dintr-o primă linie întărită și o a doua linie ceva mai slabă, la poalele crestei, între orășelele Haudiomont și Pont-à-Mousson. Linia defensivă de pe înălțime era alcătuită din zona exterioară Wilhelm și cea interioară, Schroeter. La nord-est de înălțime era câmpia Woëvre. Înălțimea era dominată de Montsec, care avea 762 de metri. La 16 kilometri de St. Mihiel, Montsec le oferea germanilor vizibilitate nelimitată asupra liniilor americane.

Pershing și statul lui major identificaseră o posibilitate de a ataca St. Mihiel în 1917, în timpul discuțiilor preliminare cu marele comandament francez referitoare la

desfășurarea inițială de trupe ale Armatei I americane.

Planul original făcut de americani pentru reducerea crestei, Planul August, pornea de la faptul că St. Mihiel punea în pericol securitatea căii ferate Paris-Nancy și bloca accesul la calea ferată St. Mihiel-Verdun.

Reducerea înălțimii ar fi asigurat un punct de pornire pentru un viitor atac la rețeaua de cale ferată

Metz-Sedan, esențială pentru comunicațiile secundare și pentru aprovizionarea germanilor, și amenința bazinul Briey, element vital pentru producerea de armament și muniție. De asemenea, le-ar fi permis americanilor să ajungă pe câmpia Woëvre. Acest

31

plan preliminar punea accent pe surpriză și viteză, considerând că, dacă trupele americane ar fi reușit să păstreze ritmul atacului, germanii nu ar mai fi avut timp să lanseze un contraatac și s-ar fi putut pătrunde în Michel Stellung înainte ca aceștia să poată reacționa eficient. Dacă s-ar fi întâmplat așa, un atac spre Metz părea singura mișcare logică.

Armata I americană a fost formată pe 10 august 1918 și avea cartierul general la La Ferte-sous-Jouarre.

Pershing a preluat co-

manda directă a armatei pe 25

august. Întrucât până atunci înțelegerile prevedeau

numai aducerea de unități de infanteriști și mitraliori,

datorită creării unei armate acum era nevoie de suplimentarea dotărilor de artilerie și de tancuri de către francezi. Înțele-gerea din august prevedea acordarea a 80 de baterii de tunuri de 75 mm, 40 de baterii de tunuri de 155 mm și 86 de baterii de diverse calibre. O săptămână mai târziu, Pershing a cerut o suplimentare – 100 de baterii de 75 mm și 50 de baterii de 155 mm. A mai cerut 150 de tancuri grele și 300 de tancuri ușoare, urmând ca o parte să fie deservite de două batalioane de soldați americani proaspăt instruiți. În plus, Pershing a solicitat și 21 de escadroane de aviație în sprijinul ofensivei.

La est de înălțimea St. Mihiel era câmpia Woëvre, un teren relativ descoperit.

32

Primul Război Mondial

32

Derularea ofensivei a fost influențată de instalarea ploilor de toamnă pe la jumătatea lunii septembrie. La mijlocul lunii august, Foch a propus ca atacul la înălțimea St. Mihiel să înceapă la 1 sep-tembrie cu 14 divizii americane, sprijinite de trei sau de mai multe divizii franceze. Pershing a ales pentru atacul de la St. Mihiel Corpurile de armată I, IV și V. Corpul I era încă desfășurat pe frontul Vesle, Corpul IV era la Toul, iar Corpul V încă nu era pe deplin orga-nizat. Împreună cu

generalul Pétain, Pershing a decis ca în alcătuirea Corpului I, comandat de generalul-maior Liggett, să intre patru divizii, iar Corpul III, comandat de generalul-locotenent Robert Bullard, să fie desfășurat în apropierea trupelor lui Liggett.

Planificarea preliminară pentru atac a început pe 13 august, când ofițerii de la statul major al Armatei I au luat în considerare trei opțiuni posibile. Americanii au analizat un atac pe partea sudică, un atac pe partea de sud plus o lovitură pe partea de vest și, în sfârșit, un atac chiar pe pîntenul înălțimii. Acesta din urmă a fost respins ca nerealizabil, iar atacul combinat, pe sud și pe vest, a primit aprobare preliminară. Pe măsură ce planul evolua, s-au prevăzut

Montsec domina toată regiunea din jur și le oferea germanilor o perspectivă clară asupra liniilor americane.

33

St. Mihiel

pentru atac 11 divizii americane și 16 divizii franceze.

Foch a aprobat acest plan pe 17 august și a oferit încă șase divizii franceze.

Planul american era să atace flancurile crestei simultan, având ca obiectiv final colinele Marieulles, la sud de Gorze-Mars-la-Tour-Etain. Conform planului inițial, atacul

la versantul de vest trebuia să fie dat cu trei până la patru divizii americane, sprijinite de șase divizii franceze din Armata II, pe flancul stâng. Versantul sudic urma să fie atacat cu șapte divizii americane, în timp ce trei divizii franceze trebuiau să deturneze atenția germanilor spre vârful înălțimii.

Foch își schimbă planurile

În timp ce Pershing și statul lui major lucrau febril la coordonarea tuturor elementelor din ofensiva planificată, Foch și Haig își reconsiderau strategia. La sfârșitul lui august 1918, Haig îi sugerase lui Foch să nu mai privească anul 1919 ca pe un an decisiv, pentru că trupele

Trupe americane observate de pe Montsec. Deși satele distruse le ofereau un nivel minimal de protecție grupurilor mici de soldați în timpul zilei, mișcările ample de trupe se făceau noaptea, pentru a nu fi detectate.

34

Primul Război Mondial

germane fuseseră destul de slăbite ca o ofensivă aliată generală să poată pune punct războiului chiar la sfârșitul anului. Haig a propus ca armata britanică să atace pe direcția Cambrai, cu obiectivul de a străpunge Linia Hindenburg și de a captura liniile de cale ferată germane din zona Maubeuge. Tot el a propus ca Armata I americană să sprijine atacul britanic avansând la vest de

fluviul Meuse, către Mézières. Haig era convins că, dacă germanii ar pierde calea ferată Maubeuge-Mézières care aproviziona Linia Hindenburg, Ludendorff ar fi fost obligat să ordone retragerea spre granița germană. Foch s-a lăsat convins de avantajele atacului britanic pe stânga, cu o ofensivă americană pe dreapta, și a acceptat planul lui Haig.

În timp ce planul american pentru ofensiva de la St. Mihiel începea să prindă contur, pe 30 august 1918 Foch a avut o întâlnire cu Pershing. Pe măsură ce Foch îi prezenta noul plan, consternarea lui Pershing era tot mai mare. Conform planului, patru până la șase divizii americane urmau să fie atașate la Armata II franceză pentru un atac între fluviul Meuse și pădurea Argonne. O armată americană de opt până la zece divizii trebuia să atace la nord, alături de Armata IV franceză, de-a lungul râului Aisne. Această reconfigurare de trupe reducea forțele disponibile pentru atacul la St. Mihiel la numai opt sau nouă divizii și elimina din start orice speranță ca ofensiva să fie punct de plecare pentru un atac spre Metz sau pentru pătrunderea în câmpia Woëvre. Foch a propus ca atacul asupra cestei St. Mihiel să se facă nu mai târziu de 10 septembrie. Atacul la Argonne trebuia să se dea pe 15 septembrie, iar

ofensiva de-a lungul râului Aisne trebuia să fie declanșată pe 20 septembrie.

Mai mult decât diluarea atacului american de la St. Mihiel, pe Pershing l-a deranjat sugestia ca Armata I să fie divizată. El a respins propunerea lui Foch, susținând că proaspăt organizata Armată I era capabilă să efectueze atacul de la St. Mihiel, fiind disponibilă în ace-lași timp și pentru operațiuni ulterioare. Foch a ignorat îngrijorările lui Pershing și a spus că germanii erau pregătiți să se retragă în cazul unui atac, iar angajarea unităților americane și franceze propusă de el ar fi inutilă și ar bloca resurse care ar putea fi folosite pentru obiective mult mai importante. Pershing a argumentat că divizarea

35

St. Mihiel

armatei lui ar scandaliza publicul american, iar Foch l-a întrebat: „Vrei să iei parte la bătălie?”, întrebare la care Pershing a răspuns numaidecât: „Cu siguranță, dar ca armată americană”.

Foch i-a răspuns lui Pershing pe 1 septembrie, reiterându-și sprijinul pentru un atac la vest de Meuse în următoarele săptămâni. A sugerat că Pershing ar trebui să ia în considerare un atac la St. Mihiel cu o forță mult mai redusă, înainte sau simultan cu atacul principal. Foch susținea ideea unui atac limitat pe partea sudică, în timp ce Pershing era convins că atacul trebuia

să fie direcționat atât spre partea de sud, cât și spre cea de vest. Foch i-a cerut lui Pershing să vină a doua zi la Bombon pentru a discuta detaliile atacului de la vest de Meuse.

Deși își dădea seama că propunerea lui Foch ar putea să vizeze fie abandonarea atacului de la St. Mihiel, fie amânarea ofensi-vei principale, Pershing a sugerat o a treia soluție. El a propus de-clanșarea ofensivei St.

Mihiel, limitând înaintarea până la linia

Thiaucourt-Vigneulles, așa cum sugerase Foch, dar cu retragerea a cât mai multor divizii în vederea unui atac în regiunea Belfort sau Lunéville. Dacă Foch voia să aibă sprijinul americanilor pentru atacul de la Mézières, trebuia să accepte angajarea unei forțe americane independente pentru un atac la est sau la vest de pădurea Argonne.

La Bombon s-a ajuns la un compromis – Foch a acceptat operațiunea susținută de o armată americană independentă, iar Pershing a acceptat un atac între Meuse și Argonne în coordonare cu francezii de la Armata IV. Foch a fost de acord să amâne ofensiva principală până pe 25 septembrie, astfel încât operațiunea St. Mihiel să poată fi încheiată.

Pershing a avut în vedere pentru St. Mihiel opt până la zece divizii care să atace pe 10 septembrie și să se oprească la linia Vigneulles-Thiaucourt-Regnéville. El a propus transferarea spre atacul Meuse-Argonne, folosind

la atacul inițial 12 până la 14 divizii, după care, pe măsură ce s-ar fi eliberat alte divizii de la St. Mihiel, forța s-ar fi suplimentat.

După ce a pus la punct aceste detalii, statul major al lui Pershing a renunțat la Planul August și a trecut la Planul Septembrie. Locotenent-colonelul Hugh Drum, șeful de stat major al Armatei I,

36

Primul Război Mondial

și locotenent-colonelul James W. McAndrews, șeful marelui stat major american, s-au ocupat de logistică, au transferat și au aprovi-zionat trupele care urmau să participe la ofensivă. Locotenent-co-lonelul George Marshall și locotenent-colonelul Walter S. Grant au început să lucreze la planul operațiunii în cadrul marelui stat major. La sfârșitul lui august, amândoi au fost transferați la statul major al Armatei I, ca să-l asiste pe Drum la planificarea detaliată.

Planul Septembrie avea multe în comun cu planul anterior și prevedea un atac principal pe partea de sud a crestei și un atac mai limitat pe flancul de vest. Corpul IV american, comandat de generalul-maior Joseph Dickman, era alcătuit din Diviziile 89, 42 și 1 și urma să susțină atacul principal în sud. Divizia 3 îi fusese Cavaleriștii americani au fost folosiți mai ales ca mesageri și ca patrule în zona de ariergardă. În după-amiaza de

12 septembrie, un escadron din Regimentul 2 Cavalerie, atașat la Divizia 1, a primit ordin de urmărire a trupelor germane în retragere spre Nonsard.

37

St. Mihiel

alocată lui Dickman ca rezervă. Veterana Divizie 1, care era desfășurată în extremitatea stângă a sectorului Corpului IV, avea ca misiune acoperirea flancului stâng, rămas acum în aer după retragerea sprijinului francez.

Deși Corpul II Colonial francez urma să susțină atacuri în profunzime împotriva germanilor desfășurați pe vârful înălțimii, acesta nu întreprindea vreun atac general și nu era în poziția de a proteja flancul Corpului IV după declanșarea atacului. În prima zi, Corpul IV trebuia să treacă de Pannes, după care să ajungă la Corpul V, la Vigneulles. Planul prevedea câte un obiectiv la început de zi pentru fiecare divizie. Această poziție era gândită Hartă a înălțimii St. Mihiel pe care sunt indicate locațiile unităților americane și franceze din ziua de 11 septembrie 1918. Intenția americanilor a fost ca atacul principal să se dea pe partea de sud a înălțimii.

38

Primul Război Mondial

ca principala linie de rezistență, iar din ziua a doua trupele americane urmau să forțeze înaintarea spre

linia de exploatare, paralel cu Michel Stellung.

Viteza era esențială pentru succesul planului. Marshall și planifi-

catorii lui au estimat că germanii ar fi putut să-și

întărească pozițiile cu două divizii în două zile, iar după

aceea numărul diviziilor de sprijin ar fi putut crește.

Spionajul american a anticipat un contra-atac german

dinspre Metz, Etain sau Conflans în primele patru zile de

atac. Dacă în această perioadă nu s-ar fi ivit o

amenințare serioasă, atunci Pershing putea începe

retragerea unităților pentru ofensiva Meuse-Argonne.

Principala problemă a ofițerilor de la planificare cât și a

comandanților de corp de armată era amploarea

pregătirii de artilerie. Unii considerau că un baraj

preliminar puternic era esențial, întrucât ar distruge

centurile de sârmă ghimpată amplasate de germani în

lunga lor ocupație; astfel s-ar deschide culoare de atac,

inamicul din apărare ar fi demoralizat și încercările lui de

a organiza un contra-atac ar fi restricționate. Alții făceau

apel la experiențele anului anterior, când barajul

avertizase inamicul asupra atacului iminent; în plus,

bombardamentul intensiv ar fi distrus terenul atât de

mult, încât înaintarea soldaților ar fi fost îngreunată, la

fel și eforturile de a aproviziona unitățile mai târziu.

Comandanții de tancuri ai loco-tenent-colonelului Patton

erau în mod deosebit preocupați de impac-tul asupra

terenului al unui baraj intens de artilerie.

S-au avansat trei propuneri: un baraj intens de 14 ore care să distrugă sârma ghimpată, un baraj mai scurt, de cinci ore, îndreptat mai ales asupra concentrărilor de trupe inamice, și absența completă a barajului.

Marshall a susținut barajul intens, argumentând că britanicii ori-

cum nu le-au mai dat tancurile grele cu

care ar fi putut să taie cori-

doare prin sârma ghimpată.

Liggett a fost de părere că surpriza și manevrabilitatea trebuiau să primeze și a susținut absența barajului.

Inițial, Pershing a fost de acord cu Liggett, dar în zilele de dina-intea atacului a fost presat continuu de Marshall și de Grant și a ordonat cam fără voie un baraj de trei ore pe flancul sudic și unul de șapte ore pe flancul vestic.

39

St. Mihiel

Trupe americane

Corpul I comandat de Liggett, alcătuit din Diviziile 82, 90, 5 și 2, sprijinite de Divizia 78, a fost desfășurat la est de Corpul IV, între Bois-le-Prêtre și Limey, și trebuia să ajungă la înălțimile de la nord de Thiaucourt la finalul primei zile. Divizia 82 trebuia să rămână pe loc și de

acolo să organizeze raiduri puternice asupra redutelor germane. Divizia 90, cu fața la Bois-le-Prêtre, avea ordin să evite un atac direct, să ajungă la marginea de vest a pădurii în prima zi și s-o curețe a doua zi. Atât Corpul I, cât și Corpul IV trebuiau să declanșeze atacul la ora 5.00, iar Corpul V trebuia să aștepte până la 8.00.

Corpul V comandat de generalul-maior George Cameron avea în componență Divizia 26, o parte din Divizia 4 și Divizia 15 Colonială

Planificatorii americani au dezbătut intens necesitatea unui baraj inițial de artilerie prelungit. Locotenent-colonelul Patton și alți ofițeri și-au exprimat îngrijorarea că impactul unui baraj prelungit va reduce capacitatea tancurilor de a se deplasa pe un teren distrus.

40

Primul Război Mondial

franceză și urma să atace dinspre vest către Vigneulles, ca să facă legătura cu corpul lui Dickman. Corpul V avea ordin să curețe zona înălțimile Meuse și să avanseze la linia Les Épargnes-Mouilly-Ranzières. Divizia 26 era vârful de lance al atacului și trebuia să înainteze spre sud-est, unde era obiectivul din prima zi – șoseaua dintre ferma Longeau și Dompierre. A doua zi divizia trebuia să ajungă la Vigneulles.

Planul general a fost destul de simplu: Corpul IV ataca

În nord, iar Divizia 26 din Corpul V avansa spre sud-est de la punctul de plecare, pentru a învâli înălțimea prin întâlnirea cu trupele care înaintau de la sud de Vigneulles. După ce germanii din acel sector ar fi fost învâliți, Corpul II Colonial francez trebuia să pătrundă în St. Mihiel și să curețe zona. Între timp, americanii ar fi securizat linia Regnéville–Thiaucourt–Vigneulles și ar fi făcut tranziția spre ofensiva Meuse–Argonne.

Forțe aeriene

Pentru ofensiva de la St. Mihiel, colonelul Billy Mitchell a avut în subordine cea mai mare concentrare de forțe aeriene din istoria răz-boiului. Sub comanda First Air Service și a lui Mitchell au fost pla-sate unități de aviație franceze, italiene și portugheze, dar grupurile de aviație britanică rămăseseră sub comandă separată. Mitchell avea în dotare 1 500 de avioane ale coaliției, dintre care 701 erau de vână-toare, 366 de observație, 323 bombardiere de zi, 91 bombardiere de noapte și, în plus, 20 de baloane.

Pe 20 august 1918, Mitchell și-a organizat forțele și a stabilit obiectivele pentru viitoarea campanie. Elementele de aviație au fost organizate în grupuri de observare, urmărire și bombardament. Atacul a fost împărțit în patru faze: pregătire, noapte de dinaintea atacului, zi a atacului și exploatare. Primul obiectiv era distrugerea forțelor aeriene germane, urmată de recunoașterea

pozițiilor inamice, inclusiv a direcției tirului de artilerie, și, în final, distrugerea trupelor inamice de la sol prin bombardament și mitraliere.

41

St. Mihiel

Selectarea țintelor a fost în mare măsură responsabilitatea lui Mitchell și a statului său major, dar comandanții aeronavelor au avut libertatea să atace și ținte după oportunități.

Forțe de tancuri

Colonelul Drum l-a informat pe generalul de brigadă Rockenbach la Neufchâteau, pe 20 august 1918, despre rolul blindatelor americane la St. Mihiel. Acesta a primit instrucțiuni să facă planuri pentru participarea la atac cu cele două batalioane de tancuri ușoare, suplimentate cu un regiment francez de tancuri ușoare alcătuit din Generalul-maior Edwards (centru), comandant al Diviziei 26 americane, și statul său major. Edwards, care fusese comandantul unei divizii din Garda Națională, a avut frecvent conflicte cu ofițerii din armata regulată.

42

Primul Război Mondial

Escadronul 91 Observație, care opera la Gondreville, a avut responsabilitatea de a colecta informații fotografice despre dispoziția trupelor germane, înaintea și în timpul

ofensivei. Vremea nefavorabilă de dinaintea atacului de la St. Mihiel a limitat colectarea informațiilor preliminare și au redus eficiența sprijinului aerian pe 12 septembrie. trei batalioane și cu trei batalioane britanice de tancuri grele, adică, în total, peste 500 de tancuri. Drum a subliniat necesitatea ca tancurile grele să fie folosite la distrugerea centurilor de sârmă ghimpată pe care comandanții americani le bănuiau în pozițiile defensive germane. Patton, care primise comanda Brigăzii 1 Tancuri, a participat la un raid francez de recunoaștere a câmpului de luptă St. Mihiel pe 21 august 1918. Pe 25 august britanicii i-au anunțat pe americani că nu le mai pot oferi batalioanele de tancuri grele promise. Ca alternativă, francezii le-au pus la dispoziție Brigada 1 Artilerie de Asalt, alcătuită din patru batalioane, însumând 300 de tancuri Renault. Rockenbach și-a prezentat planul la comandamentul Armatei I americane, a subliniat capacitatea limitată a forțelor sale și i-a prevenit să nu se bazeze pe ele pentru obiective importante. Rockenbach a detașat două batalioane franceze de tancuri ușoare pentru a sprijini pe dreapta Corpul I, celelalte două batalioane le-a detașat pe centru pentru sprijinirea Corpului IV, iar brigada lui Patton a detașat-o pe stânga, în sprijinul Corpului V. Pe 28 august, Patton a stabilit cartierul general al brigăzii și a emis ordine detaliate pentru trupele sale.

43

St. Mihiel

43

A avut și o întâlnire cu generalii-maior Clarence Edwards, comandantul Diviziei 26, și George Bell, comandantul Diviziei 33, pentru a discuta despre coordonarea dintre infanterie și tancuri. Pe 3 septembrie Patton a fost forțat să-și revizuiască planurile, după ce a aflat că brigada lui urma să sprijine Corpul IV, pe partea de sud a înălțimii, și că atacul a fost amânat pentru 12 septembrie.

Tot atunci se concepeau și planurile pentru sprijinul cu tancuri franceze. Francezii trimiteau Regimentul 505 Artilerie de Asalt cu trei batalioane, două unități dotate cu St. Chaumont, de dimensiunea unor companii, și două companii dotate cu Schneider. Unitățile dotate cu Schneider urmau să intre în subordinea lui Patton. Forța de tancuri alocată ofensivei de la St. Mihiel avea în total 419 blindate. Patton și-a revizuit planurile pentru brigadă și a detașat Batalionul 327 Tancuri și unitățile Schneider în sprijinul Diviziei 1, iar Batalionul 326 Tancuri în sprijinul Diviziei 42.

Rezerva generală era alcătuită din Diviziile 35, 80 și 91.

Forța americană depășea 550 000 de soldați, iar forța franceză era de 110 000 de soldați.

Disponerea germană și Planul Loki

Înaltul comandament german recunoscuse vulnerabilitatea pozițiilor de la înălțimea St. Mihiel încă din 1916. În acel an s-a început construirea defensivei Michel Stellung, la poalele înălțimii, concepută ca poziție de retragere. Ludendorff avusese discuții legate de even-tuala evacuare a acesteia. În iunie 1918, un raport al serviciilor germane de informații anticipa un atac pe ambii versanți ai crestei și o acțiune de blocare la vârf. Germanii presupuneau că vor recunoaște semnele care aveau să anunțe ofensiva americană, iar planul lor de retragere pornea de la această premisă. Au estimat că vor avea la dispoziție douăsprezece zile ca să reacționeze, iar în primele opt vor putea evacua cantități importante de material și vor putea distruge construcții defensive.

44

Primul Război Mondial

Ultima parte a planului, cu nume de cod Loki, presupunea retra-gerea în patru nopți succesive, retragere însoțită de o strategie de pârjolire a pământului, inclusiv de distrugerea sistematică a rețelei de cale ferată. Planul prevedea retragerea etapizată a unităților existente, sprijinite de unități de securitate, și desemnarea câtorva unități de rezervă pentru limitarea pătrunderii inamice și susținerea de contraatacuri de mică

amplu. Pentru mai multă siguranță, germanii aveau și un plan de rezervă, pentru situația în care ar fi fost luați prin surprindere de ofensivă – ei trebuiau să renunțe la distrugerea sistematică a facilităților și materialului și să se concentreze pe acțiuni de menținere, care să securizeze rețeaua internă de drumuri pe care s-ar fi desfășurat retragerea trupelor în două nopți.

Elementul esențial al ambelor planuri de retragere era abilitatea de a colecta informații bune de spionaj, care să le permită recunoașterea din timp a atacului anticipat și inițierea retragerii. Deși erau tot mai multe dovezi că se pregătește un atac, statul major german nu a primit nici o informație certă care să-i confirme suspiciunile. Toată luna august, patrulă germane agresive au făcut raiduri în liniile americanelor, încercând să adune informații și să ia prizonieri. Deși au avut un oarecare succes, în sensul că au identificat câteva divizii americane desfășurate în jurul înălțimii, încercările de a lua prizonieri și, deci, de a obține informații mai multe au eșuat.

La începutul lui august 1918, activitatea americanilor în jurul crestei era atât de intensă încât comandanții germani s-au gândit că era o acțiune de inducere în eroare mult prea fățișă, o încercare de a le distra atenția de la alte fronturi. Germanii au început să bănu-

iască un atac american la înălțimea St. Mihiel încă de la 1 septembrie. Cum nu reușiseră să captureze prizonieri în raidurile anterioare, au declanșat un atac de mare amploare la un avanpost american aflat între Flirey și Limey, în zorii zilei de 7 septembrie. Grupul german de atacatori, format din 200 de oameni, a pornit în urma unui baraj scurt și a încercat să încercuiască avanpostul, care, însă, a rezistat. Plutonul de americani din apărare a respins atacul și a capturat câțiva germani care au mărturisit că germanii căutaseră fără succes voluntari pentru acest raid.

45

St. Mihiel

Pe 22 august, generalul Ludendorff i-a adunat la cartierul general

imperial de la Avesnes pe șefii de stat major de la Grupul de armată Gallwitz și de la Detașamentul C, generalul-maior Otto von Ledebur. Ledebur a vorbit despre activitatea francezilor din zona de ariergardă, care indica o acumulare de resurse pentru o ofensivă generală, și a propus să fie inițiat Planul Loki

.

Acțiunile germanilor de la sfârșitul lui august și din primele două săptămâni ale lunii septembrie au reflectat ideile contradictorii de la nivelul înalt de comandă.

Începând din 25 august, generalul-loco-tenent Fuchs, anticipând atacul american, a ordonat suplimentarea Un tanc american Renault FT-17, de producție franceză, cu trapele comandantului și ale turelei din spate deschise.

46

Primul Război Mondial

eforturilor pentru finalizarea pozițiilor defensive de pe partea de sud a crestei. Un raport al spionajului german de pe 1 septembrie observa lipsa de activitate a trupelor americane în luna august și sugera că: „Nu ar fi imposibil ca diviziile americane să fie acum ținute deoparte în vederea declanșării unui atac (...) sub comandă americană”.

Pe 3 septembrie, generalul Max von Gallwitz a informat înaltul comandament german că va ordona retragerea în cazul unui atac american de amploare. Deși existau dovezi că atacul era iminent, Gallwitz era tot sceptic privind obiectivul lui.

Gallwitz era ferm convins că poate rezista în fața unui atac pe flancul sudic al crestei cu resursele existente, dar și în fața unui atac mai puternic, dacă ar fi fost întărit cu mai multe divizii,

Coloană de tancuri franceze Renault FT-17 folosite de unitățile americane proaspăt formate. Dacă în 1917 s-au produs numai 84 de tancuri Renault, până la sfârșitul războiului fuseseră construite peste 3 000.

St. Mihiel

artilerie și mitraliere suplimentare, plus divizii de contraatac. Inițial, Ludendorff a refuzat să-i aloce lui Gallwitz resurse suplimentare, dar pe 7 septembrie s-a răzgândit și i-a dat permisiunea să lanseze un atac de hărțuire pe flancul stâng „pentru a zădărnici pregătirile de ofensivă ale inamicului”. Fuchs a planificat un atac cu șase divizii, susținute de două divizii de rezervă, cu intenția de a împinge trupele americane din apropierea părții de sud a crestei până la o linie între Xivry și Pont-à-Mousson. Fără să aibă siguranța unui atac, ordinul a fost transmis la unitățile care se aflau pe înălțime. Un ordin din 8 septembrie primit la Divizia 10 spunea explicit că toate unitățile Soldați americani sărbătorind capturarea unei cantine germane. Trupele americane au descoperit cu surprindere centre de recreere complet echipate, cu cinematografe și spitale cu facilități moderne.

Primul Război Mondial

trebuiau să fie în stare de alertă maximă și să aibă pregătite vehicule pentru transferul imediat spre ariergardă al documentelor, al ordinelor secrete sau al altor materiale importante. Ordinul preciza că zona avansată nu trebuia să fie ocupată de mai mult de o

treime din unitate. Misiunea unităților din zona avansată era să împiedice patrularea liberă a americanilor și alertarea principalei linii de rezistență în cazul unui atac american. Ordinul afirma încă o dată că principala linie de rezistență trebuie să fie păstrată cu orice preț.

Pe 9 septembrie, Gallwitz a fost avertizat că americanii continuă să-și adune forțele și că erau semne clare pentru declanșarea unui

Prizonieri germani cu o mitralieră grea MG08 și o mitralieră ușoară MG08/15. Mitraliera MG08/15 era mai grea și mai dificil de manevrat, dar mai fiabilă decât mitraliera franceză Chauchat din dotarea standard a unităților americane.

49

St. Mihiel

atac de pe partea vestică. Ludendorff a fost convins de aceste argumente și pe 10 septembrie a ordonat demararea acțiunilor de retragere etapizată la Michel Stellung. Fuchs începuse să se pregătească de retragere din proprie inițiativă și, după ce a primit confirmarea de la Gallwitz și Ludendorff, a dat ordin să înceapă prima fază a operațiunii. Gallwitz era sceptic în continuare și a cerut ca distrugerile să fie limitate și, dacă situația s-ar fi schimbat, Planul Loki să fie abandonat. A mai ordonat ca principala retragere să nu înceapă decât la ordinul lui. Reflectând îngrijorarea tot

mai mare stârnită de intențiile americanilor, Grupul Gorze a fost întărit pe 10 sep-tembrie cu Divizia 31, iar în seara de 13 septembrie, Divizia 88 a primit ordin să se așeze în poziții lângă grup. Diviziile 123 și 107 saxonă au fost alertate și ele, având ordin să fie gata să pornească la atac în orice moment.

Pe 11 septembrie, Gallwitz i-a trimis lui Ludendorff o lungă eva-luare a situației. În raport, el își reafirma convingerea că america-nii pot ataca în orice clipă pe partea de sud a înălțimii. A reușit să anticipeze și planul inițial al americanilor, sugerând că atacul de la St. Mihiel ar putea fi acompaniat de un atac secundar din zona Verdun către bazinul Briey, amenințând liniile germane de comuni-cații și o dublă învăluire la Metz.

Inducerea în eroare

Deși toată lumea presupunea că germanii au anticipat atacul ameri-can din apropierea crestei St. Mihiel pe 19 august, generalul Pétain i-a scris lui Pershing, oarecum frustrat, spunându-i că populația civilă comenta detaliile atacului anticipat. El i-a sugerat lui Pershing că ar fi bine să încerce să îi inducă în eroare pe germani, ca să nu știe precis locația atacului. Pershing a fost de acord și, pe 22 august, colonelul Fox Conner, colonelul Marshall și locotenent-colonelul Walter Grant au primit ordin să facă o misiune de recunoaștere foarte evidentă în sectorul

Înalt, alsacian, ținut de Armata VII fran-ceză. Apoi Pershing i-a ordonat generalului-maior Omar Bundy

50

Primul Război Mondial

să își adune statul major la Belford, ca să înceapă planificarea unei ofensive în Alsacia, la Mulhouse, la 200 de kilometri de St. Mihiel. Cu toată efervescența activității care avea ca intenție inducerea în eroare a germanilor, Pershing recunoștea într-un memorandum trimis mareșalului Foch pe 31 august că „pare sigur că inamicul e avertizat de iminența unui atac”.

În cooperare cu francezii, Bundy a organizat un efort credibil de inducere în eroare a germanilor. El și-a strâns ofițerii de la statul major și de la recunoaștere din cele șapte divizii care urmau să susțină atacul, a suplimentat zborurile de recunoaștere aeriană și traficul radio. Doar câțiva ofițeri de la marele stat major știau că toată mișcarea aceasta era o păcăleală; chiar și Bundy și statul său major erau convinși că pregătesc un atac real. Mai important era ca germanii, cu toate că nu erau pe deplin convinși, să fie destul de alarmați încât să trimită în zonă trei divizii pentru întărirea defensivei. Pershing și-a intrat și el în rol și s-a dus în inspecție la Divizia 29, urmat la scurt timp de Pétain. A doua zi, germanii au reacționat după vizita lui Pershing cu un raid în liniile americane, de unde au luat câțiva

prizonieri. Cu ochii pe regiunea Alsacia, generalul-locotenent Fuchs, comandantul Detașamentului C, a ordonat accelerarea lucrărilor la Michel Stellung. La sfârșitul lui august, Conger s-a dus la Belfort și i-a ordonat lui Bundy să-și ridice cartierul general în vederea declanșării atacului de la St. Mihiel. Cum declanșarea atacului a fost amânată, Conger a trebuit să revină la Belfort, ca să-i ordone lui Bundy să rămână pe loc și să suplimenteze misiunile de recunoaștere. Când s-a aflat la Belfort, Conger, care presupunea că spionii germani sunt prin apropiere, a aruncat intenționat la gunoi copia la indigo a unei scrisori în care Pershing îl anunța că pregătise planurile pentru un atac prin trecă-toarea Belfort. După o plimbare de cinci minute în jurul hotelului, el s-a întors și a găsit coșul de gunoi gol. Spionii francezi din Geneva au raportat că germanii răspundeau la zvonurile referitoare la atac transferând muniție și artilerie în fortărețele de pe Rin. Acum totul era pus la punct și scena era pregătită pentru atacul de la St. Mihiel.

51

St. Mihiel

St. Mihiel

Planurile revizuite ale atacului fiind aprobate, a început desfășurarea celor peste 500 000 de soldați. Pentru a păstra cât de cât secretul, deplasarea unităților și a

rezervelor spre front s-a făcut mai ales noaptea. Pentru a nu atrage atenția germanilor, s-a menținut și o oarecare activitate diurnă, ceva mai intensă în prima săptămână din septembrie. Cu toate că germanii anticipaseră un posibil atac la înălțimea St. Mihiel, rapoartele primite de la serviciile de informații estimau că, având în vedere caracterul și amploarea traficului observat, ofensiva fusese după toate probabilitățile amânată. Ploile au început devreme în acel septembrie, udându-i până la piele pe soldații care mășăluiau spre front în beznă nopții și dor-meau ziua în păduri. Ploaia a continuat să cadă și în noaptea de 11 spre 12 septembrie, umplând tranșeele de apă și noroi și îngreunând mult mișcarea de trupe și aprovizionarea. Încă de pe 8 septembrie, spionajul american a început să detecteze semnele unei retrageri germane. Un prizonier capturat la acea dată a raportat că se scoteau liniile de cale ferată cu ecartament îngust. Pe 11 septembrie, patrulele de recunoaștere aeriană au raportat că nu s-a înregistrat nici un foc ostil dinspre tranșeele avansate ale germanilor, ceea ce a trezit și mai multe suspiciuni. Cu toate acestea, secția de spionaj radio a raportat că traficul fusese normal în cursul zilei. Până pe 10 septembrie, Diviziile 89 și 90 își îngustaseră

frontu-rile pentru a permite instalarea celorlalte unități pe linie. Ploaia, miile de oameni și sutele de camioane aflate în mișcare au transformat toate drumurile în mlaștini.

Odată ajunse pe linia frontului, trupele trebuiau să se instaleze în tranșee inundate, neavând voie să aprindă focul sau să fumeze. Pe 10 septembrie, la Ligny, Pershing a avut ultima ședință cu toți comandanții de corp de armată. Mulți ofițeri

52

Trupe germane și americane la înălțimea St. Mihiel 12 septembrie 1918

au recomandat amânarea atacului din cauza condițiilor proaste de teren, dar, dată fiind lipsa de timp, Pershing a respins propunerea, întrucât Armata I americană trebuia să fie pregătită și pentru ofensiva

Meuse-Argonne.

Desfășurarea

Corpul I

Corpul I american comandat de generalul-maior Liggett ținea sectorul de est al liniei, iar flancul lui drept era la Pont-à-Mousson. De la est la vest, Corpul I desfășurase Divizia 82 pe ambele maluri ale râului Moselle, în timp ce Diviziile 90, 5 și 2 se întindeau până la Limey. Divizia 78 a fost desemnată rezervă de corp. Corpul I avea misiunea de a captura Thiaucourt și de a sprijini Corpul IV în misiunea de a captura Bois d'Euvezin și Bois du

Beau-Vallon.

Generalul John Lejeune și ofițeri de la statul major al Diviziei 2.

54

Primul Război Mondial

Divizia 2 a fost poziționată pe extremitatea stângă a liniei corpului, cu Divizia 5 în dreapta și cu Divizia 89 din Corpul IV în stânga. Brigada 3, alcătuită din Regimentele 9 și 23, urma să fie vârf de lance al atacului, urmată de Brigada 4, alcătuită din Regimentele 5 și 6 Pușcași Marini. Divizia avea ca obiective pentru prima zi o înaintare de 5 kilometri până la prima linie de obiectiv de la Bois de Heiche; acolo trebuia să se reorganizeze și să înainteze încă 3 kilometri până la a doua linie de obiectiv, care traversa Rupt de Mad între Thiaucourt și Jaulny, după care se oprea pentru noapte.

Divizia 82

, poziționată pe flancul estic extrem al liniei americane, care traversa râul Moselle, urma să „exercite presiune și să mențină contactul cu inamicul” și nu avea în sarcină acțiuni ofensive majore. Liggett, comandantul Corpului I, insistase fără succes ca divizia să avanseze și să amenințe o concentrare de tunuri germane de la Vittonville.

Divizia 1 americană a fost desfășurată la capătul vestic al liniei americane și a avut misiunea de a proteja flancul

stâng al Corpului IV. Pozițiile germane de pe Montsec le ofereau acestora o perspectivă clară asupra liniilor americane.

55

St. Mihiel

Divizia 90 ocupa o linie de front de circa 5 kilome-tri și alcătuia elementul de atac din extremitatea estică a Corpului I. Planurile concepute de Corpul I prevedeau ca Divizia 90 să avanseze în linie cu Diviziile 5 și 2, protejând în același timp flancul drept al corpului. Ordinul de atac al diviziei impunea ca respectivele două brigăzi să fie desfășurate una lângă alta, iar în cadrul brigăzilor și regimentele trebuiau să fie desfășurate în linie. Toată divizia trebuia să pivoteze pe flancul drept, având pe dreapta Brigada 180, care trebuia să rămână relativ pe loc, în timp ce Brigada 179 avansa, păstrând legătura cu Divizia 5, din stânga. Brigada 179 avea ordin să avanseze circa 3 kilometri pentru a ajunge la obiectivul primei zile.

Divizia 5

, poziționată între Divizia 2 și Divizia 90, ținea un front îngust de nici 2 kilometri. Unitatea avea ordin să atace spre nord, să captureze satul distrus Viéville, aflat chiar în fața liniilor americane. Prima poziție

germană, apărată cu sârmă ghimpată și cu un sistem de tranșee, se afla la 800 de metri în spatele satului Regnéville, în apropiere de Bois de la Rappe. A doua poziție, la circa 1,5 kilometri mai departe spre nord, era considerată principala linie de rezistență. Poziția era compusă din două linii de tranșee întărite cu redute și trecea prin Bois des Saulx, Grandes Portions și St. Claude. Germanii construiseră în păduri adăposturi adânci, iar la nord de acestea aduseseră artilerie. Viéville fusese întărit cu poziții de mitraliere

Generalul John Pershing împreună cu generalul-maior Wright, comandantul Diviziei 89.

56

Primul Război Mondial

așezate în case abandonate și în turla bisericii. Pe a treia linie germană se aflau un spital de campanie și o tabără de odihnă, la circa 3 kilometri de Viéville.

Corpul IV

Comandat de generalul-maior Dickman, acest corp era alcătuit din Diviziile 89, 42 și 1, legate de Corpul II Colonial francez, poziționate în fața pintenului înălțimii. Divizia 3 era ținută ca unitate de rezervă. Corpul avea misiunea de a ataca la St. Benoît și Vigneulles și de a sprijini Corpul I la capturarea Thiaucourt. Dacă ar fi întârziat Corpul I, atunci Corpul IV era autorizat să captureze Thiaucourt.

Bois de Mort Mare și Bois de la Sonnard, din vecinătate, se în-

tindeau pe aproape toată lungimea frontului Diviziei

89. La est de pădure era Promenade des Moines, o creastă golașă care domina regiunea. Colina era plină de tranșee și de sârmă ghimpată de la poale până la vârf.

Erau două redute, la ferma Robert Mesnil și la ferma Ansoncourt. La nord-est de Bois de Mort Mare erau pădurile dese Bois d'Euvezin și Bois du Beau-Vallon.

Pădurea Bois de Mort Mare era traversată de o linie de cale ferată cu ecartament îngust.

Ordinul de atac prevedea înaintarea generală spre Euvezin, cu intenția de a sprijini mișcarea Diviziei 42 în vest și a Diviziei 1 în est. Divizia 89 avea ordin să captureze Thiaucourt, în cazul în care Divizia 1 ar fi întârziat.

Generalul-maior Wright a preluat comanda diviziei pe 6 septembrie. Wright a confirmat planurile preliminare de la statul major, care puneau accent pe efortul diviziei de a sprijini Divizia 42 în vest. Brigada 178 a fost desfășurată pe stânga. Brigada 177, cu excepția Regimentului 354 care fusese desemnat rezervă divizionară, urma să sprijine Divizia 1 în est. Brigada 178 trebuia să avanseze prin Bois de la Sonnard și Bois de Mort Mare prin două coridoare deschise de circa 200

de metri lățime. Brigada 177 trebuia să treacă de Bois de Mort Mare prin est în prima zi și să detașeze unitățile necesare curățării oricărei rezistențe în pădure.

57

St. Mihiel

Divizia 1 ocupa flancul stâng extrem al liniei americane, cu fața spre versantul de sud al crestei. Brigada 2 (Regimentele 26 și 28) a fost deplasată pe dreapta, păstrând contactul cu Divizia 42, iar Brigada 1 (Regimentele 16 și 18) a fost deplasată pe stânga. Al treilea batalion din fiecare regiment de infanterie avea rol de rezervă pentru brigadă sau divizie. Ambele brigăzi ocupau un front de aproximativ 3 kilometri și trebuiau să avanseze ceva mai mult de 7 kilometri, să captureze Quart de Reserve și orașul Nonsard. Toată infanteria din prima linie era însoțită de detașamente de genști, dotate cu torpile Bangalore și echipament special de construire a podurilor în vederea traversării râurilor Rupt de Mad și Rupt de Madine. În plus, existau unități speciale de infanterie dotate

Tancuri și tanchiști americani pregătiți pentru atacul de la St. Mihiel. Patton a conceput un sistem de identificare a companiilor folosind simboluri precum caroul sau cupa (din jocul de cărți), pictate pe blindate.

58

Primul Război Mondial

cu instrumente de tăiere a sârmei ghimpate. Planul diviziei era construit în patru etape și fiecare etapă urma să înceapă cu un baraj de artilerie. Fiecare etapă avea un obiectiv diferit, care permitea infanteriei să se reorganizeze. Barajul de artilerie era programat să facă o mică pauză înainte de a continua. Un atac prematur ar fi trimis infanteria sub focul propriei artilerii; după ce s-ar fi atins și al patrulea obiectiv, divizia trebuia să se consolideze în poziție pentru noapte. Atacul dat de Divizia 1 urma să fie sprijinit de 120 de tunuri de 75 mm și de 48 de tunuri de 155 mm sau de obuziere de 203 mm. A fost pregătit și un plan elaborat de desfășurare individuală a bateriilor, pentru a menține barajul. Divizia a primit 49 de tancuri, desfășurate pe flancul stâng, și un detașament de cavalerie.

Generalul de brigadă MacArthur și statul său major.

MacArthur a fost comandantul unei brigăzi din Divizia 42.

59

St. Mihiel

Divizia 42 a ajuns pe linia frontului în noaptea de 10 spre 11 septembrie și s-a poziționat între Divizia 1 și Divizia 89. Obiec-

tivul ei era să ajungă de la Bois de

Dampvitoux, la nord de St. Benoît, prin la Bois de

Vignette. Divizia urma să avanseze cu regimentele

așezate în linie. Deși această divizie era considerată una dintre cele mai călite din Armata I americană, pierderile suferite de ea în luptele de la Aisne-Marna din acea vară o slăbiseră mult. Câteva batalioane au început lupta cu soldați și ofițeri noi, a căror capacitate fizică cumulată depășea 50% din totalul forței inițiale a acestor batalioane.

Corpul V

Desfășurat pe partea de vest la Les Éparges, Corpul V și-a poziționat acolo Divizia 26, Divizia 15 Colonială franceză și Brigada 8 din Divizia 4. Restul Diviziei 4 era formațiune de rezervă a corpului. Misiunea acestui corp era să captureze înălțimile Meuse, în special Les Éparges, Combres și Amaranthe.

Divizia 26 a primit ordin să avanseze prin centurile de sârmă ghimpată spre devastata Bois Éparges. Nici sârma ghimpată și nici Bois Éparges nu au reprezentat un obstacol prea dificil pentru înaintarea inițială a diviziei.

60

Primul Război Mondial

Divizia 26 a venit la Corpul V, comandat de generalul-maior Cameron, pe 28 august și s-a așezat în poziție de-a lungul unui front de 4 kilometri, având Divizia 15 Colonială franceză în nord și Divizia 2

Cavalerie în sud. Obiectivul diviziei era securizarea

înălțimilor Meuse, după care trebuia să pivoteze spre stânga, astfel încât flancul drept să ajungă pe aceeași linie cu unitățile americane care avansau dinspre sud, și, în final, urma să înainteze spre Michel Stellung.

Sprijin de tancuri

Planurile finale de atac primite de Patton prevedeau ca Brigada 1, la ale cărei 144 de tancuri Renault se adăugau și două grupuri fran-ceze cu tancuri Schneider, să fie folosită ca sprijin pentru Divi-ziile 1 și 42.

Batalionul 327 Tancuri, comandat de căpitanul Ranulf Compton, întărit cu grupurile franceze 14 și 17, trebuia să sprijine

Generalul John Pershing, în mijloc, trece în revistă Divizia 26 comandată de generalul-maior Cameron.

61

St. Mihiel

Divizia 42. Batalionul 326 Tancuri, comandat de maiorul Sereno Brett, sprijinea Divizia 1. Patton a conceput și un sistem de identifi-

care a tancurilor, pornind de la simbolurile cărților de joc. Pe turela fiecărui tanc au fost pictate cu alb cupe, carouri, trefle sau pici. Alături de acest simbol era pictat un număr prin care era identificat fiecare tanc din pluton.

Începe atacul

În timp ce americanii se chinuiau prin ploaie să ajungă la pozițiile de atac sau așteptau cu nerăbdare începerea acestuia, generalul-locotenent Fuchs dăduse deja ordin Diviziilor 10 și 77 Rezervă să înceapă retragerea. La ora 3.00, el a ordonat ca ambele divizii să se retragă până la linia de siguranță a artileriei, lăsând în urmă doar câteva trupe cu care să se întârzie atacul american. Tancuri americane încărcate în trenuri pentru a fi transportate spre front.

62

Primul Război Mondial

La ora 1.00, pe 12 septembrie 1918, pe o ploaie deasă și rece, a fost declanșată prima ofensivă americană cu foc executat de mii de piese de artilerie pe toată înălțimea St. Mihiel. Artileria germană a ripostat cu foc, concentrându-se pe linia de front americană și pe ținte strategice, precum intersecții ale liniilor frontului din ariergardă. Deși tirul era sporadic și în mare parte inefficient, germanii au nimerit totuși un tren cu rezerve de muniție al Diviziei 2 și au pro-vocat americanilor pierderi serioase. Rapoartele de pe toată linia au remarcat că tirul german era mai degrabă neglijabil și că tirul american de contrabaterie a anihilat cele câteva tunuri care au încercat să riposteze. Colonelul „Wild Bill” Donovan, veteran al luptelor date la râurile Ourcq și Vesle, a înțeles imediat situația și a comentat simplu: „Germanii

se retrag“.

În timp ce artileria americană și-a intensificat tirul, s-au intensificat și mișcările de trupe și de vehicule spre front. Tancurile care trebuiau să sprijine Divizia 5 și un convoi cu rezerve de muniție au fost oprite de un blocaj în trafic. La miezul nopții, câteva unități se instalaseră în poziții, dar altele încă se chinuiau să ajungă pe front prin ploaie, noroi și haos. Soldații din Regimentul 9, Divizia 2, au înotat aproape 1 kilometru prin apa care le ajungea la genunchi ca să ajungă în poziție. Tancurile lui Patton au fost descărcate din trenuri și au înaintat încet spre front. În sectorul Diviziei 1, cinci tancuri au însoțit infanteria spre Rupt de Mad, iar celelalte 44 de tancuri s-au deplasat spre stânga, au traversat râul în spatele liniilor americane și s-au poziționat pentru atac. Escadroanele aeriene americane au așteptat neliniștite toată noaptea, cu privirea ațintită la ploaie și cu urechile ciulite la artilerie, fără să știe dacă vor primi permisiunea să decoleze pe o astfel de vreme.

Ripostă germană

Generalul-maior Otto von Ledebur, șeful de stat major al Detașamentului C, s-a grăbit să ajungă la cartierul său general de la Conflans, încercând să pună cap la cap detaliile despre atacul american. Barajul acestuia prinsese Diviziile 10 și 77 Rezervă în plin proces

St. Mihiel

de retragere spre linia artileriei. Divizia 10 a avut un succes parțial la retragere. După ce și-a deplasat artileria în eșalonul de adâncime, a reușit să evite pierderi grave, iar cea mai mare parte a infanteriei a reușit și ea să scape de barajul inițial. La polul opus, comandantul Diviziei 77 Rezervă a întârziat retragerea artileriei și a pierdut ma-

joritatea tunurilor. Pentru că ignorase ordinul de a reduce numărul de soldați din pozițiile avansate, Divizia 77 Rezervă a fost prinsă cu aproape două treimi din efective pe linia frontului.

Generalul-locotenent Fuchs a apreciat corect că puternicul baraj american de artilerie indica un atac pe partea de sud a înălțimii. La ora 1.30, fără să aibă autorizarea marelui stat major, el a ordonat ca Diviziile 123 și 31, ținute ca rezervă, să se deplaseze la nord de Charey și în zona Gorze. Temându-se de tot ce putea fi mai rău, el a ordonat Diviziei 88 să se deplaseze la Allamont, iar Diviziei 107 să se deplaseze la Buzy. Ulterior, Fuchs a primit comanda Diviziei 255, desfășurată de-a lungul râului Moselle.

Peste vârf

Corpul IV

La ora 5.00, artileria și-a îndreptat din nou tirul asupra pozițiilor germane de pe linia frontului, iar pe partea de

sud a înălțimii s-au auzit fluieri care dădeau semnalul de înaintare infanteriștilor ame-ricani. La apariția lor, deasupra pozițiilor germane s-au aprins lumi-nile multicolore ale rachetelor de semnalizare.

Pe extremitatea sudică a crestei, sub Montsec, Divizia 1 s-a pus în mișcare; fiecare pluton din prima linie era însoțit de grupuri de geniști înarmați cu unelte de tăiat sârma ghimpată și cu torpile Bangalore, pentru a deschide drumul prin defensiva germană. Alți geniști duceau echipament pentru construirea podului pe râul Rupt de Mad. Pe extremitatea stângă a diviziei, Regimentul 18 înainta cu două batalioane în linie, sprijinite de tancuri și de un escadron pro-vizoriu din Brigada 2 Cavalerie. Regimentele 16, 28 și 26 prelungeau

64

Primul Război Mondial

linia diviziei spre est. După baraj, Divizia 1 a făcut o scurtă pauză la primul obiectiv, malul de sud al râului Rupt de Mad, după care a traversat prin apă spre ruinele satului Richecourt și a trecut de al doilea obiectiv. Fortând trecerea peste slaba rezistență germană din Richecourt, a continuat să avanseze prin Lahayville către a treia linie de obiectiv; pe când se apropia de marginea sudică a Quart de Reserve, pădurea a început să răsunе de tirul mitralierelor germane. Sprijiniți de tancuri,

infanteriștii au năvălit peste centurile impro-vizate de sârmă ghimpată și i-au capturat sau ucis pe apărători. Ceva mai devreme în dimineața aceea, Patton, aflat în punctul lui de observație pe un deal situat în nord-vestul satului Seicheprey, raportase la cartierul general al Corpului IV că numai cinci dintre Camion american încărcat cu muniție în curs de camuflare. Camuflajul se folosea frecvent în 1918, atât de Aliați, cât și de germani. Vehiculele, avioanele și piesele de artilerie erau pictate cu modele complicate. Germanii au fost primii care au folosit camuflajul și pentru căști.

65

St. Mihiel

tancurile lui fuseseră indisponibilizate. În realitate, Batalionul 325, comandat de Compton, mai avea doar 25 de tancuri angajate activ; 23 erau scoase din acțiune, fie pentru că avuseseră defecțiuni tehnice, fie pentru că rămăseseră împotmolite în noroi. Alte 19 tancuri au avut misiuni de aprovizionare sau făceau parte din rezerva batalionului.

Ocolind pădurea, unde rezistența germană era prea puternică, Divizia 1 a ajuns la al treilea obiectiv între orele 9.30-10.00. Bateriile de artilerie ușoară au fost aduse în față, pentru a sprijini următoarea etapă a atacului, până la ora 11.00. Pe când Divizia 1 se apropia

de a treia linie de obiective, de la Corpul IV a sosit ordinul de a securiza cât mai curând posibil obiectivul pentru prima zi, anume pozițiile inamice dintre La Marce și Nonsard. La ora 11.00, cu sprijin reînnoit de artilerie, batalioanele de sprijin au trecut prin rândurile batalioanelor de asalt și s-au așezat în fruntea atacului, Divizia 1 înaintează la poalele Montsec, care domina tot câmpul de luptă de la St. Mihiel și le permitea germanilor să monitorizeze mișcările trupelor americane de pe versantul de sud al înălțimii.

66

Primul Război Mondial

prin centura de sârmă ghimpată, care s-a dovedit a fi o barieră mai ușor de trecut decât se credea. Infanteriștii au trecut vadul râului Rupt de Madine, dar pentru tancurile de sprijin malurile abrupte au reprezentat o problemă și multe dintre ele au fost scoase din acțiune. Până la ora 12.30, având în frunte un pluton de tancuri din Batalionul 326 comandat de maiorul Brett, Divizia 1 capturase Nonsard, securizând astfel obiectivul pentru prima zi. Tancurile lui Brett au risipit cei câțiva apărători germani care mai rămăseseră în turla bisericii și le-au distrus mitraliera cu tunurile lor de 37 mm. Batalioanele de rezervă și companiile de mitraliori au fost duse în față pentru a oferi protecție în eventualitatea unui contraatac german. Escadronul provizoriu din Brigada 2

Cavalerie a fost și el adus acolo, pentru a exploata o eventuală străpungere.

Căpitanul Eddie Rickenbacker, care a zburat pe deasupra părții de sud a înălțimii în dimineața de 12 septembrie, descria astfel scena:

Imediat au început să facă presiuni curajoșii noștri soldați de infanterie care luptau precum indienii. Înaintau dintr-o poziție acoperită spre alta, alergând ghemuiți. Apoi se arun-cau la pământ, își puneau puștile la treabă și răpăiau cu gloanțe în nemți, până când dispăreau din vedere. Apoi iar o înaintare în fugă și iar o ploaie furioasă de foc de la yankei.

La est de Divizia 1 a avansat și Divizia 42, cu toate cele patru regimente în linie, fiecare având un batalion de asalt, unul de spri-

jin și unul de rezervă. Brigada 83,

alcătuită din Regimentele 166 Ohio și 165 New York, forma flancul stâng, iar Brigada 84, cu regi-mentele 167 Alabama și 168 Iowa, forma flancul drept. Fiecare batalion de asalt avea atașat câte un grup de geniști care trebuiau să deschidă culoare prin sârma ghimpată și să faciliteze trecerea tancu-rilor și a artileriei peste râuri și tranșee. Ordinele inițiale impuneau ca divizia să securizeze până la sfârșitul zilei a doua linie de obiectiv, de la nord-est de Nonsard, la sud de La Marche, până la nord de Thiaucourt.

Divizia 42 a pornit la atac la ora 5.00 și a descoperit că sârma ghimpată e ruginită și ușor de trecut. Brigada 83 și Regimentul 167 Alabama au avansat fără să întâmpine o rezistență serioasă.

67

St. Mihiel

Înaintarea americană 12-16 septembrie 1918

Operațiunile Diviziilor 42 și 89 12 septembrie 1918

Batalionul 3 din Regimentul 168 Iowa a dat peste Regimentul 6 Grenadierii germani din Divizia 10 în Bois de Sonnard. Soldații au înaintat cu greu, pentru că aici existau centuri noi de sârmă ghimpată, iar tirul mitralierelor germane era intens. Batalionul de atac și-a luat poziții acoperite și a avut de suferit din cauza sporadicelor lovituri de Minenwerfer, care făceau cratere uriașe în zona infanteriștilor. Tancurile americane se chinuau să înainteze prin noroi și gropi de proiectile spre pădure, iar ofițerii Regimentului 168 Iowa îi îndemneau pe soldați să înainteze mai repede și să treacă la atac cu baioneta. Căpitanul Dean Gilfillan, comandantul Companiei A din Batalionul 327 Tancuri, aflat în fruntea unui pluton, a înaintat spre pădure și a anihilat mai multe cuiburi de mitralieră. Compania M, Tancurile americane s-au defectat și au avut dificultăți la deplasarea pe terenul noroios. Tancul din imagine este scos dintr-un șanț.

Primul Război Mondial

pe extremitatea stângă a Regimentului Iowa, și-a pierdut toți ofițerii, iar Compania K a mai rămas cu un singur locotenent. Pe dreapta, Batalionul 3 din Regimentul 168, comandat de maiorul Guy Brewer, care fusese de două ori rănit în luptă, a pătruns în pădure și a atacat cu baioneta pozițiile germane. În câteva minute, totul s-a încheiat, iar la ora 6.30 s-a transmis informația că pădurea era securizată. În această acțiune, Batalionul 3 din Regimentul 168 a pierdut peste 200 de soldați, dar au fost luați peste 300 de prizonieri germani din Regimentele 6 Grenadier și 47.

Restul Diviziei 42 a continuat să înainteze, întâmpinând o rezis-

tență minimă. Batalionul 3 din Regimentul Ohio a trecut ușor de de-fensiva de la St. Baussant, capturând satul fără prea multe pierderi. Compania M a primit misiunea de a curăța satul de germani, iar res-tul batalionului a traversat Rupt de Mad, înaintând spre Maizerais. În același timp, Batalionul 1 din Regimentul 165 New York a înaintat

Tancul Renault FT-17 a fost vârful de lance al atacului dat de Diviziile 1 și 42 americane.

spre sat din dreapta. Înaintarea a fost încetinită de defensiva germană instalată pe podul de piatră care traversa Rupt de Mad. Ordonând foc de mortiere și de tunuri de 37 mm, colonelul Donovan a traversat râul cu un pluton și a capturat 40 de soldați, un mortier și patru mitraliere.

Până la ora 11.00, prima linie de obiectiv fusese atinsă.

La prânz, Divizia 42 a primit ordin să continue atacul, așa că trupele au pornit rapid spre Essey. Câteva elemente din Batalioanele 1/165 și 3/166, sprijinite de un grup francez de tancuri Schneider și de tancuri din Batalionul 327, au atacat Essey. Patton, care toată dimineața

Căpitanul Eddie Rickenbacker fusese un cunoscut pilot de curse de automobilism înainte de a se înrola în armată și apoi în Serviciul Aerian al acesteia. Deja considerat un as, Rickenbacker a doborât un avion inamic pe 14 septembrie și unul pe 15 septembrie.

72

Primul Război Mondial

se străduise să păstreze legătura cu Compton de la Batalionul 327 Tancuri, s-a întâlnit cu trupele de infanterie în sudul satului. Aici, pe o colină, a stat de vorbă cu generalul de brigadă Douglas MacArthur, urmărind retragerea germanilor.

Tot atunci se apropiau de sat mai multe grupuri de

tancuri ame-ricane și Patton a direcționat un pluton spre Essey, urmat de Batalionul 1 din Regimentul 165 Infanterie, comandat de Donovan și MacArthur. După ce a securizat satul, Donovan și-a așezat oamenii în poziții acoperite, în grădini înconjurate de ziduri, ca să-i protejeze de sporadicele rafale de artilerie. Civili francezi și grupuri de germani au ieșit din adăposturi și s-au predat în fața infanteriei

Soldați din Divizia 42 și tancuri americane trecând prin Essey. În apropierea acestui orașel s-au întâlnit generalul de brigadă MacArthur și colonelul Patton și au stat de vorbă cât timp se desfășura barajul german de artilerie.

73

St. Mihiel

și a tancurilor de sprijin. Batalionul de sprijin, 2/165, a trecut la organizarea prizonierilor și la colectarea materialului capturat, printre care erau și câteva butoaie de bere a căror distrugere a fost ordonată de colonelul Anderson, comandantul batalionului.

MacArthur și Patton au continuat înaintarea spre Pannes, trecând peste rămășițele artileriei germane, peste oameni și cai care fuseseră doborâți de barajul american de artilerie. Patton a trecut prin Pannes cu mai multe tancuri și s-a îndreptat spre Beney. Tirul de mitralieră german a avariat turela tancului în care se afla Patton și l-a forțat să caute adăpost într-o groapă de proiectil.

După ce a cerut zadarnic sprijin de la infanterie, Patton a reușit să ajungă la singurul tanc de sprijin și s-a întors cu el la Pannes.

Până la ora 12.30 a ajuns și restul plutonului de tancuri și s-a organizat un atac coordonat. Batalionul 3/166 a sprijinit tancurile lui Patton în atacul direct asupra satului Beney, iar Batalionul 3/167 a înaintat spre sat din dreapta. Un pluton din acest batalion, însoțit de tancuri, a pătruns în Beney, a curățat satul și a continuat să avan-seze spre Bois de Beney. Infanteria și tancurile au capturat în Beney 16 mitraliere și o baterie cu patru tunuri de 77 mm. Infanteriștii lui Donovan, însoțiți de tancuri, au trecut prin Pannes și s-au îndreptat spre cea de-a doua linie de obiectiv, Bois de Thiaucourt, în vestul satului. Sprijinit de tancurile lui Patton, Batalionul 1/165 i-a scos pe germani din pădure și a securizat-o.

La Pannes, infanteriștii americani au descoperit o magazie a car-tierului general, care adăpostea o adevărată comoară de suvenire: pistoale, pinteni, chipie, căști, lenjerie intimă și instrumente muzi-cale. Germanii îi așteptau pe atacatori în adăposturi. Unul dintre ei avea în față o sticlă de schnapps și un pahar; i-a oferit imediat ata-catorului un pahar, spunându-i: „Nu-l beau eu, dar m-am gândit că ar fi bine să-i ofer un pahar americanului care mă va găsi“.

Divizia 89, pe extremitatea dreaptă a Corpului IV, trebuia

să atace în direcția satului Euvezin în același ritm cu Divizia 42, aflată pe stânga ei, și cu Divizia 2, din dreapta. Poziționarea Diviziei 89 în fața Bois de Mort Mare reflecta strategia generală a Armatei I: diviziile veterane erau direcționate spre zonele de teren deschis,

74

Primul Război Mondial

unde se puteau deplasa mai ușor pentru a exploata slăbiciunile defensivei germane, iar diviziile mai puțin experimentate trebuiau să îi atace pe germanii poziționați în păduri. Bois de Mort Mare, care era o prelungire a pădurii Sonnard, cea care le crease probleme infanteriștilor de la Divizia 42, masca tot frontul Diviziei 89, cu excepția a două fâșii înguste de teren deschis aflate la nord de Flirey. Statul major al diviziei a decis ca Brigada 177 să se apropie de pădure prin est. Regimentul 354 a fost detașat de la Brigada 177 pentru a forma rezerva brigăzii și a diviziei.

Brigada 178, care ocupa un front de două ori mai mare decât al Brigăzii 177, a primit misiunea să înainteze prin stânga și să forțeze intrarea în pădure. La ora 5.00, Batalioanele 3/355 și 3/356 au început să înainteze, unul lângă altul, către Bois de Mort Mare, pe sub ploaia de foc a artileriei și a mitralierelor germane. Când au ajuns la marginea de sud a pădurii, toți ofițerii din fruntea

trupelor au fost doborâți. Americanii au luat cu asalt pădurea, au trecut de prima tranșee, apoi de cea de-a doua, aflată mai departe în pădure, Repararea drumurilor a fost o operațiune esențială pentru transportul proviziilor și al pieselor de artilerie care urmau să sprijine atacul.

75

St. Mihiel

Atacul cu arme combinate de la Beney, 12 septembrie 1918 (pp. 74–75)

Locotenent-colonelul Patton a fost alături de elemente din Batalioanele 326 și 327 Tancuri în atacul din 12 septembrie. În dimineața aceea, Patton a direcționat operațiunile blindatelor împotriva Essey și Pannes, în cadrul atacului susținut împreună cu o parte dintre infanteriștii Diviziei 42. După ce au securizat Pannes, Patton s-a urcat în spatele unui tanc american care mergea spre Beney. Tirul mitralierelor germane l-a forțat să se adăpostească alături de infanteriștii Regimentului 167. Neputând să-l convingă pe comandantul regimentului să atace alături de tancul lui la Beney, Patton a fost silit să ordone tancului să revină în poziție. La ora 12.30 au ajuns încă patru tancuri și atunci Patton l-a convins pe comandant să dea un atac coordonat. Atacul s-a oprit înainte de intrarea în orășel, când infanteria a intrat în Bois de Thiaucourt.

Patton a dat ordin tancurilor să urmeze infanteria. La ora 14.00 au mai venit două tancuri și, împreună cu un alt pluton din Regimentul 167, infanteriștii și tancurile americane au capturat Beney spre seară.

Patton (1) este înfățișat lângă un tanc Renault FT-17 (2), arătând spre Beney. În jurul tancului sunt soldați ai plutonului de infanterie din Regimentul 167, echipați cu impermeabile care să-i apere de ploaie (3). Soldatul din prim-plan este înarmat cu o pușcă Winchester (4).

Pușca Winchester Model 97 era o pușcă cu pompă, cu glonț de calibru 12 și încărcător de șase gloanțe.

Eficiența cu care această pușcă a curățat tranșeele și pozițiile defensive germane a determinat guvernul german să trimită un protest oficial guvernului american în septembrie 1918, susținând că această armă încalcă principiile Convenției de la Haga, precursora Convenției de la Geneva. Protestul a fost respins.

1

4

2

3

și în final și de a treia, care se întindea de-a lungul marginii de nord. Trupele americane au suferit pierderi mari, mai ales în rândul ofițerilor. Regimentul 356 a capturat peste 100 de germani, majoritatea din Regimentul 257 din Divizia 77 Rezervă.

Pe dreapta, Batalionul 2/353 din Brigada 177 a atacat la margi-nea Bois de Mort Mare, întâmpinat cu foc de germanii din pădure și de la ferma Ansoncourt, la marginea de sud a Bois d'Euvezin. Până la ora 5.15, toți ofițerii Companiei E erau fie uciși, fie răniți, dar, în ciuda faptului că unitatea a pierdut peste 200 de oameni, s-a raportat că ferma Ansoncourt fusese capturată și că americanii pătrundeau în pădure.

Infanteriștii Regimentelor 355 și 353 au înaintat cu

greu prin arboretul des, evitând drumurile și cărările despre care bănuiau că sunt vizate de mitraliorii germani.

Învăluind prin flanc tunurile inamice, americanii au curățat metodic pădurea, nemiloși cu artileriștii care au tras în ei până când au fost încercu-iți, dar capturând sute de inamici înainte de a se opri la marginea de nord a pădurii. Batalionul 2/353 a continuat să înainteze spre Bois du Beau-Vallon, de unde au mai fost capturați încă 200 de prizonieri și 15 mitraliere. La capătul de nord al pădurii, Batalio-nul 3/353 a avansat printre infanteriștii obosiți din Batalionul 2 și a preluat înaintarea.

Venit în urma batalionului de asalt, Batalionul 1/353 a curățat Bois de Mort Mare și i-a capturat pe germanii surprinși că fuseseră încercuiți. Soldatul Joseph Szczepanik a mers singur la atac și a capturat 150 de germani, înainte de a fi rănit. Ambele păduri au fost

securizate până la ora 8.00.

Înaintând spre nord din pădure, cele două brigăzi au restabilit contactul și au avansat împreună spre dealurile de la nord de Euvezin, unde s-au oprit pentru reorganizare. La ora 11.00, Batalionul 3/353 a ajuns la prima linie de obiectiv, la sud de Bouillonville, și a așteptat sosirea Batalionului 1/355, care venea pe stânga să înlocuiască Batalionul 3/355 ca unitate de asalt. Batalionul 3/356 nu a reușit să țină pasul, fiind întârziat de pădurea deasă și de rezistența germană îndârjită, și a ajuns pe linia frontului abia la ora 15.00.

79

St. Mihiel

1. Brigada 178 pornește la atac pe 12 septembrie, ora 5.00. Atacul țintește granița Diviziilor 10 și 77 Rezervă germane. Soldații Regimentului 6 Grenadierii din Divizia 77 Rezervă începuseră deja retragerea, lăsând un spațiu gol în liniile defensive germane.
2. Cuiburile de mitralieră țin pe loc o vreme batalioanele de asalt. Batalionul 3/356 se infiltrează în pozițiile germane și înaintează spre nord, către prima linie de obiectiv. Batalionul 1/356, care înaintează pentru a sprijini Batalionul 3/356, are pierderi din cauza contrabarajului german.
3. Batalionul 1/356 capturează peste 100 de soldați germani din adăposturi.

4. Compania E din Batalionul 2/358 este atacată cu tir de anfiladă de mitraliere germane și toți ofițerii ei sunt uciși sau răniți.
5. Compania F din Batalionul 2/358 încercuiește și elimină toate pozițiile germane de mitraliere.
6. Sublocotenentul J. Hunter Wickersham de la Compania H, Batalionul 2/358, se află în fruntea atacului asupra cuiburilor de mitralieră germane, cu toate că fusese rănit de două ori. El a fost decorat postum cu Medalia de Onoare a Statelor Unite.
7. Elemente din Batalionul 2/358 pătrund în Bois d'Euvezin și stabilesc contactul cu Regimentul 355.
8. Batalionul 1/353 pătrunde în Bois de Mort Mare și începe curățarea germanilor din adăposturi. Regimentul 354 nu profită de atacul din dimineața aceea și rămâne pe loc ca rezervă divizionară.
9. Batalionul 3/355 și Batalionul 1/355 întâmpină o rezistență germană puternică în partea înaltă a Bois de Mort Mare, inclusiv cuiburi de mitralieră și lunetiști așezați în copaci.
10. Batalionul 3/353 trece prin-tre rândurile Batalionului 2/353 pentru a continua atacul.
11. Soldatul Joseph Szczepanik din Compania M, Batalionul 3/353, capturează 150 de germani ascunși în adăposturi.
12. Postul de comandă al Brigăzii 177 este transferat la

ferma Ansoncourt până la ora 8.00.

13. Prima linie de obiectiv a Divi-

ziei 89 este atinsă de

avangarda Regi-

mentelor 356 și 353 la ora prânzului.

Regimentul 355 nu ajunge la prima linie de obiectiv

decât la ora 15.00.

14. Batalionul 2/356 curăță Bois de la Sonnard.

Evenimente

Notă: Distanțele dintre două linii de grilă consecutive

reprezintă 1 kilometru.

11

10

13

14

9

7

BOIS DE HEICHE

BOIS DU BEAU-VALLON

BOIS DU BOUCHOT

BOIS D'EUVEZIN

prima linie de obiectiv

RUPT DE MAD

EUVEZIN

BOIS DE MORT MARE

BOIS DE LA SONNARD

HARTZ

X X X

Atacul Diviziei 89, 12 septembrie 1918

Americanii străpung defensiva germană și pătrund în zona împădurită din spatele acesteia, de unde iau o mulțime de prizonieri.

Trupe germane

A. Regimentul 6 Grenadier, Divizia 10 Rezervă

B. Regimentul 257 Rezervă, Divizia 77 Rezevă

Trupe americane

1. Batalionul 3/356, Divizia 89
2. Batalionul 1/356, Divizia 89
3. Batalionul 2/356, Divizia 89
4. Batalionul 3/355, Divizia 89
5. Batalionul 1/355, Divizia 89
6. Batalionul 2/355, Divizia 89
7. Post de comandă, Brigada 178, Divizia 89
8. Post de comandă Divizia 89
9. Batalionul 1/354, Divizia 89
10. Batalionul 2/354, Divizia 89
11. Batalionul 3/354, Divizia 89
12. Compania G, Batalionul 2/353, Divizia 89
13. Compania E, Batalionul 2/353, Divizia 89
14. Compania F, Batalionul 2/353, Divizia 89
15. Compania H, Batalionul 2/353, Divizia 89
16. Batalionul 3/353, Divizia 89

17. Batalionul 1/353, Divizia 89

18. Post de comandă, Brigada 177, Divizia 89

A

B

2

3

7

4

5

6

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

1

12

5

4

6

8

3

1

2

ferma ANSONCOURT

LIMEY

BOIS DE LA VOISOIGNE

BOIS DU JURY

FLIREY

ferma ROBERT MESNIL

89

WRIGHT

X X

Comandantul Diviziei 89, generalul-maior Wright, care la ora 10.00 își mutase cartierul general la Flirey, a transferat artileria di-viziei în fața Bois de Mort Mare.

Geniștii au primit ordin să refacă drumul care pleca din nordul satului Flirey, iar la miezul zilei un regiment de artilerie a fost desfășurat la nord de Bois de Mort Mare.

În același timp, Wright a primit ordine revizuite de la Corpul I, care impuneau ca divizia lui să continue înaintarea la obiectivul armatei. Linia de obiectiv revizuită se întindea din mijlocul Bois de Dampvitoux, la 4 kilometri nord de Beney, până la Xammes. Pentru a ocupa această linie, Divizia 89 trebuia să vireze spre stânga, către nord-vest, folosind Xammes ca pivot.

În timp ce aștepta sosirea Brigăzii 178, de la Batalionul 3/353 s-au trimis grupuri de patrulare care au fost imediat risipite de tir de artilerie și mitraliere. Soldații din Batalionul 3/356 au trecut ușor peste apărătorii germani și au pătruns în sat, unde au găsit sute de germani din cadrul personalului de sprijin al Diviziei 10 așteptând răbdători să capituleze în fața cuiva. Sergentul Harry Adams a urmărit un soldat german la un adăpost construit în coasta unui deal. După ce a tras ultimele două focuri de pistol în ușa adăpostului, el le-a cerut să se predea. Fluturându-și amenințător pistolul descărcat, Adams a plecat de acolo în spatele a 300 de soldați și a unui locotenent-colonel.

Corpul I

Obiectivul pe care l-a avut Corpul I comandat de Liggett a fost zona înaltă aflată la nord de Thiaucourt, poziție strategică aflată pe calea ferată dinspre Onville. Liggett a dispus ca vârful de lance al atacului să fie veterana Divizie 2.

Divizia 2 trebuia să treacă prin trei păduri: Bois la Haie l'Evêque, Bois du Four și Bois de Heiche. Thiaucourt, întins de-a lungul râului Rupt de Mad, era cea mai mare așezare de pe înălțime, după St. Mihiel. Divizia s-a desfășurat pe un front lung de 2 kilometri, cu Brigada 3 (Regimentele 9 și 23) în poziție avansată, urmată de Brigada 4 (Regimentele 5 și 6 Pușcași Marini). În fața

lor se aflau

82

Primul Război Mondial

soldații din Regimentul 419 german, Divizia 77 Rezervă.

Regimentul german și-a desfășurat la marginea din față

a Bois la Haie l'Evêque și Bois du Four Batalioanele 2 și

3. Linia artileriei germane de spri-

jin se afla la marginea

din spate a pădurilor și era sprijinită de un batalion

Landsturm și de o companie de pionieri. Batalionul 1/419

era rezerva diviziei, la sud de Thiaucourt.

Divizia 2 primise un flux constant de trupe de sprijin și

acum avea 28 600 de oameni, cu peste 1 400 mai

mult decât avusese inițial. Ceea ce se întâmplase la

Batalionul 3/6 Pușcași Marini era caracteristic. Cu o zi

înainte de atac, batalionul a primit 250 de oa-
meni, care

au fost distribuiți către toate companiile. Soldații au pri-

mit în plus câte două banduliere de muniție pentru

pușcă, muniție suplimentară Chauchat și grenade pentru

aruncătoare. Circa 20% din fiecare companie a fost

ținută ca rezervă. Batalionul 3/6 a primit un pluton de

mortiere Stokes, o unitate de tunuri de 37 mm cu 15

oameni, 40 de pionieri pentru tăierea sârmei ghimpate și

opt geniști care să asigure coordonarea cu tancurile.

Ordinul armatei a stabilit ca primă linie de obiectiv pentru

Divizia 2 Bois de Heiche. Batalioanele 3/9 și 2/23 au fost

desemnate ca vârf de lance al atacului Brigăzii 3, sprijinite de un baraj de mitralieră executat de Batalioanele 4 și 6 Mitraliori. Brigada 3 a primit și o companie de atac cu gaze și aruncătoare de flăcări și trei companii de tancuri.

Supunându-se ordinelor primite de la Grupul Gorze, care impuneau adâncirea zonei de avanpost și retragerea principalei linii de rezistență până la linia protectoare a artileriei, maiorul Nauman, comandantul Regimentului 419, a transmis trupelor noul ordin pe 11 septembrie la ora 18.30. Avanposturile urmau să rămână pe loc cu mitraliere, dar majoritatea batalioanelor de pe linia frontului trebuiau să se retragă. Aceste mișcări erau în plină desfășurare când a început barajul american la ora 1.00. Batalioanele 2 și 3 s-au dezintegrat pur și simplu sub acest baraj. Comandantul regimentului a dispărut la un moment dat cu statul său major, iar Batalionul 1, divizat pe companii, a încercat disperat să țină piept, dar s-a prăbușit

83

St. Mihiel

sub greutatea atacului american. Pe 13 septembrie, din Regimentul 419 nu au mai fost găsiți decât 300 de soldați.

La ora 5.00, companiile de asalt au început înaintarea în

patru valuri, la 50 de metri unul de altul. Primele două valuri au înaintat pe o linie subțire, cu 5-10 metri între soldați, iar ultimele două linii au înaintat în mici coloane, însoțite de mitraliere, mortiere și tunuri de 37 mm. Între companii era o distanță de 200 de metri, iar între batalioane, de 500 de metri. Rezistența germană a fost neglijabilă, iar Brigada 3 a ocupat rapid, până la ora 7.00, linia protectoare de artilerie a germanilor, la marginea de nord a Bois du Four. Fără să se oprească, americanii au continuat să atace în linie Bois de Heiche și au ocupat linia din capătul de nord la ora 9.00.

Apărătorii germani din Bois la Haie l'Évêque aveau aici o linie defensivă slabă, care i-a ținut în loc pe americani un timp, înainte de a se retrage în fața tirului concentrat de pușcă.

Artileria americană a bombardat liniile germane în timp ce Brigada 3 se reorganiza. Regimentul 9, care își lărgise linia frontului în timpul înaintării inițiale, și-a transferat batalioanele 2/9 și 1/9 în poziții avansate.

Batalionul 2/23 a rămas ca unitate de asalt pe stânga.

La ora 11.00 înaintarea a fost reluată, iar germanii din Regimentul 257 Infanterie Rezervă au încercat să opună rezistență pe versantul aflat la sud de Thiaucourt. Linia germană a fost luată pe sus când Regimentul 23 a trecut prin Thiaucourt în jurul prânzu-lui, iar Brigada 3 a ajuns la obiectivul pentru prima zi la ora 13.00. Divizia

2 a luat peste 3 000 de prizonieri, 92 de tunuri aflate într-un tren, un spital de campanie dintr-un tren, un convoi de muniție și vehicule goale de transport.

La est de Divizia 2, Divizia 5 avea ca obiectiv capturarea Bois de la Rappe. Planul de atac prevedea ca batalioanele de sprijin să avan-seze încă 3 kilometri, prin Bois Gérard, și să ajungă în zona înaltă de la nord-est de Viéville. În fața Diviziei 5 se afla Regimentul 332, pe care spionajul american îl considera de clasa a treia. Prima linie germană, constituită dintr-o singură tranșee protejată de sârmă ghimpată, se întindea pe teren deschis la vest de Bois de la Rappe. În spatele primei linii, a doua poziție de luptă era formată din Bois des

84

Primul Război Mondial

Saulx, Grandes Portions și Bois St. Claude. În această a doua poziție erau două linii de tranșee cu redute de beton și adăposturi solide.

Înaintarea a început la ora 5.30, cu Brigada 10 (Regimentele 6 și 11) care s-a deplasat repede prin sârma ghimpată ruginită și prost întreținută. Chiar de la începutul atacului, un flux continuu de prizonieri germani, printre care se număra și comandantul Regimentului 332, s-a îndreptat spre ariergarda americană. Opoziția a fost ceva mai puternică la Bois des Saulx și St. Claude,

dar, până la ora 7.00, Regimentul 11 Infanterie a pătruns în Viéville chiar în urma barajului de artilerie. La ora 9.30, Brigada 10 a trecut prin Bois Gérard și a ocupat prima linie de obiectiv. În timp ce americanii curățau pădurea, au găsit un spital german și o tabără de recreere bine dotată, unde erau o berărie rustică și căsuțe cu lumină electrică.

Baterie germană de tunuri de calibru 120 mm și 210 mm capturată în gara Thiaucourt.

85

St. Mihiel

Lucrând chiar în spatele Diviziei 5, Compania 7 Geniști a început curățarea și refacerea rețelei de drumuri pentru a permite transportul proviziilor spre front. Bucătăriile și punctele de prim ajutor mobile au fost transferate și ele în poziții avansate, iar de-a lungul liniei de front s-au stabilit câteva stații de ambulanță. Batalioanele 2/60 și 2/61 din Brigada 9 au primit ordin să înainteze ca să sprijine Brigada 10, după care a continuat înaintarea spre obiectivul pentru prima zi. Potrivit planurilor corpului de armată, linia de înaintare s-a reorientat spre nord-est, iar la ora 13.30 obiectivul armatei a fost securizat și soldații au trecut la săparea tranșeelor. Desfășurată spre capătul estic extrem al liniei americane, de-a lungul părții de sud a crestei, Divizia 90 avea de parcurs cea mai scurt-

tă distanță. Divizia avea ordin să atace cu Brigada 180 pe dreapta, care trebuia să facă o înaintare limitată, în timp ce Brigada 179, Tren german cu ecartament îngust capturat de Divizia 2 pe 12 septembrie. Germanii își construiseră o rețea amplă de căi ferate obișnuite sau cu ecartament îngust pe înălțimea St. Mihiel, folosite în primul rând la transportul materialelor și proviziilor.

86

Primul Război Mondial

pe stânga, trebuia să țină pasul cu înaintarea Diviziei 5.

În sectorul Brigăzii 179, Regimentul 357, plasat pe stânga, a desemnat Batalionul 1 ca unitate de asalt, Batalionul 2 ca sprijin și Batalionul 3 ca rezervă de brigadă. Regimentul avea ordin să treacă prin Bois de la Rappe și prin Bois St. Claude și să sprijine atacul Diviziei 5 la Viéville. Regimentul 358, pe dreapta, a luat în primire o linie de front suficient de largă pentru a desfășura Batalioanele 3 și 2, desemnate unități de asalt, având ca sprijin Batalionul 1/358. Obiectivul Regimentului 358 era Bois de Frière.

În sectorul Brigăzii 180, Batalionul 3/359 trebuia să păstreze con-

tactul cu Batalionul 3/358 și să captureze

Quart de Reserve, un pâl

Infanteriști din Divizia 5 înaintând printre centuri de

sârmă ghimpată. Planificatorii americani au fost îngrijorați din cauza impactului pe care credeau că îl vor avea zonele extinse cu sârmă ghimpată asupra atacului inițial. În ciuda aparențelor, o mare parte din sârma ghimpată s-a dovedit ruginită și prost întreținută.

87

St. Mihiel

de copaci risipiți pe circa 320 de metri pătrați. Batalionul 2/359 trebuia să sprijine atacul la Quart de Reserve, iar Batalioanele 1/360 și 3/160, la extremitatea dreaptă a sectorului divizionar, trebuiau să rămână pe loc, în fața Bois-le-Prêtre.

Când se apropia ora 5.00, la care trebuia să fie declanșat atacul, batalioanele de asalt au observat că barajul de sprijin de pe frontul lor era destul de subțire. Înainte de atac, câteva patrule și grupuri de lucru încercaseră să taie niște culoare prin sârma ghimpată, dar nu rezolvaseră prea multe lucruri din lipsă de tăietoare de sârmă. Frustrați de neputința de a face rost de unelte de la armată, ofițerii de la comanda diviziei au stârnit un mic scandal după ce au încercat să cumpere aceste tăietoare de pe piața liberă de la Toul și Nancy. La momentul declanșării atacului, se procuraseră 400 de tăietoare solide pentru fiecare brigadă.

În fața Diviziei 90 se afla desfășurată Divizia 255 germană, clasi-fică de spionajul american ca unitate de

clasa a patra, dar capabilă să țină piept atacului american. Pe stânga, Batalionul 1/357 s-a repezit înainte, a traversat aproape 1,5 kilometri de teren deschis, a trecut prin sârma ghimpată și prin focul mitralierelor germane și a pătruns în Bois de la Rappe. Între Bois de la Rappe și Forêt des Venchères, peste drumul care ducea de la Viéville la Vilcey-sur-Trey, era o ravenă, numită ulterior Aleea Gazului. Coastele abrupte ale acestei ravene, de la drum până la marginea Forêt des Venchères, erau împânzite de cuiburi de mitralieră. Batalionul 1/357 s-a chinuit să urce panta, sub ploaia tirului de mitralieră. Pierderile înregistrate în rândul ofițerilor au fost foarte mari, dar asaltul a adus batalionul în pozițiile germane. Întinzându-se în sprijinul lui, și Batalionul 2/357 a suferit din cauza tirului inamic și a avut de curățat redutele rămase în urma celui alt batalion. Batalionul 2/357 a sprijinit și atacul Batalionului 3/358, aflat pe flancul lui drept, batalion care făcea eforturi să captureze Bois de Frière. Chiar înainte de a începe atacul, pe când se deplasa către pozițiile de start, Batalionul 3/358 a avut de suferit din cauza tirului german de artilerie. Maiorul Terry Allen a fost rănit de un șrapnel și a fost dus la un punct de prim ajutor. După ce și-a recăpătat

cunoștința, Allen a refuzat tratamentul și s-a întors pe front, adunând grupuri răzlețite de soldați. Allen și oamenii lui au luat prin surprindere mai multe redute germane depășite de trupele Batalionului 3/358, iar soldații au ajuns să se lupte corp la corp, cu pumnii, după ce și-au epuizat muniția. Allen a fost din nou rănit, și-a pierdut mai mulți dinți, după care a fost evacuat. Batalionul 3/358 a întâmpinat dificultăți din cauza terenului și a defensivei germane. Nemaivând decât cinci dintre cei 12 ofițeri la comandă, înaintarea a început să se împotmolească. Elementele din Batalionul 1/358, venite în sprijin, s-au amestecat cu soldații din 3/358 încercând să înainteze prin valea împădurită. Căpitanul George Danenhour, comandantul Companiei B, și căpitanul Sim Souther, comandantul Companiei M, au decis să captureze Vilcey-sur-Trey înainte de lăsarea serii, dar atacul lor s-a oprit la câteva sute de metri de orașel.

Trupele americane din avangardă au descoperit mari tabere germane de recreere pe înălțimea St. Mihiel.

89

St. Mihiel

1. Divizia 1 înaintează spre principala linie germană de rezistență și descoperă grupuri izolate de apă-rători. Unitățile germane începuseră o retragere etapizată spre Pannes.

2. Batalionul 326 Tancuri avansează alături de elemente din Divizia 1, face coridoare prin sârma ghimpată și pornește spre Lahayville. Un tanc este pierdut la traversarea Rupt de Mad. Batalionul 326 sprijină infanteria Diviziei 1 la atacurile de la Bois de Rate.
3. Batalioanele 1/18 și 2/18 sunt detașate la Divizia 1 pentru aco-perirea flancului stâng.
4. Batalionul 326 Tancuri sprijină înaintarea Diviziei 1 către obiectivul primei zile, Nonsard.
5. Batalionul 327 Tancuri sprijină atacul Diviziei 42 la Bois de la Sonnard, la ora 8.00. Regimen-tele 167 și 168 întâlnesc elemen-tele avansate din Regimentele 6 Grenadier și 47 în partea de nord a pădurii.
6. Locotenent-colonelul Patton se deplasează pe un deal aflat la nord de Seicheprey ca să monitorizeze atacul ambelor batalioane de tancuri.
7. Patton se duce la generalul de brigadă MacArthur, comandantul Brigăzii 84 Infanterie din Divizia 42, și împreună urmăresc retragerea trupelor germane din Essey. Amândoi reușesc să supraviețuiască în fața unui baraj de artilerie german.
8. Patton se află în fruntea a cinci tancuri din Batalionul 327 care trec prin Essey, îndreptându-se spre Pannes.
9. Alături de Patton vin câteva grupuri de soldați din Brigada 83 și împreună înaintează spre Beney. Așezat pe puntea din spate a unui tanc, Patton reușește să

scape tea-făr din tirul mitralierelor germane.

10. Revenind la Pannes, Patton coordonează un atac la

Bois de Thiaucourt dat împreună cu infanteriștii

Regimentului 166, Brigada 83.

11. La ora 14.00, Patton ordonă tancurilor rămase să se

întoarcă la Pannes pentru a se realimenta cu combustibil

și a se reînarma.

12. La ora 16.00, tancurile lui Patton se alătură

elementelor din Regimentul 167 în atacul de la Beney

în urma căruia sunt capturate 16 mitraliere și patru

pieșe de artilerie de 77 mm.

13. Patton ordonă tancurilor să se întoarcă la Pannes, în

timp ce soldații Regimentului 167 încep să sape tranșee

la sud de Beney.

Evenimente

12

9

13

8

11

10

4

3

BENEY

EUVEZIN

graniță divizionară AMERICANĂ

graniță divizionară AMERICANĂ

BOIS DE THIAUCOURT

LAMARCHE

linie de obiectiv

NONSARD

QUART DE RESERVE

BOIS DE RATE

RUPT DE MADINE

PANNES

HARTZ

X X X

Notă: Distanțele dintre două linii de grilă consecutive reprezintă 1 kilometru.

Operațiuni Ale tancurilor americane, 12 septembrie 1918

Descoperind că trupele germane din fața lor sunt în retragere, Diviziile 1 și 42 americane încep să avanseze rapid spre înălțimea St. Mihiel.

Trupe germane

A. Regimentul 398, Divizia 10

B. Regimentul 47, Divizia 10

C. Regimentul 6 Grenadier, Divizia 10

Trupe americane

1. Regimentul 18, Brigada 1, Divizia 1

2. Regimentul 16, Brigada 1, Divizia 1

3. Regimentul 26, Brigada 2, Divizia 1

4. Regimentul 28, Brigada 2, Divizia 1

5. Regimentul 166, Brigada 83, Divizia 42
6. Regimentul 165, Brigada 83, Divizia 42
7. Regimentul 167, Brigada 84, Divizia 42
8. Regimentul 168, Brigada 84, Divizia 42
9. Batalionul 326 Tancuri
10. Batalionul 327 Tancuri

A

B

C

1

2

3

4

5

6

7

8

10

9

5

7

6

2

1

principală linie de rezistență germană

linie

BOUILLONVILLE

ESSEY

linie de start

FLIREY

BOIS DE LA SONNARD

MAIZERAIS

RUPT DE MADINE

ST BAUSSANT

LAHAYVILLE

SEICHEPREY

RICHECOURT

1

SUMMERALL

X X

42

MENOHER

X X

În timp ce Batalionul 3/358 era ținut pe loc din înaintare, la dreapta lui Batalionul 2/358 era și el stânjenit de sârma ghimpată și de mitralierele germane. În timpul atacului inițial, comandantul batalionului și doi comandanți de companie fuseseră răniți, astfel încât căpitanul John Simpson, de la Compania G, și-a asumat comanda batalionului. Până la ora 7.15, câteva plutoane din Compania F securizaseră linia de obiectiv și luaseră peste 150 de prizonieri. Lunetiștii germani care

acopereau cărările din pădure au fost neutralizați de „vânătorii de veverițe” din Oklahoma și Texas; caporalul Wilbur Light a fost decorat cu Crucea Serviciu Distins pentru că a doborât șase lunetiști. Abia la ora 14.00 a ajuns din urmă restul batalionului. După aceea, 3/358 a primit ordin să securizeze La Poêle, o redută germană, și să se stabilească acolo pe timpul nopții.

Transportul proviziilor pe front pe drumurile supraaglomerate a creat probleme logistice pe toată durata ofensivei de la St. Mihiel.

92

Primul Război Mondial

În sectorul Brigăzii 180, Batalionul 3/359 a primit ordin să se abată spre vest de la poziția lui de start. Ordinul a fost primit târziu și nu toți ofițerii au fost informați imediat de această schimbare, ceea ce a dat naștere la întârzieri în distribuirea muniției și hranei. Aceste întârzieri, la care se adăugau și alte dificultăți, precum întu-nericul și ploaia, au avut ca rezultat instalarea târzie în pozițiile de atac a mai multor plutoane. Germanii au apărat Quart de Reserve cu tenacitate. Cu sprijinul Batalionului 2/359 și suferind pierderi serioase mai ales în rândul ofițerilor, companiile K, L și M au ocupat la ora 13.00 tranșeea renană, unde și-au consolidat pozițiile. Batalionul 2/359 și-a petrecut restul zilei securizându-și poziția și elimi-nând pungile de rezistență germană.

Rolul Diviziei 82 era să fie balamaua pe care urma să pivoteze ușa Corpurilor I și IV. Deși nu trebuia să se angajeze în toate atacurile, poziția ei era una complicată. Divizia își întindea rândurile peste râul Moselle, avându-i în față pe germanii din Divizia 255, la vest, în spatele râului Moselle, și Brigăzile 84 Landwehr și 31 Landwehr. Ordinul primit la divizie cerea menținerea presiunii asupra inamicului prin patrulări agresive. Pe 12 septembrie, astfel de patrule agresive au pus la încercare liniile germane. O forță din cadrul Regimentului 327 i-a angajat în luptă pe germanii de la ferma Bel Air, pe malul de est al râului, dar s-a retras din cauza presiunii puternice a inamicului. Pe malul vestic, trei plutoane din Compania F din Regimentul 328 au înaintat până spre orașelul Norroy, au pătruns în liniile germane, după care s-au retras. Patrulele trimise de Regimentul 325 au ajuns la Eply, iar cele trimise de Regimentul 326 au atacat pozițiile germane aflate la vest de Bois de la Voivrotte.

Corpul V

Pe latura de vest a înălțimii, generalul-maior Cameron aștepta cu Corpul V, care avea în frunte Divizia 26 Yankee, în timp ce Corpurile I și IV atacau pe partea de sud. Pentru a-i induce în eroare pe germani, corpul de armată trebuia să atace abia la ora 8.00. Divi-

zia 26

avea în față sute de metri de sârmă ghimpată și un dens

93

St. Mihiel

Luptele din Bois de Frière, 12 septembrie 1918 (pp. 92-93)

Batalionul 3/358 Infanterie, Divizia 90, a fost desemnat unitate de asalt pentru atacul american din dimineața de 12 septembrie. În timp ce înainta spre poziția de start, înainte de răsăritul soarelui, unitatea a fost prinsă de tirul german de contrabaterie. Maiorul Allen, comandantul batalionului, a fost rănit și evacuat în stare de inconștiență la un punct de prim ajutor din ariergardă. După ce și-a revenit, Allen și-a scos plăcuța cu informații medicale și s-a întors la unitatea lui, care intrase în Bois de Frière. Allen a adunat un grup de soldați răătăciți de la diverse unități și a pornit cu ei înainte. Au descoperit un grup de germani ieșind dintr-un adăpost, după ce scăpaseră neobservați de primul val american. Allen și-a condus oamenii într-o disperată luptă corp la corp cu germanii. După ce a rămas fără gloanțe și cu toate că era rănit, Allen s-a bătut cu pumnii; a pierdut câțiva dinți și a mai suferit o rană serioasă. Allen și oamenii lui sunt ilustrați aici luptându-se cu germanii în tranșee. În dimineața

de 12 septembrie, soldații americani aveau impermeabile, ca să fie protejați de ploaie. Allen (1) trage cu pistolul lui de calibru 45 (2), care intra în dotarea standard a ofițerilor. Doctrina tactică americană impunea batalioanelor de asalt să înainteze cât mai rapid posibil spre prima linie de obiectiv. Batalioanele din al doilea val aveau misiunea de a curăța redutele germane rămase în urma trupelor de avangardă. Barajul de artilerie din acea dimineață împinsese multe unități germane în adăposturile lor (3) și o parte dintre acestea nu fuseseră observate de primii atacatori americani. În timpul ofensivei de la St. Mihiel, numeroase unități americane de sprijin au fost angajate în lupte disperate pentru curățarea micilor grupuri de germani risipiți prin păduri.

În al Doilea Război Mondial, Allen avea să fie comandant al Diviziei 1 Infanterie în campaniile din Africa de Nord și Sicilia. Criticat pentru lipsă de disciplină, a fost eliberat din funcție de generalul Dwight Eisenhower. Ulterior a fost numit la comanda Diviziei 104 Infanterie, cu care a luptat în Ardeni, în ultima ofensivă majoră a germanilor înainte de capitularea din mai 1945.

1

2

3

sistem de tranșee. Brigada 51 ținea flancul drept al

sectorului de divizie. Regimentul 101 a fost desemnat unitate de asalt, urmat de Regimentul 102 ca unitate de sprijin. Pe stânga era Brigada 52, care desfășurase în linie Regimentele 103 și 104. Obiectivul pentru prima zi

era o creastă aflată la sud-est de drumul care ducea de la Dompierre la ferma Longeau. În fața Diviziei 26 se afla Divizia 13 Landwehr, cu efective reduse și soldați lipsiți de motivare.

După barajul preliminar, soldații diviziei americane s-au aruncat cu elan în atac. Spre uimirea lor, rezistența întâmpinată a fost mini-mală, așa că au putut înainta aproape un kilometru fără mari probleme. La extremitatea stângă a sectorului ținut de Brigada 52, Regimentul 104 a avansat rapid, anihilând pungi de rezistență izolate. Pe dreapta, Regimentul 103 a dat peste cuiburi germane

Prizonier german îngrijit de personalul medical al Diviziei 26. Din cauza ploilor abundente din noaptea de 11 septembrie și din dimineața de 12 septembrie, majoritatea infanteriștilor americani purtau impermeabile peste uniforme.

97

St. Mihiel

de mitralieră în Bois St. Rémy. Învăluind prin flancuri redutele germane, soldații regimentului i-au anihilat pe

mitraliori și au continuat să înainteze, ajungând să captureze un întreg batalion inamic.

Pe dreapta, Regimentul 101, desfășurat cu două batalioane în linie, s-a trezit încurcat într-o centură de sârmă ghimpată cu o adâncime de circa 30 de metri. Avansând cu prudență de o parte și de alta a Grande Tranchée de Colonne aproape un kilometru printr-o pădure distrusă, regimentul s-a apropiat de șoseaua Vaux-St. Rémy, unde s-a izbit de o linie puternică de tranșee solide, întărite și cu redute de beton. Tirul artileriei germane, care până atunci fusese ineficient, a început să facă victime în rândul infanteriștilor americani. După un moment de stupeoare, americanii au început să-și facă loc

Cale ferată cu ecartament îngust și sistem defensiv german capturate în apropiere de St. Rémy. Americanii au început imediat să folosească infrastructura feroviară capturată de la germani pentru a îmbunătăți transportul proviziilor și al întăririlor destinate unităților de pe front.

98

Primul Război Mondial

pe lângă redute. În jurul prânzului, batalioanele de sprijin din Regi-

mentul 102 și Batalionul 101 Mitraliere au primit ordin de atac. După o scurtă recunoaștere făcută de șeful de stat major al Divi-

ziei 26, Batalionul 1/102 a primit ordin să avanseze printre solda-ții Regimentului 101 și să continue atacul. Colonelul Hiram Bearss, comandantul Regimentului 102, a ordonat Batalionului 1/102 să pornească la atac la ora 16.00. Mai mulți soldați au reușit să se infil-treze pe linia defensivă, i-au luat prin surprindere pe germani, au capturat pozițiile inamice de mitralieră din ariergardă și au anihi-lat astfel defensiva. Ulterior, batalionul a curățat rapid linia. Pe stânga, Regimentul 104 a raportat că a pierdut contactul cu Divizia 15 Colonială franceză. Francezii capturaseră St. Rémy la ora 23.30, dar atacul lor s-a împotmolit la dealul Amaranthe, unde Prizonieri germani capturați de Divizia 26 la Dommartin. Calitatea slabă și moralul scăzut al multora dintre unitățile germane de la înălțimea St. Mihiel au avut frecvent ca rezultat capitularea în masă.

99

St. Mihiel

rezistența germană a fost mai puternică. Deși Regimentul 104 a raportat focuri sporadice de pușcă, acestea nu erau un pericol real pentru flancul neacoperit, așa că atacul american a continuat. Statul major al Corpului V a luat act de eșecul francezilor, care nu au putut ține pasul cu atacul Diviziei 26, și a trecut în sarcina aceleiași divizii porțiunea de front care trebuia ținută de francezi.

Regimentele 103 și 104 au continuat să înainteze și au intrat în Bois-le-Chanot. Regimentul 104 a capturat acolo o baterie de tunuri de 155 mm și ambele regimente și-au extins linia de atac spre sud, către Dommartin. În timp ce urcau panta spre orășel, americanii au fost întâmpinați de tirul furios al mitralierelor germane. Americanii s-au retras în pădure și au început să-și sape tranșee pentru noapte.

În timp ce Divizia 26 își consolida pozițiile, generalul-maior Edwards a stat de vorbă cu comandantul Diviziei 2 Cavalerie franceză, generalul Hennocque, stabilind pașii următori. Hennocque, ale cărui trupe ținuseră pasul cu americanii de pe flancul drept, a propus schimbarea direcției de atac spre stânga, către St. Maurice. Edwards a fost de acord și a ordonat statului său major să demareze pregătirile pentru această mișcare. Chiar când lua această decizie, comandantul Corpului V, generalul-maior Cameron, i-a ordonat lui Edwards, la indicația lui Pershing, să atace la sud-est, către Vigneulles, unde avea să facă legătura cu Divizia 1, urmând ca împreună să închidă înălțimea. Făcând referire la tensiunile vechi din-tre ofițerii Gărzii Naționale și soldații și oamenii din Divizia 26 și comandanții armatei regulate, Cameron i-a spus lui Edwards: „E șansa ta, bătrâne. Treci la treabă (...) și încearcă să întreci Divi-

zia 1 la înaintare și la curățare“.

Război în aer

În timp ce infanteriștii tremurau în tranșee pline de noroi, îndurând o noapte cu ploaie torențială, piloții colonelului Billy Mitchell așteptau în hangare și în săli de briefing să primească permisiunea de zbor. Maiorul Joseph McNarney, comandantul Grupului Observație din cadrul Corpului IV, și-a adunat comandanții de escadroane.

100

Primul Război Mondial

I-a informat în legătură cu misiunea pe care o aveau a doua zi și le-a reamintit că aviația trebuie să fie „o parte esențială a atacului și, indiferent de vreme, misiunile trebuiau să fie îndeplinite atâta timp cât avioanele aveau posibilitatea fizică de a decola“.

Mitchell își poziționase escadroanele de vânătoare în flancurile înălțimii, acolo unde se aflau și grupurile de recunoaștere. Escadroanele de urmărire aveau misiunea de a proteja avioanele de observație și de a păstra controlul spațiului aerian. Planul lui Mitchell urmărea coordonarea misiunilor de observație, urmărire și bombardament, astfel încât să sprijine atacul infanteriei americane, dar și să împiedice retragerea germanilor.

Plafonul jos de nori, ploaia torențială și vânturile puternice

i-au dejucat planul de atac. Majoritatea esca-droanelor și-au amânat misiunile în speranța că vremea se va îmbunătăți. În aceste condiții nefavorabile, avioanele ar fi trebuit să zboare la mică înălțime și nici așa nu exista certitudinea că vor putea vedea ceva relevant. La fel, baloanele americane erau inutile

Avionul francez Nieuport 28 din dotarea escadroanelor americane de urmărire. În special această versiune mai târzie a biplanului Nieuport a fost folosită de piloții americani, inclusiv de Eddie Rickenbacker, pentru că piloții francezi preferau acum modelul Spads.

101

St. Mihiel

pe o astfel de vreme. Cele care, totuși, s-au ridicat au raportat vizi-bilitate proastă și au abandonat misiunea. Devreme, în negura dimineții, câteva avioane au decolat și au raportat înaintarea americanilor și retragerea germanilor. Avioanele de observare au raportat că drumul Vigneulles-St. Benoît era plin de soldați, artilerie și convoaie în retragere. În cursul dimineții, mai multe avioane de observație, urmărire și bombardiere au reușit să se ridice în aer. Odată plecați în zbor, piloții au avut alte dificultăți, legate de comunicarea cu solul.

Escadronului 8 Aero i-a fost impo-sibil să păstreze o comunicare eficientă cu Divizia 1 sau cu statul major al brigăzii. Faptul că unitățile de la sol nu aveau radio

ducea la situații în care mesajul era scris de mână, apoi introdus într-un cilindru care era aruncat la cartierul general.

În total, Grupul Observație al Corpului I a efectuat peste 50 de zboruri în prima zi a ofensivei. Pe partea de vest a înălțimii, Grupul Observație de la Corpul V a avut și el câteva misiuni reușite, iar piloții Escadronului 99 Aero au raportat că infanteriștii Diviziei 26 avansau rapid și că mai multe sate erau în flăcări.

Cea mai importantă misiune, anume pătrunderea în zonele din ariergarda germană și monitorizarea mișcărilor de trupe inamice, i-a revenit Grupului Observație al Armatei I. Escadronul 91 Aero, formațiune veterană, care zbura în regiunea St. Mihiel încă din primăvara lui

1918, a reușit să-și îndeplinească o bună parte din misiune. Deși stânjenită din cauza aceluiași condiții meteorologice nefavorabile ca și celelalte grupuri, o echipă de observare a reușit să pătrundă până la 80 de kilometri în ariergarda pozițiilor germane și a raportat evidențe clare ale retragerii germane.

Ripostă germană

Confuzie a fost cuvântul de ordine la cartierul general al Detașamentului C atunci când a venit vestea atacului american. La ora 7.00 a fost clar că se desfășura o ofensivă generală. La ora 8.00, a venit vestea

încurajatoare că atacul slab dat în sectorul francez ținut de Divizia 5 Lanwehr fusese respins. La ora 9.30, Fuchs a primit

102

Primul Război Mondial

informația că Divizia 77 Rezervă avea probleme și că se observaseră în sectorul acesteia unități aflate în retragere. Ca răspuns, el a ordonat Diviziilor 31 și 123 să pornească în sprijinul Diviziilor 77 Rezervă și 10.

Divizia 255 a raportat că rezista în fața atacului american, dar că a pierdut legătura cu Divizia 77 Rezervă, aflată pe dreapta ei.

Realitatea din teren era mult mai gravă. Divizia 77 Rezervă se dezintegrase, iar vecina ei, Divizia 10, făcea față cu greu presiunii. Neputând să ajungă la cartierul general al armatei, comandantul Grupului Gorze, generalul Hartz, a ordonat din proprie inițiativă Diviziilor 31 și 123 să contraatace. Divizia 31 a fost direcționată spre Thiaucourt, iar Divizia 123 spre Viéville. Ceva mai târziu, legătura radio cu Conflans a fost refăcută, iar Hartz i-a raportat lui Fuchs înrăutățirea situației.

După ce Fuchs și statul său major și-au revenit din șocul pe care l-au avut după primirea veștilor de la Grupul Gorze, au început să facă un plan de restaurare a liniei germane de front. Divizia 88, detașată provizoriu la Grupul Combres, i-a fost trimisă lui Hartz.

La ora 10.15, speranțele pe care și le puseseră în salvarea situației au fost iar reduse, de vreme ce rapoartele preliminare sugerau că americanii reușiseră să treacă de defensiva Diviziei 77 Rezervă, iar la ora 10.50, un raport oficial primit de la Grupul Gorze anunța că Divizia 77 Rezervă fusese anihilată și că inamicul se apropia de Thiaucourt și de ferma Tautecourt. Gorze a mai raportat că nu sunt semne că Diviziile 31 și 123 urmează să dea contraatacul așteptat. Fuchs a ajuns la concluzia că flancul stâng al Diviziei 10 fusese copleșit, iar americanii care se apropiau de Thiaucourt nu amenințau doar cu o spărtură în Michel Stellung, ci puneau în pericol și retra-gerea Grupului Mihiel, poziționat în fața înălțimii.

Cea mai tulburătoare a fost însă vestea primită de la Diviziile 35 austriacă și 13 Landwehr, care raportau declanșarea unui puternic atac american pe versantul de vest al înălțimii. La ora 11.00, Fuchs a dat ordin Grupului Mihiel să înceapă imediat retragerea – Operațiunea Loki. La ora 11.10, generalul Fritz von Below, comandantul Grupului Combres, a raportat că la înălțimile Combres se dau lupte grele și că St. Rémy fusese capturat. Înțelegând strategia prin care

103

St. Mihiel

americanii încercau să izoleze înălțimea atacând-o dinspre

vest, Fuchs i-a transmis lui Below să țină colinele cu orice preț.

Orășelul St. Benoît, unde se afla cartierul general al Grupului Mihiel, era esențial pentru menținerea coridorului de retragere pentru trupele acestuia. Regimentul 65 Landwehr din Divizia 5 Landwehr a fost trimis acolo pentru a sprijini defensiva, iar la puțin timp după miezul zilei Grupul Mihiel a început să se retragă. Divizia 5 Landwehr a primit ordin ca împreună cu Divizia 192 saxonă, din vestul ei, să-și țină pe loc batalioanele avansate până la ora 20.00 și să rămână în contact cu trupele americane prin patru-lări agresive până în dimineața zilei de 13 septembrie.

Înaintarea continuă

Cum înaintarea reușită din acea dimineață aducea optimismul în sânul Armatei I, Corpul I a trimis ordin la Divizia 1 să-și reia atacul, cu scopul de a ajunge la prima linie de obiectiv pentru a doua zi. La ora 13.35, un escadron provizoriu din Regimentul 2 Cavalerie a fost trimis la Nonsard. Cavaleriștii aveau ordin să ajungă la dru-mul Nonsard-Vigneulles, în speranța că se va putea profita de retra-gerea germană dezorganizată. Începând cu ora 17.20, trei trupe de cavaleriști au întâmpinat o rezistență germană dârză în locul unde drumurile intrau în Bois de Nonsard. Cu toate că au reușit să ia mai mulți prizonieri, cavaleriștii nu au putut să mai avanseze.

Toată după-amiaza, bateriile de tunuri de 75 mm au fost aduse în față pentru a sprijini următoarea etapă a atacului. La ora 17.45, Divizia 1 a înaintat de la Nonsard spre nord, iar până la ora 19.45 a securizat drumul Decauville, care trecea prin Bois de Vigneulles și Bois de Nonsard. La ora 22.00, elemente din Regimentul 28 au continuat să înainteze cu prudență prin Bois de Vigneulles către prin-cipala linie de retragere germană, drumul Vigneulles-St. Benoît. Regimentul 18 a penetrat prin vest Bois de la Belle Ozière și a trimis patrule spre Heudicourt.

104

Primul Război Mondial

Înaintarea prin pădurea deasă, plină de grupuri de soldați germani – unii care doreau să capituleze, alții care opuneau o rezistență dâră – se făcea lent.

Companii germane întregi au fost încercuite și capturate, iar ofițerii de la comanda unui batalion german au fost prinși rătăcind pe liniile americane, în căutarea unui punct de întâl-nire anterior stabilit.

Două batalioane din Divizia 42 au fost detașate temporar la Divizia 1 pentru întărirea flancului drept. Acestea au primit ordin ca la ora 4.00 să fie în La Marche. În plus, Brigada 6 din Divizia 3 a primit ordin să se pună în mișcare ca rezervă a Diviziei 1.

În după-amiaza zilei de 12 septembrie, Brigada 83 din

Divizia 42 și-a stabilit cartierul general la Essey.

Regimentul 165 și-a stabilit cartierul general la Pannes și de acolo a trimis patrule din Batalionul 1 în sectoarele sudice ale Bois de Thiaucourt. Batalionul 2/165 a fost trimis ca unitate de sprijin, iar Batalionul 3/165 a fost desfășurat în jurul satului Pannes. Brigada 84 s-a deplasat spre est, iar Regimentul 168 s-a instalat în dreapta Regimentului 165, care era poziționat de-a lungul marginii de sud a Bois de Thiaucourt, iar

Divizia 1 înaintează într-o coloană lungă pe colinele domoale de la St. Mihiel. Relieful era caracterizat de câmpuri deschise, punctate de mari zone împădurite.

105

St. Mihiel

Regimentul 168 a prelungit linia cu 1 kilometru la nord-est de Pannes. Cu această mișcare, Divizia 42 s-a pregătit pentru noapte.

În cursul după-amiezii, la Pannes s-au adunat mai multe tancuri din Batalionul 327. Blindatele consumau mai mult combustibil de-cât se anticipase, în special din cauza terenului dificil și a noroiului. Spre seară, problema combustibilului a fost parțial rezolvată, adu-cându-se provizii cu ajutorul unor sănii remorcate de tancurile de aprovizionare. O tentativă de a transporta benzina cu camioanele până la Essey, pe șoseaua Flirey-Essey, a fost oprită de poliția mili-tară de la Flirey, care a refuzat

să permită accesul camioanelor în Essey până în după-amiaza zilei de 13 septembrie. Patton, mulțumit că Batalionul 327 își îndeplinise obiectivele, a pornit în căutarea

Tancuri americane traversând un pod reparat în grabă.

Unitățile americane de genști au fost angajate la repararea podurilor și drumurilor pe toată durata ofensivei de la St. Mihiel, pentru a menține ritmul atacului și pentru a permite artileriei și celorlalte unități de sprijin să înainteze.

106

Primul Război Mondial

Batalionului 326 Tancuri, din sectorul Diviziei 1. În

Nonsard a des-

coperit că maiorul Brett era dezamăgit

de numărul mic de tancuri funcționale pe care batalionul

le mai avea la dispoziție, dar mai ales de faptul că era

pe punctul de a rămâne fără combustibil. După ce l-a

consolat pe Brett, Patton a plecat spre zona de

ariergardă ca să facă rost de combustibil.

Șeful de stat major de la Divizia 89, colonelul C.E.

Kilbourne, a dat ordin Batalioanelor 1/355 și 3/356, care

deja porniseră spre Brigada 177, la sud de Bouillonville,

să-și continue înaintarea la Bois de Dampvitoux.

Batalionul 1/355 a primit primul ordinul și a con-dus

atacul, având în stânga Batalionul 3/356 și în dreapta

Batalio-nul 3/353. Batalionul a ajuns la Bouillonville, a trecut mai departe și, fără să întâmpine vreo rezistență germană organizată, a ajuns

Trei tancuri americane scoase din funcțiune din cauza defectiunilor mecanice. Având probleme din cauza acestora, dar și a consumului de combustibil mai mare decât fusese anticipat, tancurile americane nu au susținut prea multe acțiuni în ziua de 12 septembrie.

107

St. Mihiel

la obiectiv la est de Bois de Dampvitoux la ora 18.00;

Batalio-nul 3/356 a ocupat pădurea la ora 20.00, iar

Batalionul 3/353 a intrat în Xammes la miezul nopții.

Brigada 3 din Divizia 2, după ce a ajuns la ora 13.00 la prima linie de obiectiv pentru prima zi, a făcut pauză pentru a-și conso-lida pozițiile. Batalioanele 2/9 și 1/9, desfășurate pe flancul drept al brigăzii, ajunseseră și ele la obiectivul final al armatei. Pe stânga, Batalionul 2/23 a trimis patrule spre Jaulny și Xammes, iar la ora 14.00 a ajuns și el la obiectivul final. Regimentul 6 Pușcași Marini, care sprijinea Regimentul 23, a păstrat contactul cu Divizia 89, pe stânga.

Divizia 5, după ce a securizat obiectivul armatei la ora 13.30, a trimis patrule puternice la Linia Hindenburg.

Divizia pierduse legătura cu Divizia 90, din dreapta, și astfel se formase o spărtură

Prizonierii germani au fost folosiți în mod frecvent la transportarea răniților americani de pe câmpul de luptă la punctele de prim ajutor.

108

Primul Război Mondial

considerabilă. Sectorul a fost acoperit de Batalionul 3/11, poziționat cu fața spre vest. Regimentul 6 a trimis o patrulă la Rembercourt, de unde a venit cu prizonieri.

Mai târziu în după-amiaza aceea s-a transmis informația că elemente din avangarda Diviziei 2 au intrat în Jaulny, iar Divizia 5 și-a realiniat flancul stâng, ca să se coordoneze cu mișcarea Diviziei 2. Rezistența germană în fața patrulelor din Divizia 5 a devenit mai puternică spre seară. La începutul serii, întăriri germane au început să sosească între Rembercourt și ferma La Souleuvre.

Regimentul 174 din Divizia 31 a atacat Regimentul 6 în Bois de Bonvaux, iar Regimentul 106 din Divizia 123 a atacat Regimentul 11. Soldații germani de la Divizia 123 i-au înlocuit pe ultimii soldați ai Diviziei 77 Rezervă, care pierduse peste 1 100 de oameni în fața Diviziei 5.

Până la ora 14.00, Divizia 90 reușise să ajungă la obiectivul pen-tru prima zi. În acțiunea sa, luase peste 500 de prizonieri. În timp ce batalioanele de infanterie au început să-și consolideze pozițiile, au fost împinse patrule la aproape 2 kilometri distanță, spre Michel Stellung, unde s-au mai dat lupte răzlețe. O patrulă din

Compa-nia A din Regimentul 357 a pătruns în liniile defensive germane și a capturat o baterie, dar s-a trezit înconjurată. Patrula s-a luptat din greu și a izbutit să revină la linia principală, reușind să piardă un singur soldat, luat prizonier. Batalioane de mitraliori au fost transferate în față pentru a sprijini linia de apărare. Deși în urma atacului din 12 septembrie se reușise îndepărtarea germanilor de pe liniile defensive, comandanții americani se temeau acum de un contraatac nocturn.

În timpul zborurilor americane de recunoaștere s-au observat o mulțime de convoaie germane pe drumurile dinspre înălțime spre nord și est, dar și mișcarea unor trupe de infanterie germane spre pozițiile americane; Grupul Observare de la Corpul IV a raportat „între 2 000 și 3 000 de soldați inamici pe drumul Chambley-Dampvitoux, îndreptându-se spre Dampvitoux”. O oră mai târziu, un alt pilot a raportat un mare număr de soldați germani care se îndreptau din-spre Waville spre Thiaucourt.

109

St. Mihiel

Potolirea avântului

Deși ordinul de a declanșa Operațiunea Loki impunea o retragere imediată, generalul-locotenent Leuthold, comandantul Grupului Mihiel, a observat că Diviziile 5

Landwehr și 192 saxonă reușiseră să respingă atacurile date de Corpul II Colonial francez pe pîntenul înălțimii. Operațiunea Loki limita retragerea generală înspre zona Schroeter, iar Leuthold a dat ordin în conformitate cu acest plan. Din păcate pentru Detașamentul C, americanii pătrunseseră în zona Schroeter în după-amiaza aceea. La ora 14.00, Divizia 5 Landwehr a raportat că fuseseră capturate Pannes și Nonsard, iar statul major al Grupului Mihiel a decretat că „ordinul trimis la prînz de la cartierul general al armatei de a ține zona Schroeter este acum depășit”. Fuchs, care sperase și să-și reconstruiască linia în zona Schroeter, pentru a salva cantități mari de provizii, s-a supus realității și i-a ordonat lui Leuthold să se retragă la Michel Stellung. Deși au pierdut multe piese de artilerie în faza inițială a atacului american, pe 13 septembrie germanii au primit întăriri. Thiaucourt a fost supus în repetate rînduri unor atacuri germane de artilerie.

110

Primul Război Mondial

Cam în același timp a fost transferat și cartierul general al Grupului Mihiel de la St. Benoît la Lachaussee.

Veterana Divizie 10, presată de Diviziile 42 și 89 americane, a acoperit retragerea Grupu-lui Mihiel. Divizia 88 germană venea în grabă de la Conflans pentru a elibera Divizia 5 Landwehr. Cartierul general german a

raportat că tancurile și infanteriștii americani avansau de la Nonsard la Heudicourt. Ofițerii germani au decis că batalionul de rezervă din Regimentul 65 Landwehr, care deja mășăluia spre Heudicourt, era suficient pentru respingerea americanilor spre Nonsard.

După o dimineață în care avansaseră rapid, iar diviziile americane erau gata să izoleze Grupul Mihiel, Corpurile I și IV erau acum vulnerabile în fața unui contraatac german. Planurile americane la nivel de corp de armată și de divizie avuseseră în vedere și o posibilă

Deși surprinși de atacul american, germanii au reușit să distrugă câteva obiective valoroase, cum a fost acest pod de cale ferată.

111

St. Mihiel

ripostă germană. Imediat după ce a fost distrusă prima linie de rezistență, a fost trimisă în față artileria americană, pentru a sprijini următoarea etapă a înaintării sau pentru a respinge un contraatac german. În dimineața de 12 septembrie, ritmul în care au avansat americanii depășise cele mai optimiste previziuni, dar de aici au rezultat și mișcări necoordonate. Terenul noroios și drumurile distruse contribuiau și ele la încetinirea artileriei și a celorlalte unități de sprijin.

Într-un comunicat trimis la ora 5.30, Fuchs a subliniat că „nu se poate pune la îndoială pericolul în care s-ar afla

Grupul Mihiel în cazul unui atac al inamicului dinspre Beney, pe direcția St. Benoît“. Pentru a încetini atacul american, Divizia 5 Landwehr a lansat un atac cu batalioanele de rezervă din Regimentele 25 și 36 Landwehr, de la Heudicourt, având ca obiectiv împingerea liniei americane din-tre Pannes și Beney înapoi la Bouillonville. Atacul dat de cele două batalioane pe flancul stâng al Diviziei 1 nu a făcut impresie, dar le-a amintit americanilor că germanii încă aveau putere de luptă. Fuchs își pusese mai multe speranțe în contraatacurile pe care trebuiau să le dea Diviziile 31 și 123. Comunicațiile proaste, drumurile aglomerate și moralul tot mai scăzut au zădărnicit planul germanilor. Deoarece sosirea diviziilor s-a făcut fără coordonare, nici unul din-tre atacuri nu a decurs cum se sperase. Divizia 31 s-a alăturat aripii stângi a Diviziei 10 din zona Xammes, după care și-a extins linia spre vest până la Jaulny. Divizia 123 s-a desfășurat mai departe spre vest, făcând legătura cu Divizia 255, pregătită să atace la Viéville.

În loc să declanșeze un contraatac coordonat, spre seară ambele divizii au executat atacuri limitate. Batalionul 1/9 din Divizia 2 a ocupat spre seară zona din sudul satului Jaulny și de acolo a trimis în sat patrule care au reușit să captureze peste 100 de germani care nu apucaseră să se retragă. La ora 17.00, germanii au

deschis asupra Batalionului 1/9 tir de mitraliere și artilerie, forțându-l să se retragă. În timp ce germanii avansau dinspre Jaulny, tirul american de mitralieră și un baraj de artilerie au stopat atacul, iar la ora 19.00 pe front era liniște. Au mai fost câteva lovituri izolate, atât din partea Divi-

ziei 123, cât și din partea Diviziei 31, care au atacat elemente avansate

112

Primul Război Mondial

ale Diviziei 5, dar fără nici un rezultat. Deși Fuchs nu reușise să recucerească terenul pierdut sau să amenințe serios înaintarea americanilor, el a acoperit spărtura creată de dispariția Diviziei 77 Rezervă și a continuat să țină o linie de retragere prin Heudicourt, Vigneulles, St. Benoît și Dampvitoux. Divizia 88, care inițial fusese trimisă pentru înlocuirea Diviziei 5 Landwehr, a fost redirecționată spre sectorul Lahayville, pentru a întări trupele rămase din Divizia 10 și pentru a proteja flancul drept al Grupului Gorze.

Grupul Combres a rezistat pătrunderilor adânci din sectorul său aproape toată ziua. Divizia 35 austriacă s-a retras în ordine spre linia de artilerie, iar Divizia 13 Landwehr a oprit atacul Diviziei 15 Coloniale; această mișcare a încetinit și înaintarea Diviziei 26. Comandantul

Diviziei 35 austriece, generalul-maior Podhoranski, era atât de sigur de poziția pe care o ocupa, încât nu a autorizat retragerea decât la ora 16.00. La ora 17.00, comandantul Grupului Combres, generalul Below, a ordonat retragerea generală a Diviziilor 35 și 13 Landwehr la Michel Stellung.

Cursă pentru Vigneulles

În ciuda sporirii agresivității germane la sfârșitul zilei, Pershing și statul său major erau convinși că inamicul e în plină retragere. Analizând situația, americanii au apreciat că s-a ivit o oportunitate. Pentru a scăpa de fălcile atacului american care erau gata să se în-chidă, germanii trebuiau să se retragă în timpul nopții.

Pătrunde-

rile mai adânci decât fuseseră anticipate, făcute de trupele americane, ofereau posibilitatea încheștării acelor fălci înainte ca germanii să aibă timp să scape. După-amiază târziu, Pershing și-a abandonat planurile și programările pregătite cu multă grijă, dar acum inaplicabile, și a început să improvizeze. La ora 17.00 l-a convocat pe generalul-maior Cameron, comandantul Corpului V, și i-a ordonat să detașeze cel puțin un regiment din subordinea lui care să plece în marș spre Vigneulles. În același timp, i-a ordonat generalului-maior Dickman să trimită Divizia 1 să atace Vigneulles din sud.

St. Mihiel

1. Brigada 3 americană din Divizia 2 este vârful de lance al atacului din dimineața de 12 septembrie, întâmpinat cu slabă rezistență de elemente din Divizia 77 Rezervă.

Regimentele 23 și 9 conduc atacul, urmate de Regimentele 5 și 6 Pușcași Marini.

2. După ce trece de Regimentul 419 german, Brigada 3 ajunge la prima linie de obiectiv la ora 10.00 și continuă atacul spre nord.

3. Regimentul 23 capturează la prânz Thiaucourt.

4. Regimentul 23 continuă să înainteze și ajunge la ora 14.30 la linia de obiectiv pentru prima zi.

5. Regimentul 9 avansează spre est de la Thiaucourt, unde era linia de obiectiv pentru prima zi, și începe consolidarea.

6. Regimentele 6 și 11 conduc înaintarea Diviziei 5. Ambele regimente înaintează prin pădure, rămânând ca Regimentele 60 și 61 să curețe pădurea de apărătorii germani.

7. Regimentul 11 capturează Viéville, localitate apărată de Regimentul 332 german.

8. Regimentul 6 capturează Bois Gérard și descoperă acolo un spital de campanie cu dotări complete și un centru de recreere, amândouă având iluminat electric.

9. Patrula din Regimentul 6 sunt trimise spre nord și

pătrund în Rembercourt.

10. Regimentul 11 primește ordin să iasă pe terenul descoperit de lângă Bois Hanido și să securizeze prima linie de obiectiv.

11. Divizia 77 Rezervă germană, spulberată de atacul american, primește după-amiază ordin de retragere și este înlocuită de Diviziile 123 saxonă și 31.

12. Regimentul 174 german din Divizia 31 atacă Regimentul 6 în Bois Gérard, spre seară, dar atacul este respins.

13. Regimentul 106 Rezervă german, Divizia 123 saxonă, lansează o serie de atacuri din Bois Hanido împotriva Regimentului 11, dar fără succes.

Evenimente

C

9

11

5

4

3

2

HAGEN STELLUNG

REMBERCOURT

BOIS DU RUPT

THIAUCOURT

RUPT DE MAD

JAULNY

XAMMES

BOIS DE BONVAUX

HARTZ

X X X

Notă: Distanțele dintre două linii de grilă consecutive reprezintă 1 kilometru.

BOIS DE GRANDE FONTAINE

linie de obiectiv – prima zi

Trupe germane

A. Regimentul 332, Divizia 77 Rezervă

B. Regimentul 419, Divizia 77 Rezervă

C. Regimentul 174, Divizia 31

D. Regimentul 106 Rezervă, Divizia 123 saxonă

Trupe americane

1. Regimentul 23, Brigada 3, Divizia 2

2. Regimentul 9, Brigada 3, Divizia 2

3. Regimentul 6 Pușcași Marini, Brigada 4, Divizia 2

4. Regimentul 5 Pușcași Marini, Brigada 4, Divizia 2

5. Regimentul 6, Brigada 10, Divizia 5

6. Regimentul 11, Brigada 10, Divizia 5

7. Regimentul 60, Brigada 9, Divizia 5

8. Regimentul 61, Brigada 9, Divizia 5

B

A

D

1

3

4

2

5

7

8

6

13

12

8

10

7

6

1

5

FORÊT DES VENCHÈRES

linie de start

FORÊT DOMANIALE

BOIS HANIDO

BOIS GÉRARD

BOIS DE HEICHE

prima linie de obiectiv

BOIS DU BEAU-VALLON

VIÉVILLE

ferma TAUTECOURT

5

m

c

mahon

X X

2

lejeune

X X

Operațiuni ale Diviziilor 2 și 5, 12 septembrie 1918

Americanii avansează spre liniile lor de obiectiv, respingând slabele contraatacuri germane.

Atacul Diviziei 90 12 septembrie 1918, ora 5.00

Comandantul Diviziei 26, generalul-maior Edwards, a primit ordi-nul lui Pershing la ora 19.30 și s-a pus imediat în mișcare. Înainte de acest ordin, Edwards își redirecționase divizia spre nord, pentru a sprijini Divizia 15 Colonială la curățarea înălțimilor Meuse. La pu-țin timp după ora 20.00, Edwards l-a informat pe generalul de bri-

gadă George Shelton, comandantul Brigăzii 51, că s-au schimbat planurile, iar acesta a desemnat Batalionul 1/102 ca vârf de lance al atacului. După batalionul de asalt, Batalioanele 102 și 101 Mitraliere urmau să mășăluiască în urma acestuia ca unități de sprijin, iar după ele Batalioanele 2/102 și 3/102. Shelton ar fi vrut

să atașeze și un regiment de artilerie de câmp la această coloană, dar dificultatea de a se deplasa pe întuneric și pe un teren necunoscut l-a determinat să trimită infanteria fără sprijin de artilerie.

Planul pe care Sheldon l-a prezentat la ora 21.00 statului major de la Batalionul 1/102 prevedea un marș pe drumul Grande Tranchée,

În timpul marșului nocturn spre Vigneulles, colonelul Bearss și Regimentul 102 au surprins o coloană de camioane germane parcate lângă drum și le-au capturat.

117

St. Mihiel

drum construit de Ludovic al XVI-lea pentru a ajunge mai ușor la castelul său de la Hattonchâtel, prin pădure, până la Vigneulles. Comandantul Batalionului 1/102, colonelul Bearss, ofițer de pușcași marini fumător de trabucuri, și-a adunat ofițerii și i-a anunțat că aceasta e o cursă desfășurată de ei și Divizia 1. Le-a mai spus că pla-nul lui era să mășăluiască direct pe drum, fără să mai alcătuiască grupuri de flanc care să protejeze coloana în fața unei ambuscade. Bearss era convins că germanii fug acum și că nu pot să opună o rezis-tență organizată. Întunericul avea să lucreze în favoarea oamenilor lui, ascunzându-le înaintarea pe Grande Tranchée spre Vigneulles.

Edwards i-a ordonat celelalte brigăzi, comandate de

generalul de brigadă Eli Cole, să înainteze pe drumurile aflate la est de brigada lui Bearss până la St. Maurice. Ordinul i-a parvenit târziu lui Cole, iar comandanții săi de batalion și de companie au fost informați abia după ora 4.00. În zorii zilei, când au ajuns primele patrule americane, satul St. Maurice era luminat ca ziua de flăcările cu care ardeau muniția și proviziile, iar germanii dispăruseră.

Batalionul 1/102 a mărșăluit hotărât pe Grande Tranchée, drum care fusese folosit de germani ca principală arteră de aprovizionare și care fusese bine întreținut din acest motiv. Pentru a se asigura că obține elementul-surpriză, Bearss le-a ordonat soldaților să-și des-carce puștile și să-și monteze baionete. Orice opoziție avea să fie întâmpinată cu oțel rece. În timpul marșului, americanii au auzit ceva mișcări de o parte și de alta a drumului și au presupus că sunt grupuri de germani care încearcă să scape. Când au ajuns în drep-tul unui convoi de camioane de la marginea drumului, soldații lui Bearss i-au luat prin surprindere pe șoferi și i-au capturat. Mai de-parte, americanii au capturat câțiva ofițeri de stat major și mașinile acestora, după care au surprins un alt grup, care încărcă muniție în camioane. Câteva gloanțe i-au risipit pe germani și marșul a con-tinuat. La puțin după miezul nopții, coloana a descoperit localitatea Hattonchâtel în flăcări și toată

partea de est a câmpiei Woëvre plină de sate și de magazine incendiate. Adunând pe drum soldații germani răătăciți, Batalionul 1/102 a continuat să înainteze spre Vigneulles.

118

Primul Război Mondial

Pe 13 septembrie la ora 2.30, americanii au intrat în Vigneulles și s-au răspândit rapid.

În timp ce încercau să securizeze orașul, a apărut o coloană germană venind în marș din direcția opusă. Fără să ezite, Bearss s-a apropiat de capul coloanei și a cerut capitularea. Când a văzut că ofițerul german șovăie, Bearss i-a tras o directă de dreapta în falcă, iar soldații din coloană au ridicat mâinile sus. În timp ce își organiza prizonierii, și-a făcut apariția și un tren care transporta un batalion de mitraliori, care au fost și ei capturați.

În timp ce se curăța orașul, s-au trimis patrule puternice spre sud, către Heudicourt, și spre sud-vest, către Creue, iar acestea au venit cu alți prizonieri. După ce a câștigat cursa, Bearss a așteptat satisfăcut să-și facă apariția Divizia 1.

Inevitabilele întârzieri cu care se transmiteau ordinele de la corp la divizie, iar apoi la brigadă și regimente au făcut ca Divizia 1 să înceapă înaintarea la 45 de

minute după ce Bearss ocupase Vigneulles. După ce au pornit la ora 3.15 prin ploaia torențială, soldații din Regimentul 28 au capturat câțiva germani, iar apoi au întâlnit doi infanteriști americani care veneau dinspre Vigneulles. După câteva momente de confuzie, a ajuns și la comandamentul Armatei I vestea că Vigneulles e în mâinile americanilor.

Toată noaptea a fost agitație în rândul ofițerilor de la statul major al armatei și al corpului, îngrijorați de așteptatul contraatac german. Soldații capturați în acea noapte din Divizia 31 au confirmat că germanii se retrageau la Michel Stellung.

Zvonurile despre un contraatac german au pus pe jar statul ma-

jor al Corpului I în jur de miezul nopții. Un

mesaj primit de la Divizia 2, prin care se cerea sprijin imediat de artilerie pentru Regi-

mentul 26, care ar fi fost

atacat, a avut ca răspuns trimiterea Brigăzii 78 în

sprijinul diviziei și declanșarea unui baraj furios de

artilerie pe frontul Regimentului 26. Generalul Lejeune, comandantul Divi-

ziei 2, a rămas perplex auzind de

mesaj. Din câte știa el, divizia nu era atacată și a

transmis această informație către statul major al corpului.

Mesajul lui Lejeune nu a fost niciodată primit, pentru că

liniile de comunicare prin cablu erau distruse, iar cele de comunicație

119

St. Mihiel

fără fir fuseseră și ele deteriorate de germani. Mai târziu în dimineața aceea, șeful de stat major de la Divizia 2 spunea: „Care idiot a trimis raportul despre contraatac și retragere? Dacă îl găsesc pe nenorocit, îl împușc...

Divizia 2 o să țină obiectivul armatei exact așa cum s-a stabilit, și cu asta, basta“.

13 septembrie

După ce Pershing a primit vestea capturării orășelului Vigneulles chiar în dimineața în care împlinea 58 de ani, ofițerii de la statul major al Armatei I au evaluat situația în lumina succesului din prima zi de atac și au început să planuiască pașii următori. Acum că partea de vest a crestei fusese izolată și toate unitățile americane își îndepliniseră obiectivele cu aproape o zi mai devreme, pasul următor era să se redirecționeze toată linia spre nord-est. Corpul I încă avea de capturat Bois-le-Prêtre și porțiunea de sector de pe malul estic al râului Moselle, pe unde trebuia să avanseze Divizia 82 ca să poată acoperi flancul drept. Ordinul primit de la Armata I în dimineața de 13 septembrie era simplu și direct: „Atacul va continua în vederea înfrângerii definitive a inamicului și capturării soldaților“.

În timp ce americanii se pregăteau să atace Michel Stellung, generalul Gallwitz analiza și el situația în urma ofensivei americane. Deși el și generalul Fuchs fuseseră surprinși de sincronizarea atacului american, salvaseră ce s-a putut. Leuthold reușise să respingă atacurile francezilor și reacționase rapid după ce primise ordin de retragere, astfel încât reușise să scoată de pe front Diviziile 5 Landwehr și 192 saxonă chiar înainte ca americanii să captureze Vigneulles. La fel, Grupul Combres reușise să potolească avântul atacului dat de Corpul V american și Corpul II Colonial francez pe aproape toată durata zilei și își retrăsese trupele sub presiunea asaltului, pierzând doar 1 100 de oameni și trei tunuri. Numai prăbușirea Diviziei 77 Rezervă și decimarea veteranei Diviziei 10 din Grupul Gorze amenințase să transforme o înfrângere tactică într-o catastrofă.

120

Primul Război Mondial

Problema care îl îngrijora mai mult pe Gallwitz era ce o să se întâmple de atunci încolo. Era convins că americanii aveau un plan mai amplu, care urmărea depășirea obstacolului Michel Stellung și declanșarea atacului la Metz. El își dădea seama că, deși Michel

Stellung e mult mai solidă decât pozițiile expuse de la înălțimea dina-intea acesteia, totuși, în fața unui atac susținut, era vulnerabilă. Ludendorff a fost la fel de îngrijorat ca Gallwitz; ofițerii din statul lui major au remarcat că, atunci când a aflat veștile despre amplexarea înfrângerii, a părut că-și pierde calmul lui obișnuit, cu toate că declarațiile îi erau optimiste.

Cum pe termen scurt rezervele pe care le putea arunca în luptă erau limitate, Gallwitz nu avea altceva de făcut decât să le ordone trupelor care erau deja la Michel Stellung să-și dubleze din nou Regimentul 102 a capturat un grup de comandă german care se deplasa cu mașina în timpul marșului spre Vigneulles.

121

St. Mihiel

eforturile în vederea întăririi defensivei și să aștepte următoarea mișcare a americanilor.

În dimineața de 13 septembrie, încă 13 unități din Divizia 1 au înaintat cu greu spre nord, către Vigneulles. Veștile circulau lent, nu toată lumea știa că Divizia 26 securizase orașul și la primele ore ale dimineții au fost evitate câteva incidente nefericite doar pentru că ofițerii batalioanelor din Divizia 1 și-au dat seama că soldații care mișunau în jurul orașului erau infanteriști americani. Mișcarea Diviziei 26 și înaintarea Diviziei 42 reușiseră să

izoleze Divizia 1, care a primit ordin să se pregătească pentru a fi transferată pe fron-tul Meuse-Argonne.

Cu Divizia 1 angajată în securizarea joncțiunii cu Divizia 26 la Vigneulles, pe 13 septembrie la ora 6.00, Divizia 42 s-a pregătit să-și reia atacul. Pivotând spre nord-est, pentru a se conforma noi-lor obiective ale armatei, Brigada 84, desfășurată pe dreapta, a primit ordin să

se îndrepte spre Haumont. Brigada 83, pe stânga, trebuia să-și concentreze eforturile pentru atacul la St. Benoît.

Orășelul Vigneulles văzut dinspre Hattonchâtel. Regimentul 102 a ajuns aici aproape de miezul nopții, soldații privind spre Vigneulles și spre satele incendiate din spatele lui.

122

Primul Război Mondial

La ora 6.30, 15 tancuri din Batalionul 327 au raportat generalului de brigadă MacArthur. Acesta le-a ordonat să rămână sub acoperire ca rezervă, urmând să fie chemate în caz de nevoie. Brigada 84 a avansat rapid și a trecut de Bois de Thiaucourt și de Bois de Beney.

Batalionul 3/168, care se deplasa prin Bois de Dampvitoux, a răs-

puns unui raport care informa că în apropiere de ferma Louisville exista o mare concentrare de trupe inamice. Aflat în fruntea a două plutoane,

maiorul Claude Stanley nu a găsit în zonă decât un mic grup de soldați din ariergardă, care au fost capturați după un scurt schimb de focuri. Pe stânga, Batalionul 1/165 a fost vârful de lance al atacului de la St. Benoît. După ce a observat că germanii abando-naseră orașelul în timpul nopții, Regimentul 165 a ocupat fostul cartier general al Grupului Mihiel, capturând mari cantități de pro-vizii și mici grupuri de soldați rămași în urmă. La ora 16.00 au ajuns

Tancurile americane au primit ordin pe 13 septembrie să plece la St. Benoît pentru a sprijini brigada generalului MacArthur împotriva unui anticipat contraatac german.

123

St. Mihiel

Marșul nocturn al Diviziei 26

la St. Benoît și bucătăriile mobile, iar MacArthur a stabilit cartierul general al brigăzii într-un castel părăsit.

Mai târziu în dimineața aceea au sosit de la Pannes și provizii de combustibil, așa că acum Batalionul 327

Tancuri îi putea asi-gura lui MacArthur o rezervă de 35 de tancuri la St. Benoît. Deși căpitanul Compton a primit ordin la ora 23.30 să-și aducă tancurile în față, în urma zvonurilor referitoare la un contraatac inamic, acest lucru nu s-a materializat, iar Batalionul 327 și-a petrecut toată ziua următoare cu reechiparea și cu pregătirile pentru revenirea la punctul de adunare din Bois de la Hazelle.

În sectorul Diviziei 1, Batalionul 326 Tancuri a primit și el după-amiază târziu rezerve

Această porțiune de tranșee germană, apărată de o mitralieră MG08/15, a fost abandonată în graba retragerii.

125

St. Mihiel

de combustibil, iar până la miezul nopții maiorul Brett avea o forță de 50 de tancuri la Vigneulles.

Pe dreapta Diviziei 42, Divizia 89 raportase că Brigada 177 ajun-sese la linia de obiectiv la ora 22.00. Elemente din Batalionul 3/353 din Brigada 178 au intrat în

Xammes și au descoperit că încă ardea focul în bucătăriile militare, unde erau cazane mari cu mâncare caldă, abandonate de germani în retragerea lor grăbită.

Peste tot predo-mina o priveliște sinistră cu cai și oameni nimiciți de barajul de artilerie american. Pe la miezul nopții, generalul de brigadă Frank Winn, comandantul Brigăzii 177, a primit un mesaj urgent de la cartierul general al diviziei, care avertiza că la ferma Mon Plaisir, la sud de Charey, încep să se adune mii de soldați germani pentru un atac pe direcția Thiaucourt. În timpul nopții, Regimentul 354 a fost scos din rezerva diviziei și transferat la Bouillonville și apoi, la primele ore ale dimineții, a fost desfășurat pe o linie între Regimentele 353 și 355. Pe 13 septembrie la ora 3.00, Winn

și-a mutat cartierul general la Bouillonville și a continuat să monitorizeze situația până în zori.

Cartierul general al Brigăzii 178 a fost stabilit pe timpul acelei nopți la Euvezin, mult în spatele frontului. În timpul zilei, acesta

Baterie americană de tunuri de 155 mm desfășurată pentru a sprijini atacul american.

126

Primul Război Mondial

a fost mutat la Beney. Divizia 89 și-a petrecut aproape toată ziua încercând să evite tirul artileriei germane și pregătind tranșee. Pierderile provocate de artileria inamică au fost grave și au cres-

cut și mai mult pentru că

ordinul ca soldații să rămână în tranșee a fost ignorat.

Comandantul diviziei, generalul-maior Wright, i-a vizitat în cursul dimineții pe generalul de brigadă Thomas Hanson, la Euvezin, și pe generalul de brigadă Winn, la

Bouillonville. Când a stat la Bouillonville, Wright i-a spus lui

Winn să facă tot posibilul pentru a menține legătura cu

generalul de brigadă Hanson Ely, de la Brigada 3, Divizia 2, poziționată pe flancul drept. Wright fusese în-format

că Ely refuzase să-și extindă flancul stâng până la

Xammes. În timpul vizitei lui prin sectorul Diviziei 89,

Wright a remarcat mulți

Tancuri din Batalionul 327 Tancuri au atacat un batalion

german de infanterie în ziua de 14 septembrie. După ce i-au făcut pe infanteriști să se întoarcă la Jonville, americanii s-au retras.

127

St. Mihiel

soldați răătăciți din Diviziile 89, 42 și 2 în adăposturile germane risi-pite prin păduri, care nu aveau deloc intenția de a se întoarce la unitățile lor. Wright a cerut un grup de cavaleriști de la Corpul IV ca să încerce să-i convingă pe soldați să revină la unitățile lor.

Diviziile 2 și 5 și-au petrecut ziua de 13 septembrie consolidându-și pozițiile, dar au trimis și patrule avansate să atace la Michel Stellung. A fost adusă și artileria pe acel teren distrus de proiectile. La ora 11.00, Divizia 2 a raportat că artileria ușoară s-a instalat în poziții pentru sprijinirea liniilor, iar bateriile de artilerie grea erau așteptate spre seară. Personalul mortierelor de tranșee a primit ordin să utilizeze piesele de artilerie capturate de la germani și să tragă spre liniile acestora.

Un atac dat de Divizia 2 la ferma Mon Plaisir s-a soldat cu o respingere, după o luptă scurtă, dar sângeră.

Seara, Brigada 4, alcătuită din Regimentele 5 și 6 Pușcași Marini, a început înlocuirea Brigăzii 3, care s-a finalizat la ora 4.00 în dimineața de 14 septembrie.

Tun german de 77 mm abandonat în timpul retragerii.

128

Primul Război Mondial

Divizia 5 și-a concentrat și ea atenția pe reorganizare.

La ora 13.00 pe 13 septembrie, patrulele Diviziei 5 au raportat un posibil contraatac german cu două batalioane din Regimentul 106 Rezervă din Divizia 123 saxonă, care se adunau la Bois Hanido. Artileria Divi-ziei 5 a încercat să împiedice concentrarea de forțe inamice la ora 15.30, dar, din cauza lipsei de muniție, barajul nu a fost eficient. În cursul după-amiezii, tirul artileriei germane s-a intensificat, con-

centrându-se asupra Regimentului 11

desfășurat în Bois Gérard. Până la ora 16.50, infanteriștii germani din Bois de Bonvaux și Bois Hanido au atacat Bois Gérard. Germanii au mai lansat și un atac din Fôret des Venchères pe flancul de est al Batalionului 15 Mitraliere. La ora 20.00, germanii reușiseră să cucerească o mică parte din nord-estul pădurii Gérard, dar întăririle primite de la Regimentul 6 au restabilit situația și la ora 22.00 atacul fusese respins pe toată linia.

Divizia 90 și-a petrecut toată noaptea de 12 spre 13 septembrie aducându-și batalioanele de artilerie și mitraliere în vederea pregă-tirii pentru anticipatul contraatac german. Conformându-se direc-tivelor primite de la comandamentul armatei de a trimite patrule pentru atacuri limitate la Michel Stellung, Batalionul 3/357 a por-

nit la atac în dimineața de 13 septembrie. În timp ce înaintau spre nord prin Fôret des Venchères, infanteriștii americani au întâlnit elemente avansate ale Regimentului 106 Rezervă din Divizia 123 saxonă care se deplasau spre sud. Regimentul 106 Rezervă plecase din Onville la ora 4.00, trecuse prin ferma La Grange-en-Haye la ora 5.45 cu obiectivul de a securiza o intersecție de drumuri aflată la sud de Preney și de a proteja o linie de cale ferată cu ecartament îngust care trecea prin ferma St. Marie. Regimentul trebuia să acopere mișcările celorlalte trupe din Divizia 123 saxonă, care urmau să atace la ora 11.00 la Viéville, în sectorul Diviziei 5. Elemente din Regimentul 106 Rezervă și din Batalionul 3/357 s-au angajat într-o luptă îndârjită în Fôret des Venchères, care a durat aproape toată ziua; în final, ambele tabere au ajuns să-și sape tranșee și au continuat să lupte și noaptea. Atacul dat de Batalionul 3/257 a întârziat atacul dat de Divizia 123 saxonă pe direcția Viéville, dar nu l-a oprit.

129

St. Mihiel

Mai târziu în după-amiaza aceea, germanii au atacat Divizia 5 în zona Bois Gérard.

Dis-de-dimineață în ziua de 13 septembrie, Batalionul 1/358 s-a deplasat spre nord și a înaintat fără să

întâmpine rezistență prin valea Vilcey-sur-Trey până în Forêt des Venchères. La lăsa-rea serii, batalionul a atacat în valea St. Marie, unde și-a stabilit și o linie defensivă.

Regimentul 360 a primit misiunea să curețe Bois-le-Prêtre și carierele de piatră de la Norroy, din nord. Batalioanele 2/360 și 3/360 au fost vârful de lance al atacului declanșat la ora 7.00. Ambele batalioane au atacat frontal Bois-le-Prêtre și toată ziua au fost angajate în efortul de eliminare al ultimelor redute și cuiburi de mitralieră germane. Până la ora 17.00 securizaseră cariera, iar Batalionul 3/360 a trimis patrulă la Norroy, pe care l-au găsit abandonat. A fost stabilit un avanpost la Croix de Vandières, aflat la nord-est de Norroy, în sectorul Diviziei 82. Regimentul 360 a găsit în Norroy mari cantități de provizii, inclusiv medicamente și mu-

niție. Au găsit și săli de mese elegante și camere de recreere bine mobilate, abandonate de germani.

Batalionul 3/360 a trimis patrulă și în Bois-le-Pesle, iar la lăsarea serii a ocupat pădurea împreună cu Batalionul 2/360.

În după-amiaza zilei de 13 septembrie, Divizia 82, care acționa la est de Divizia 90, a primit ordin să protejeze flancul drept al acesteia. Batalionul 2/328, alături de

elemente din Batalioanele 321 Mitraliere, 328 Mortiere Stokes și geniști aflați la dispoziția diviziei, a trecut la atac după ce a aflat că Divizia 90 atacase deja Bois-le-Prêtre și se apropia de Norroy dinspre sud-vest. Regimentul 68 Landwehr, din Divizia 255, a abandonat orașul în fața atacului dat de Diviziile 82 și 90.

Pe malul estic al râului Moselle, Divizia 82 a primit ordin să lanseze un raid puternic la ferma Bel Air, să adune informații și să-i împiedice pe germani să-și transfere rezervele spre vest. Câteva companii din Regimentul 327 au atacat la ora 18.00, la adăpostul unui baraj de artilerie și al unei perdele de fum. Americanii au securizat ferma Bel Air și au pătruns în Bois de la Tête d'Or, de unde au luat mai mulți prizonieri. În timp ce americanii se retrăgeau,

130

Primul Război Mondial

germanii au lansat un contraatac, care a fost stopat de Compania C din Batalionul 321 Mitraliere.

În urma succesului înaintării Regimentului 328, unitatea pu-sese acum câțiva kilometri distanță în nord față de restul diviziei, cu flancul drept protejat doar de râul Moselle, care putea fi foarte ușor traversat prin mai multe puncte. În plus, regimentul era atacat cu tir de artilerie de tunuri germane poziționate la est de râu.

După marșul încununat de succes de la Vigneulles, Brigada 51 din Divizia 26 și-a petrecut dimineața de 13 septembrie consolidându-și pozițiile din localitate. În timp ce Brigada 51 avansa spre nord-est din Vigneulles, Brigada 52 a lansat în zorii zilei patrule spre St. Maurice. Mai târziu în acea dimineață, majoritatea trupe-lor din brigadă au înaintat cu greu prin Dommartin și au ocupat la prânz creasta de lângă St. Maurice.

La Vigneulles, Brigada 51 a fost ținta unui atac al bombardierelor americane, care nu știau că infanteriștii lor ocupaseră orașul; au fost răniți 35 de soldați.

Brigada a trimis mai multe patrule în căutarea artileriei germane, poziționate în pădurile din estul orașului Vigneulles, care bombarda sporadic orașul și Divizia 1, în sud. Cantitățile de provizii găsite la Vigneulles depășeau puterea de securizare a poliției militare – printre altele, s-au găsit bere, apă minerală, conserve, îmbrăcăminte și arme de toate tipurile. Tot din abundență s-au găsit și soldați germani și austrieci care rătăceau, singuri sau în grup, pe câmpul de luptă, așteptând să fie luați în custodie de americani. În ziua aceea, Divizia 26 a forțat înaintarea la nord-est de Vigneulles și a ocupat Herbeuville și Hannonville. Au fost trimise patrule mai departe și au descoperit că satele Saulx, Marchéville și Damvillers erau părăsite. În cursul după-amiezii, Divizia 2

Cavalerie franceză a început înlocuirea Diviziei 26 în zona Vigneulles.

Generalul Fuchs era în același timp ușurat, dar și îngrijorat din cauza faptului că în ziua de 13 septembrie americanii au fost destul de inactivi. Deși evitase un dezastru total prin retragerea majori-tății trupelor în ziua de 12 septembrie, Fuchs era, totuși, neliniștit gândindu-se la viitoarele intenții ale americanilor. La fel era și înal-tul comandament german. Pierderile de oameni, tunuri și material fuseseră foarte mari, iar Hindenburg a început să pună întrebări

131

St. Mihiel

în legătură cu retragerea rapidă a Grupului Mihiel și cu lipsa oricărei inițiative de a sprijini Divizia 77 Rezervă.

Pershing era foarte mulțumit de modul în care se desfășurase ofensiva sa, iar după-amiază s-a întâlnit în orașul St. Mihiel cu gene-

ralul Pétain. În timpul acestei

întâlniri, l-a convins pe Pétain că se justifică o reorganizare a liniei, astfel încât să fie ținută cu Divizi-ile 5, 90 și 82. Dezorganizarea care se observa în rândul apărăto-rilor germani din nordul Rupt de Mad sugera că linia ar trebui să fie stabilită între Pagny-sur-Moselle și Jaulny. Pétain a fost de acord.

14 septembrie

Ziua de 14 septembrie a început cu soare, cer senin și cu Arma-ta I – care acum își întinsese linia frontului până la 40 de kilometri de Norroy – traversând râul Moselle, prin Rembercourt și St. Benoît către Marchéville. Dacă Pershing și statul lui major se uitau cu nostalgie spre Metz și cântăreau opțiunile, alții sfidau pe față convențiile alianței. MacArthur, din proprie inițiativă, a plecat împreună cu un aghiotant la Michel Stellung, în noaptea de 13 spre 14 septembrie. După ce a văzut orașul Metz de la distanță, el s-a întors ferm convins că defensiva germană este slabă și poate ceda la cea mai mică presiune. El a susținut cu tărie că, dacă i s-ar permite să atace, brigada lui ar fi la Metz înainte de căderea nopții. Argumentele lui nu l-au impresionat pe comandantul Diviziei 42, generalul-maior Charles Menoher, care i-a spus lui MacArthur că brigada lui va rămâne exact acolo unde e.

Cu toate că nu prea înțelegeau lipsa agresivității acțiunilor ame-ricane, Fuchs și Gallwitz au fost bucuroși să mai capete o zi de respiro până la atacul anticipat.

Armata V și Detașamentul C au fost întărite fiecare cu câte trei divizii. Gallwitz a cerut ca ambele armate să țină Michel Stellung și a mers chiar până acolo încât să le spună soldaților să nu se teamă de „tancurile americane (...) nici chiar cele care ar reuși să pătrundă

nu sunt periculoase dacă ne păstrăm calmul și prezența de spirit“. În ciuda acestei directive optimiste, el adăuga amenințător: „Dacă totuși, contrar așteptărilor, inamicul
132

Primul Război Mondial

reușește să pătrundă în flancurile interioare și situația nu poate fi restabilită prin contraatac, atunci Volker Stellung sau Orne trebuie ținute cu orice preț“.

Pe 14 septembrie, dimineața, Patton s-a întâlnit cu maiorul Brett, comandantul Batalionului 326 Tancuri, care îi căuta disperat pe infanteriștii de la Divizia 1. Având doar o idee vagă despre locația frontului, Patton i-a spus lui Brett să-și ducă unitatea prin St. Maurice spre Woël. La ora 9.00, Patton a ajuns din urmă coloana lui Brett la circa doi kilometri de Woël. Brett a raportat că încă nu luase legătura cu infanteria americană. Neștiind ce să facă, Patton a oprit o mașină de stat major care era în trecere; ofițerul care răspun-dea de spionaj în cadrul statului major al Armatei I, generalul de brigadă Dennis Nolan, i-a spus lui Patton că germanii evacuasera satul Woël, iar acum acesta era ținut de un pluton francez de infanterie. Frustrat, Patton a trimis mesaje la cartierul general al Diviziei 1 și lui Rockenbach, de la Corpul IV, cerând instrucțiuni. A mai trimis și o patrulă călare. La prânz, Patton l-a trimis la Woël pe loco-

tenentul Edwin McClure cu o patrulă de trei tancuri însoțite de infanterie. McClure a raportat că nu sunt inamici, dar pe drumul de întoarcere au fost atacați de un batalion german de infanterie, care avea o baterie de tunuri de 77 mm. Patton a trimis un grup de cinci tancuri în sprijinul lui McClure și, fără sprijinul infanteriei, cele opt tancuri ale lui Patton au fost angajate într-o luptă intensă, care s-a încheiat cu respingerea germanilor către Jonville; america-nii au distrus zece mitraliere și au capturat patru tunuri de 77 mm. Dar, pe când încercau să remorcheze tunurile capturate cu tancurile, au fost din nou atacați. Tunurile au fost distruse, așa că au fost aban-

donate, și în final două dintre tancuri au trebuit remorcate pentru că se defectaseră. Artileria germană l-a urmărit pe McClure până a ajuns la unitate, iar Patton a ordonat retragerea la St. Maurice. La ora 21.00, Patton a primit ordin să aducă înapoi Batalionul 326, ca să se întâlnească cu Batalionul 327.

Având permisiunea lui Pétain să ajusteze linia după dorință, Pershing i-a ordonat lui Liggett să forțeze înaintarea spre Michel Stellung cu Corpul I. În sectorul Diviziei 1, Brigada 4, care înlocuise Brigada 3 la primele ore ale dimineții, a trimis în zori patrulare din

Tancuri americane la Jonville, 14 septembrie 1918 (pp. 132-133)

Pe 14 septembrie la ora 13.30, Patton l-a trimis pe locotenentul McClure cu trei tancuri Renault FT-17 (1) în patrulare la Woël. După ce a confirmat că satul nu era ocupat, patrula lui McClure a fost atacată de un batalion german de infanterie (2) însoțit de o baterie de tunuri de 77 mm (3). McClure a trimis un mesager la Patton, iar răspunsul acestuia a fost să trimită încă cinci tancuri în sprijinul patrulei lui McClure. La ora 2.30, cele opt tancuri americane s-au angajat într-o luptă strânsă cu germanii pe care în final i-au silit să se retragă la Jonville, 6,5 kilometri înapoi. Cu toate că reușiseră să captureze patru tunuri de 77 mm, rezistența germană și lipsa infanteriei de sprijin i-au făcut să le abandoneze și să se retragă în momentul

în care artileria germană de 150 mm a început să măture zona. Două tancuri americane cu defecțiuni tehnice au fost remorcate până la cartierul general al batalionului, și toată forța americană s-a retras la St. Maurice.

În timpul ofensivei de la St. Mihiel și mai târziu, în luptele de la Meuse-Argonne, forțele americane de tancuri au folosit extensiv modelul Renault FT-17. În ofensiva de la St. Mihiel, unitățile americane de tancuri au avut misiunea de a sprijini unitățile de infanterie și de

a ataca poziții germane de mitraliere. În ciuda problemelor tehnice și de alimentare cu combustibil, tancurile s-au dovedit extrem de eficiente în primele zile ale atacului. Dar experiența de la Jonville le-a arătat comandanților de tancuri cât de vulnerabile erau blindatele dacă nu aveau un sprijin eficient de infanterie.

1

2

3

Regimentele 5 și 6 Pușcași Marini. Mai târziu, generalul Lejeune a ordonat să fie trimise alte patrule la ora 17.00, pentru „a face mai sigură linia și pentru a determina poziția și puterea inamicului”. A insistat ca patrulele să ajungă „cât pot de departe”. Întârzierea cu care s-a transmis ordinul a făcut ca patrulele să fie trimise abia la ora 18.30. Deși și-au găsit cu greu drumul prin pădure, în întunericul tot mai dens, pușcașii marini au ocupat Bois de Halibat și Bois de Montagne fără să întâmpine vreo rezistență.

La est, Divizia 5 a primit și ea ordine să trimită patrule puternice. După întârzieri provocate de dificultatea coordonării sprijinului de artilerie, Batalioanele 3/6 și 1/11 au plecat la ora 17.00. Germanii au răspuns cu tir de artilerie și s-au deplasat la Bonvaux, iar Batalionul 1/11 a securizat Bois Hanido. Batalionul 3/6 a continuat să înainteze, în ciuda tirului dinspre defensivă germană, și la

ora 20.00 a securizat avanposturi la nord de Bonvaux.

La Rembercourt s-a făcut joncțiunea cu soldații din regimentele de pușcași marini și atacul a fost suspendat.

Ofensiva se încheiase.

137

St. Mihiel

Consecințe

Bilanțul Armatei I la sfârșitul zilei de 13 septembrie era de 16 000 de prizonieri germani, tot atâția răniți sau uciși și 450 de piese de artilerie capturate. Pierderile totale înregistrate de americani erau de aproape 7 000 de răniți sau morți.

Abia târziu, în ziua de 14 septembrie, aceste cifre au ajuns la cartierul general al Armatei I. Deși marșul făcut de Regimentul 102 închisese linia germană de retragere, această mișcare fusese făcută prea târziu. Aproape 40 000 de germani reușiseră să scape de pe înălțime.

Corpul II Colonial nu a reușit să-i angajeze activ pe germani în atac, astfel încât să le încetinească retragerea. Ofensiva franceză a fost lipsită de avânt, iar atacurile au fost date la întâmplare. După ce Grupul Mihiel a început retragerea, francezii nu au întreprins nici o acțiune de urmărire.

Clausewitz scria că principalele caracteristici ale unui război ofen-

siv sunt determinarea, viteza și perseverența

efortului. Evaluat după acest standard, efortul american nu se poate încadra aici. Pershing și ofițerii săi au conceput un plan fezabil, dar cu obiective limitate. Natura experimentală a acelor obiective a reflectat presupunerea unei rezistențe hotărâte din partea inamicului, dar și conștiința fap-

tului că programul ofensivei

Meuse-Argonne impunea retragerea unor divizii

importante, începând cu a doua zi de atac.

Primele 48 de ore au fost esențiale pentru succesul american de la St. Mihiel. Deși ordinele suplimentare din dimineața de 12 sep-tembrie au încercat să răspundă schimbării rapide de situație, când unitățile americane devansau cu mult programul prestabilit și obiectivele planificate, au apărut, inevitabil, întârzieri și confuzie.

În primele 24 de ore, când americanii nu au reușit să facă joncțiunea Diviziilor 26 și 1 la Vigneulles, a fost posibilă și retragerea

138

majorității trupelor germane de pe pintenul înălțimii.

Dickman a acu-

zat că, dacă Divizia 1 ar fi dat dovadă

de „energie și pricepere în marșul de noapte“, drumul Vigneulles-St. Benoît ar fi fost închis cu șase ore mai devreme și ar fi izolat cea mai mare parte a trupelor din Grupul Combres, aflat în retragere. Deși în noaptea

de 12 spre 13 septembrie Divizia 26 a reușit un marș impresionant, înca-pacitatea de a desfășura la timp rezerve adecvate în dimineața de 12 septembrie i-a întârziat marșul final spre Vigneulles.

Chiar și după ce au ratat încercuirea trupelor germane în retra-gere, americanii au avut ocazia să exploateze dezorganizarea lor. Un alt atac american ar fi putut pătrunde în Michel Stellung, numai că, pentru a exploata străpungerea, ar fi fost nevoie de angajarea

Ofițeri americani studiază un obuzier de 210 mm capturat de la germani.

139

St. Mihiel

unor resurse considerabile, lucru imposibil din cauza planificării ofensivei Meuse-Argonne, care domina orice acțiune viitoare. În următoarele 24 de ore, din cauza lipsei unor operațiuni agresive sau a unui atac la Michel Stellung, ocazia de a realiza străpungerea a fost ratată. Raportul realizat pe 12 septembrie de serviciile de informații din Armata I a ajuns la concluzia că inamicul a început retragerea și că intenționează să angajeze o rezistență puternică la Michel Stellung. Raportul mai sugera că deși germanii ar putea „să opună o rezistență puternică mâine la Linia Hindenburg, încă multe zile de aici încolo vor fi mult inferiori numeric”.

Deși reușise să potolească avântul atacului american și

să salveze o bună parte din infanterie, înaltul comandament german a considerat că înfrângerea de la St. Mihiel a fost una majoră. Pe 13 septembrie, Hindenburg l-a luat la întrebări pe Gallwitz în legătură cu desfășurarea diviziilor de rezervă și retragerea grăbită a Detașamentului C. Pe 17 septembrie, când amenințarea atacului american părea încă posibilă, Hindenburg i-a spus lui Gallwitz că „înfrângerea severă suferită de Detașamentul C pe 12 septembrie a pus Grupul de armate într-o situație critică (...) provocată în mare parte de comanda defectuoasă (...) Grupul de armate va purta responsabilitatea pentru acest lucru”. Succesul ofensivei de la St. Mihiel a răscumpărat luptele lungi și aparent inutile pe care Pershing le-a dus cu englezii și francezii pentru stabilirea identității proprii a Armatei I americane. Semnificația ofensivei de la St. Mihiel nu venea propriu-zis din felul în care s-a dat bătălia, ci din faptul că aceasta le demonstra comandanților britanici și francezi că, în ciuda scepticismului lor, americanii erau capabili să susțină operațiuni ofensive de mare amploare. Odată cu această demonstrație, problema contopirii trupelor a fost tranșată. Fox Conner a afirmat: „Cel mai important rezultat al acestei operațiuni a fost dezvoltarea Armatei I ca armă ofensivă eficientă într-o luptă vitală”. Pe lângă faptul că a

demonstrat competența de comandă, St. Mihiel a fost și primul pas în crearea forțelor aeriene

140

Primul Război Mondial

și de blindate americane, dar și momentul afirmării unor viitori comandanți de valoare, precum Patton, MacArthur și Mitchell.

În timp ce atenția Aliaților s-a mutat spre nord, către Meuse-Argonne, frontul St. Mihiel a rămas în umbră. Cu toate că în fiecare zi Gallwitz primea informații despre trupe americane comasate în regiunea Meuse-Argonne, el a continuat să-l suspecteze pe Pershing de punerea în scenă a unei farse elaborate, menite să îndepărteze rezervele germane de la Michel Stellung.

Pentru a-i ține în șah pe comandanții germani, trupele americane au continuat patrulările agresive de-a lungul Michel Stellung și raidurile puternice. Pe 25 septembrie, trupele americane de la Michel Stellung au lansat o serie de atacuri menite să le distragă atenția germanilor de la frontul Meuse-Argonne. Corpul IV, alcătuit acum din Diviziile 78, 90, 89 și 42, s-a angajat într-o succesiune de atacuri pe tot frontul. Divizia 42 a organizat un raid la Marchéville, unde s-a trezit prinsă într-o luptă disperată care s-a încheiat cu peste 300 de morți, răniți sau dispăruți.

După o scurtă pauză de reorganizare, Armata I a reluat

ofensiva la Meuse-Argonne pe 1 noiembrie. Trupele americane au străpuns liniile germane la vest de fluviul Meuse și germanii s-au retras complet. Pe 5 noiembrie, Pershing și-a îndreptat din nou atenția spre St. Mihiel și a dat ordin Armatei II să se pregătească pentru o ofensivă generală care avea ca obiectiv capturarea bazinului Briey.

Armata II a declanșat atacul general pe 9 noiembrie, iar rezultatele au fost ambigue. Foch a ridicat miza și a propus extinderea ofensivei prin includerea unui grup de armată francez în sud și a Armatei I americane în nord. În plină pregătire pentru acest nou atac, diviziile americane au luptat, iar infanteriștii au murit până în ultima clipă, la încheierea armistițiului final, pe 11 noiembrie 1918, ora 11.00.

141

St. Mihiel

Câmpul de luptă, astăzi

Câmpul de luptă de la St. Mihiel a rămas în mare măsură ca în 1918. Relieful regiunii se caracterizează și acum prin coline domoale între care se află păduri și mici orașe. În toată regiunea se pot vedea urmele fortificațiilor germane.

În această zonă există două memoriale americane.

Cimitirul american St. Mihiel se află la vest de Thiaucourt.

Pe cei aproximativ 162 000 de metri pătrați ai cimitirului sunt înmormântați 4 153 de americani. În mijlocul cimitirului este un mare cadran solar care are deasupra vulturul american. Tot aici există și statuia soldatului din Primul Război Mondial și un memorial de piatră albă, format

Cimitirul american de la Thiaucourt la scurtă vreme după deschiderea lui în anii 1920. Cimitirul se întinde pe 162 000 de metri pătrați și în el sunt 4 153 de morminte de soldați americani, dintre care 177 sunt „necunoscuți”.

142

dintr-o capelă și o clădire unde se găsesc hărți. În capelă este un mozaic care înfățișează un înger care își pune sabia în teacă, iar pe doi dintre pereții muzeului sunt inscripționate numele tuturor celor 284 de dispăruți.

Monumentul american Montsec se află pe dealul cu același nume, la 19 kilometri sud-est de Cimitirul American de la St. Mihiel. Monumentul este dedicat ofensivei americane și e o construcție circulară cu coloane în mijlocul cărora, pe un postament, se află o hartă de bronz în relief a înălțimii St. Mihiel. Deasupra coloanelor sunt inscripționate numele localităților capturate de americani în timpul ofensivei. De-a lungul scării care duce spre coloane este gravată următoarea inscripție:
„Acest monument a fost ridicat de Statele Unite ale

Americii în amintirea capturării înălțimii St. Mihiel de trupele primei lor armate și pentru cinstirea acțiunilor Forțelor Expediționare Americane pe câmpul de luptă din această regiune și de pe fronturile din Alsacia și Lorena. Monumentul este simbolul trainic al prieteniei și colaborării dintre armatele franceze și americane".

Cimitirul american de la Thiaucourt așa cum arăta în anii 1920.

143

St. Mihiel

Asprey, Robert B., The German High Command at War

,

William Morrow, New York 1991

Benwell, Harry A., History of Yankee Division, Cornhill,

Boston, Massachusetts 1919

Blumenson, Martin, The Patton Papers, 1885-1940,

Houghton Mifflin, Boston 1972

Brannen, Carl și Andrew, Over There, A Marine in the

Great War

, Texas A & M Press, College Station 1996

Brown, William și Tuttle Birdeena, The Adventures of an

American Doughboy, Smith-Kinney, Tacoma, Washington

1919

Bullard Robert L., Personalities and Reminiscences of the

War

, Doubleday, New York 1925

Clark, George B., Devil Dogs, Presidio Press, Novato, California 1999

Coffman, Edward, The War to End All Wars, University of Wisconsin Press, Madison, Wisconsin 1986

Eisenhower, John S.D., Yanks, Free Press, New York 2001

English, George H., History of the 89th Division, War Society of the 89th Division 1920

Farwell Byron, Over There, W.W. Norton, New York 1999

***, German Army Handbook, 1918, Hippocrene Books, New York 1977

Gowenlock, Thomas, Soldiers of Darkness, Doubleday, Doran and Company, New York 1937

Grotelueschen, Mark Ethan, The AEF Way of War, Cambridge University Press, Cambridge, Massachusetts 2007

Hallas, James H., Squandered Victory, Praeger, Westport, Connecticut 1995

Hamilton, Craig, Echoes from Over There
, Soldier's

Publishing Company, New York 1919

Harries, Meirion și Harries Susie, The Last Days of Innocence, Random House, New York 1997

***, History of the 90th Division, Ninetieth Division

Association, 1920

Hudson, James J., Hostile Skies

, Syracuse University

Press, Syracuse, New York 1968

Bibliografie

144

Krass, Peter, Portrait of War

, Wiley and Sons, Hoboken,

New Jersey 2007

Liggett, Hunter, Commanding an American Army,

Houghton Mifflin, Boston 1925

Marshall, George C., Memoirs of My Service in the World

War, 1917-1918, Houghton Mifflin, Boston 1976

Masseck, C.J., Brief History of the 89th Division, US

Government Printing Office, Washington DC 1919

Mosier, John, Myth of the Great War, Harper Collins,

New York 2001

Owen, Peter F., To the Limits of Endurance, A Battalion

of Marines in the Great War

, Texas A & M Press,

College Station, Texas 2007

Pershing, John J., Final Report of General John J.

Pershing, Commander in Chief American Expeditionary

Forces, Washington Printing Office, Washington DC 1920

Pershing, John J., My Experiences in the World War,

Frederick Stokes, New York 1931

Strickland, Daniel W., Connecticut Fights, Quinnipiac Press, New Haven, Connecticut 1930

***, Second Division AEF, 1917-1919, Battery Press, Nashville, Tennessee 1989

Sibley, Frank P., With the Yankee Division in France, Little Brown, 1919

Thompson, Hugh S., Trench Knives and Mustard Gas, With the 42nd Rainbow Division in France, Texas A & M University Press, College Station, Texas 2004

Trask, David F., The AEF and Coalition Warmaking 1917-1918, University Press of Kansas, Lawrence, Kansas 1993

Viereck, G.S., As They Saw Us
, Doubleday, New York
1929

Wilson, Dale E., Treat 'Em Rough, Presidio Press, Novato, California 1989

Wright, William M., Meuse-Argonne Diary
, University of
Missouri Press, Columbia, Missouri 2004

145

St. Mihiel